

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLACK HELLEBORE

A Wraith Kings novella

GRACE DRAVEN

USA Today Bestselling Author of RADIANCE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SIYAH KARACA OTU

WRvItH KINGS

KİTAP 3.1

GRACE DRAVEN

Siyah Hellebore

Grace Draven'dan bir

Wraith Kralları romanı

Copyright © 2022 by Grace Draven

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Yayıncının Notu: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün Yer ve halk isimleri bazen atmosferik amaçlar için kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya işletmelerle, şirketlerle, olaylarla, kurumlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İlk kez 2025 yılında yayınlandı

Kapak resmi ve tasarımı: Isis Sousa | [Helheimen Designs](https://helheimendesigns.com)

Düzenleme ve biçimlendirme: Shelly | [The Fiction Editor](https://thefictioneditor.com)

Ben detayları hatırlayan Shelly'ye. Teşekkür .

KONTENJANLAR

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8 Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[THE BLADE MAIDEN'dan alıntı](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

[yazan: Grace Draven](#)

PROLOGUE

IPPOS KRALI olayları sırasında bahar

Oağmurlu bir günde, Kai şehri Saggara uykuya dalıp gündüz dünyasını genç ırklara bırakırken, Brishen Khaskem karanlık yatak odasında karısının yararlanması için iki mum yaktı ve küçük, kadife bir çanta. "Senin için, güzelim."

Ildiko içini çekti ve çantayı uzattığı elinin içine bıraktı. "Bana karşı çok cömertsin. Bu son teklifinin sebebi neydi?" Ildiko ona her zaman küçük sevgi armağanları verirdi; sadece ikisinin arasında bir anlamı olan, yatak odalarının yalnızlığında, saatler kaleye, saraya ve kraliçeye ait olmak yerine sadece onlara ait olduğunda değiş tokuş edilen özel şeyler.

Siyah bir tırnağıyla ince kolunda narin bir çizgi çizdi ve geride en ufak bir çizik bile bırakmadı. "Sen. Her zaman sen."

Okşayışının ardından lezzetli bir karıncalanma, onun vücuduna sarılıp ona duyduğu büyük sevgiyi paylaşabileceği yataklarını birlikte bulma beklentisi geldi.

Küçük çantayı yavaşça açtı ve içindekileri avucuna doldurdu. Önce bir zincir, ardından küçük ve soluk bir şey çıktı. Mumlardan gelen ışık, ay taşından zarif detaylarla oyulmuş bir çiçeğin üzerinde yikanıyordu. Taç yaprakları nazik kavisler çizerek geriye kıvrılıyor ve küt uçlarla son buluyordu. Beyaz, sarı ve solan gün batımının basamaklı tonları üzerlerine dökülürken, çiçeğin merkezinde açık yeşil ve minik sarı noktalardan oluşan bir yıldız patlaması alanı dolduruyordu. Daha koyu yeşil yapraklar taç yapraklarını çevreliyordu ve aşağıda

Bunlar, açık renkli çiçek ve canlı yeşil yapraklarla güçlü bir tezat oluşturan siyah köklerden oluşan tuhaf bir kuş yuvası.

Ildiko onu hemen tanıdı. Saggara'nın bahçelerindeki en sevdiği çiçeğin mükemmel bir minyatür kopyasıydı; sıcak aylarda açanlar kadar gösterişli değildi ama çok daha dayanıklıydı. Çoğu şey ölü ya da uykudayken kara ve soğuğa meydan okumuş ve kışın sert derinliklerinde ortaya çıkmıştı. O siyah kökler, rüzgarda titreyen solgun çiçeklere güç ve hayat veriyor, her şey kasvetli görüldüğünde ona büyük metanetlerini ve güzelliklerini hatırlatıyordu.

"Ah, Brishen," dedi uzun bir nefesle, kolyeyi ışığa daha iyi bakması için havaya kaldırarak. "Bu çok güzel. Bana verilecek en mükemmel şeyi her zaman nasıl biliyorsun?"

Omuz silkti. "Çünkü karımı neredeyse onun beni tanıdığı kadar iyi tanıyorum. Kuyumcuya ne istediğimi açıklamak kolay oldu." Parmağıyla bir işaret yaptı. "Arkanı dön. Sana takacağım."

Brishen'in dediğini yaptı, saçlarını kaldırıp ensesini öptüğünde gözlerini kapattı ve zinciri, çiçek göğüs dekoltesinin hemen üzerinde duracak şekilde birbirine tutturdu. Kız yüzünü ona dönüp "Nasıl görünüyor?" diye sorduğunda Brishen başıyla onayladı.

"Neredeyse giyeni kadar çarpıcı." Öne doğru eğildi ve onun dudaklarını öptü. "Güzel cadı."

Ildiko parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. "Her zamanki gibi büyüleyici, benim ölü yılan balığım."

Brishen kaşlarını alaycı bir şekilde çattı. "Sadece doğruyu söylüyorum. Bu çiçeğin neden en sevdiğin çiçek olduğunu anlıyorum. Hayran olunacak çok yanı var." Bir parmağını şalvarının askısının altından geçirdi ve askıyı omzundan aşağı, kolunun üst kısmına kadar sürükledi. Vardıyanın kendisi de göğüslerinin kıvrımına doğru kaydı. "Yatağa gel," dedi daha derin ve gırtlaktan gelen bir sesle. "Bir süre çiçeklere bahçıvanlık yaptım. Şimdi de Ildiko Khaskem'in şehvetli kocasını oynamak istiyorum."

Ildiko kıkırdadı ve hiç vakit kaybetmeden Brishen'in bekleyen kollarına atıldı. Bir keresinde ona insanların yaptığı gibi öpüşmeyi öğretmişti - keskin Kai dişlerinin tehlikesine rağmen dil ve dudakların kucaklaşması. Bulduğu her fırsatta onu şımartan ve hem insan hem de Kai'nin en iyi büyüyle onu her zaman ona bağlayan bir öpücük.

Yatağa doğru tökezlediler ve uzuvların, okşayan ellerin, yarı mırıldanılan arzu sözcüklerinin ve yumuşak iniltilerin karmaşası içinde yatağa düştüler.

aşıklar arasında değiş tokuş edilirdi. Ildiko kocasına sarıldı, göğüsleriyle kocasının göğsü arasındaki enfes çiçeğin baskısını hissetti ve her zaman bu karşılaştırmaya layık olabilmek için dua etti.

BİRİNCİ BÖLÜM

IPPOS KRALI'ndaki olayları takip eden yaz

Brishen meşalelerle aydınlatılmış koridorda Sha-Mertok'la yüzleşti ve başka bir yerde olmayı diledi. "Hazır mısınız?"

Bir zamanlar Atın Efendisi, şimdi ise ikincisi olan yaşlı adam başını salladı ve beline bağlı kılıcın kabzasını okşadı. "Diplomasi başarısız olduğunda, her zaman iyi bir çelik vardır."

"Umalım da iş o noktaya gelmesin. Çekişmelerden bıktım usandım." Brishen Mertok'un arkasında duran hizmetkârı işaret etti. "İki harita da sende mi?"

Adam eğildi. "Evet, Herceges." Kollarında dikkatle tuttuğu bir çift büyük parşömeni kaldırdı. "Haradis'in Galla saldırısından önceki hali ve en güncel olanı. Başka bir şey getireyim mi?"

Brishen "Belki de kafam için bir tabak. Bu toplantı sona erene kadar bunu talep edeceklerdir." Şaka yaptığını belirtmek için küçük bir gülümseme sundu. Kısmen.

Üç adam koridorun sonundaki kapalı kapıya yaklaştı. İki yanda nöbet tutan askerler Brishen'i selamladıktan sonra biri kapıyı açtı ve içeri girdi. Elindeki mızrağın kabzasını iki kez yere vurdu ve "Khaskem. Bast-Haradis Naibi. Saggara'nın Herceges'i." Nöbetçi kenara çekildi ve Brishen'in kendisine bakan ve hep birlikte eğilen Kai'lerle dolu odayı net bir şekilde görmesine izin verdi.

Brishen, arkasında Mertok ve hizmetkârla birlikte içeri girdi ve Saggara'da kendisine katılmaları için yaptığı çağrıya cevap veren vekillere, yargıçlara ve klan liderlerine hızlıca başıyla selam verdi. Bakışları loş ışıklı

şaşkın ifadelerin yanı sıra temkinli ifadeleri de not etti. Rakibi olarak gördüğü ve kraliçeye karşı kötü niyetli olduğuna dair herhangi bir kanıt bulması halinde bir gün düşmanı olabilecek kadın üzerinde kısa bir süre durakladı.

Bahçede Ildiko ile daha önce yaptığı konuşmayı hatırladı. Adını hatırlayamadığı beyaz çiçeklerin yemyeşil çiçekleriyle çevrili, ay ışığının altında duran solgun bir güldü, canlı saçları gümüş ışıltısıyla donuklaşmıştı.

"Senemset anasını buraya getirmenin akıllıca olduğundan emin misin?" Alnını gölgeleyen kaşları daha da çatıldı. "Tarawin'e suikast girişimini planlayanın o olduğuna dair elimizde kanıt olmadığını biliyorum ama bunu yapabilecek araçlara, motivasyona ve acımasızlığa sahip olduğu kesin. Buradayken bunu tekrar denemeyeceğini kim söyleyebilir?" Ildiko'nun garip insan gözleri kısıldı. "Ona eğitim sahasında atabileceğimden daha fazla güvenmiyorum."

Brishen onu rahatlatmak için kollarını okşadı ve alnından öptü. "Ben de ona güvenmiyorum karıcığım ve karakteri hakkındaki özetiniz doğru. Ancak Vesetshen'in böyle bir suça yakın durarak kendisini hemen şüphe altında bırakmayacağını da biliyorum. O bir yılan, evet, ama kurnaz biri. Tarawin için bir suikastçı gönderen oysa, en azından buradayken böyle bir şeyi tekrar deneyeceğinden şüpheliyim. Eğer haklıysam, vaktini tebaam arasına nifak ve şüphe tohumları ekmeye çalışarak geçirecektir."

Ildiko'nun kaşları çatıldı. "Alçak kadın. Ondan bıktığın an bana söyle. Onu Saggara'dan öyle hızlı attıracağım ki, kapıdan geçerken hangi atın kışına tekme attığını merak edecek."

Gülümsedi, ondan cevap niteliğinde bir gülümseme kopardı ve bu emri ilk alanın kendisi olacağına dair güvence verdi. Bunun Kai tarihine geçeceğine hiç şüphe yoktu. Khaskem'in insan eşinin, bebek kraliçeyi korurken bir Kai suikastçısını nasıl öldürdüğünü anlatan çok sayıda kayıt zaten vardı. Eğer Vesetshen ona atfettiği kadar zeki biriyse, ona ya da aldatıcı bir şekilde vahşi olan hercegesé'sine karşı gelmeden önce iki kez düşünürdü.

Ana kraliçe toplantı odasında toplanan kalabalığın arasındaki onu izliyordu, sitrin rengi bakışları saklayamadığı ya da saklamaya zahmet etmediği bir küçümsemeyle parlıyordu. Brishen onun hakkındaki düşüncelerini önemsemiyordu, sadece Saggara'dayken cinayet ya da isyan planlamamış olmasını önemsiyordu. O düşündü

Galla'ya karşı kazandığı zafere rağmen zayıftı. Şimdilik, küçümsemesi onun lehine işliyordu.

"Saggara'ya hoş geldiniz," dedi gruba. "Umarım yolculuklarınız kolay ve olaysız geçmiştir."

"Davetinizi kabul etmek benim için bir onurdur, Majesteleri." Cephren Emelyin yüzünü buruşturdu ve kendini düzeltti. "Herceges."

Brishen, Vesetshen'den en az Ildiko kadar hoşlanmasa da, bu adil yargıca karşı eşit -ama zıt- duygular besliyordu. Cephren Emelyin, Galla istilasının o karanlık günlerinde onun en sadık müttefiklerinden biri olmuş, hatta Kai çiftliklerini şeytani saldırıdan korumak için değerli rüya çiçeği tarlalarının büyük bölümünü feda etmişti. Bugün paylaşmayı planladığı planların kıvılcımını çakan şey, zeki kızının bu tarlaları sular altında bırakma fikriydi.

Vesetshen, "Khaskem'in mesajının anlamını yanlış anlıyorsunuz Lord Emelyin," dediğinde kalabalıktan huzursuz bir mırıltı yükseldi. O artık bir kral değil, sadece bir naip olduğu için, bu bir davet değil, bir çağrıdır."

Brishen'in tahmin ettiği gibi, aile reisi eldiveni indirmek için hiç vakit kaybetmedi. Şimdilik olduğu yerde bıraktı ve onu görmezden geldi. "Mesajımı istediğiniz şekilde tanımlamakta özgürsünüz," dedi kalabalığa. "Önemli olan burada olmanız ve bizim yapacak işlerimiz var." Bekleyen hizmetkâra başıyla işaret etti. "Haritaları yerleştirin."

Mertok'un yardımıyla hizmetkâr iki haritayı ortaya çıkarmak için büyük parşömenleri açtı ve onları odanın ortasına yerleştirilmiş masanın üzerine yaydı. Nehir taşları köşeleri ve kenarları tutarken, duvarlara yerleştirilmiş birkaç aplikten gelen zayıf ışık, Brishen'in ilkbaharda eski başkente gönderdiği haritacıların haritacıların ayrıntılı çalışmalarını vurguluyordu.

Odanın çeperinde durmuş, yardımcılarının ve konsey üyelerinin haritalara bakmak için masanın bir tarafına üçer kişi halinde dizilmelerini izliyordu. Çoğu kişi onun sabırlı bir adam olduğunu söylerdi ve o da bu özelliğini şimdi burada toplanan Kai'lerin yüzlerinde beliren şaşkınlık, şüphe ve hatta keder tepkilerini gözlemlemek için kullanıyordu. Bu, kasvetli bir huzurun geçici bir anıydı ve tahmin edilebilir soru yayılımına sert, hoş karşılanmayan cevaplarla karşılık verdiğinde hızlı bir ölüm garantiliydi.

Saggara'ya komşu bir arazisi olan vekillerden biri parmağıyla haritalardan birine dokundu. "Bu haritayı tanıyorum, Herceges. Haradis düşmeden önce. Babanın haritacılarını Haradis'in haritasını yapmakla görevlendirdiği zamanı hatırlıyorum.

Yeni şehrin son mahalleleri inşa edildiğinde güncelleyin." Bakışları yandaki haritaya kaydı. "Burası da Haradis ama şehir surlarının dışında-" Durakladı, sonra Brishen'e baktı. "Toprak işleri, kanallar ve barajlardan oluşan kapsamlı bir eklenti."

Bariz soruyu konuşmadan bıraktı. Neden?

Brishen geçen hafta geçirdiği uykusuz günleri düşünerek planını en iyi nasıl anlatabileceğini düşündü: tek bir sert darbe mi yoksa birkaç yumuşak vuruş mu? Sonuç aynı derecede acı verici olacaktı.

"Benim yerimde olsan ne yapardın?" diye sormuştu Ildiko'ya o günlerden birinde yatakta uzanırken.

Kadın uzun süre cevap vermedi ve adam uyuyup uyumadığını anlamak için başını çevirdi. Onun yerine, alt dudağını düşünceli bir şekilde çiğneyerek üzerlerindeki yatak örtüsüne baktı.

"Yapmayı planladığınız şey konusunda onları rahatlatmaya meyilli olduğunuzu biliyorum." Elini göğsünün altında durduğu yerden kaldırdı ve hızlı bir öpücük için ağzına götürdü, sonra da göbeğine geri koydu. "Bu konuda her zaman düşünceli olmuştundur ama bu durumda düşünceli olmak sana zarar verebilir. Bazıları, onlara doğrudan söylemek yerine bilgileri yavaş bir şekilde sıraladığın için bunu manipülatif olarak görebilir." Küçük bir gülümseme sundu. "birkaçı zaman zaman çocuk gibi davranıyor Brishen, ama hepsi liderlik pozisyonunda yetişkinler. Onlara bakıcılık yapmanıza gerek yok."

Brishen karısının tavsiyelerine her zaman değer verirdi. Kai heyetine "Haradis'i boğmayı planlıyorum," dedi.

Sessizlik, birinin suya bir taş atmasından hemen önceki durgun bir göl gibiydi ve ardından gelen sıçrama gök gürültüsüne benziyordu. Şoka uğrayan Kai'ler naiplerine doğru ilerlerken, aralarındaki büyük masa yüzünden kısa düştüler. Mertok ve kapının hemen içindeki iki nöbetçi kılıçlarını çekmeye hazırlanırken, Brishen'den gelen sözsüz bir geri çekilme işaretiyle durdular. Kakofoni sona erene kadar sessiz bir şekilde bekledi.

"Bunu neden yaptın Herceges?" Cephren'in ıstırap dolu sorusunda bir krallığın kederi vardı.

Brishen cevap vermeden önce bir yardımcısı konuştu. "Haradis Kai'nin başkenti, Bast-Haradis'in kalbidir. Kai'lerle yeterince acı çekmedik mi?

Sihrimizi kaybetmek mi? Mirasımızın yok edilmesini tamamlamak için Galla'ya yardım mı etmeliyiz?"

Soruları geçerliydi. Ildiko'nun yanında uyuduğu aydınlık saatlerde her birini kendi kendine düşünmüş, gözlerini dört açarak üstündeki yatak örtüsüne bakmış ve galla eidolonunu yarığa sürüklemekten önce Megiddo'nun son sözünün yankısını dinlemişti.

"Elveda."

Silah arkadaşını o şeytani hapishaneden kurtarmanın ve ruhunu bedeniyle birleştirmenin bir yolunu ararken, keşişin korkunç kaderi nefes aldığı her an Brishen'in peşini bırakmayacaktı. Ama bu başka bir günün göreviydi. Bu görev kendi başına yeterince muazzamdı ve tam da bu odada silahlar olmasa bile bir irade savaşına yol açacaktı.

"En büyük dileğim," dedi dinleyicilerine, "galla öncesine, büyümümüzün olduğu ve Haradis'in Kai'lerle dolu, yaşayan, gelişen bir şehir olduğu zamanlara geri dönmek, ama bu tanrılar için bir armağan, hükümdarlar ya da naipler için değil."

Bu odadaki hiç kimse Haradis'ten gelen bir mülteci değildi. Saggara'nın yönetimi altındaki uzak vilayetlerde, Kai soylularının üst kademeleri arasına karışmak için hiçbir zaman kraliyet daveti almamış ve başkenti ziyaret etmek için çok az nedeni olan alt rütbeli soyluların malikânelerinde yaşıyorlardı. İçlerinden herhangi birinin böyle bir dışlanmanın kendilerine ne gibi nimetler bahsettiğinin farkında olup olmadığını merak ediyordu.

"Krallığımızın kalbi Haradis değil, halkımızdır," dedi. "Galla istila ettiğinden beri hiçbiriniz oraya gitmediniz. Ben gittim." Karanlık rüyalar ve karanlık anılarla boğuşan Brishen, bir eidolon olarak Haradis'e ilk girdiğinde zihnine kazınan görüntüler üzerinde durmamaya çalışırdı. Şimdi ise onları bilerek hatırlıyor ve çektikleri eziyeti paylaşıyordu. "Şehir bir harabeden başka bir şey değil, bir toplu mezar bile değil." Bir an için gözlerini kapattı. "Galla öldürdüğünde, tüketir. Her şeyi. Gömülecek ya da yakılacak ceset yok, parçalanacak kemik yok." Bir zamanlar Kai'nin yaşadığı çamur birikintilerinin içinden geçtiği anılar hâlâ ruhunu ürpertiyordu. "Haradis'ten buraya kaçan yetim ve dul eşlerimizin nispeten az olmasının bir nedeni var."

Kraliyet soyunun ikisi hariç tamamı dahil olmak üzere tüm aileler ve klanlar tek bir gecede yok oldu ve Kai'nin geleceği sonsuza dek değişti.

"Onu yeniden inşa edemez miyiz, Herceges? Dediğiniz gibi, kaybedileni yeniden ele geçiremeyiz ama onu yeni bir şeye dönüştüremez miyiz?" Genç bir yargıç, umudun tonlarıyla parıldayan gözlerle ona baktı ve

çaresizlik. Ona her iki konuda da evet diyebilmeyi diledi. Onun yerine başını salladı.

"Hayır, maalesef değil. Haradis ölmüş olabilir ama terk edilmiş değil. Harabelerde dolaşan bir galla görüldü."

Haradis'i boğacağını ilan etmesine verilen tepkinin aksine, kalabalık dondu, toplu bir nefes aldı ve bir Kai'ye dönüştü. Her yüz korku ve dehşetin ikiz ifadelerini taşıyordu. Brishen, Anhuset dört ay önce emirlerine karşı gelerek şehri keşfe çıktığında galla ile burun buruna geldiğini anlatırken de aynı ifadeyi takındığından emindi.

"O halde sen ve insan yoldaşların başarısız oldunuz." Vesetshen Senemset, her biri aşağılama zehriyle kaplı kelimeleri adeta tükürdü. "Kral Djedor bunun olmasına ya da şehrini daha fazla tahrip etmenize asla izin vermezdi."

Brishen onu ikinci kez görmezden gelebilirdi, hatta kendisine hitap ederken -şüphesiz- kasıtlı olarak saygı ifadesini kullanmamasına bile aldırmayabilirdi. Onun fikirlerinin onun için hiçbir önemi yoktu. Bununla birlikte, kendilerinden olmayan bir halkı kurtarmak için onunla birlikte savaşa at süren ve korkunç bir ruh pahasına savaşan adamları da kapsayacak şekilde küçümsemesini genişletmişti.

Yüz ifadesindeki bir şey Vesetshen'i çizgiyi aştığı konusunda uyarmış olmalıydı. Meydan okuyan tavrı değişti. Omuzlarının gururlu duruşu gibi başı da eğildi ve bakışları aşağıya ve yana kayarak bilinçsizce diğer yardımcılarından destek aradı. Hiç destek bulamadı ve arkadaşları geri çekilirken kendini bir anda masada Brishen'in tam karşısında tek başına bir yer işgal ederken buldu.

Adam, kadının değişen bakışları nihayet ayaklarına yerleşene kadar baktı. "Kime hitap ediyorsun?" Sorusu odanın sessizliğine yumuşak bir şekilde düştü.

Onun bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırmadan önce ince bir ürperti bedenini sarstı. Elmacık kemikleri boyunca daha derin bir renk yayıldı ve boynunu çizdi. "Affet beni, Herceges. Haberinizin şoku bana unutturdu."

Sözünü yarıda kesti. "Sana bir soru sordum. Kime hitap ediyorsun?"

Vesetshen alt dudağını yaladı, cevap vermeden önce yutkunurken boğazı gözle görülür şekilde esnedi. "Size hitap ediyorum Ekselansları," dedi ve bu kez hiçbir mazeret sunmadı.

Bu kadın başından beri sorunluydu. Hırs ve kendini beğenmişlikle yanıp tutuşan bu kadın, diğerlerinin düştüğü hatalara düşmüştü: Adamın sevecen doğasının onu zayıf bir hükümdar yaptığını varsaymış ve

Bast-Haradis'in Gölge Kraliçesi'nin oğlu ve celladı. Yıllarca annesinin kötü niyetli gözetimi altında yaşamış ve hayatta kalmıştı. Vesetshen Senemset, Secmis Khaskem olan şahinin yanında bir pervaneden farksızdı. Onunla boy ölçüşemezdi.

"Başarısız olsaydık," dedi aynı yumuşak sesle, "Bast-Haradis diye bir şey olmazdı. Bu toplantı gerçekleşmeyecekti. Ölülerimizin yasını tutacak kimse olmazdı çünkü hepimiz ölmüş olurduk. Tüm dünyamız istila edilirdi, hem insanlar hem de Kai'ler, açıkları asla doyurulamayan iğrenç yaratıklar tarafından yutulurdu." Brishen devam ederken Vesetshen'in etrafındaki boşluk giderek genişledi ve diğer Kai'ler masadan daha da uzaklaştı. "Kral Djedor'a gelince-" Durakladı ve sessizliğin gerginlikle da artmasına izin verdi. "Siz, Madam Senemset, alt kızı ve eski kraliyet sarayında görünmez olan siz, babam hakkında ne biliyorsunuz?"

Sözlerinin her birini kaplayan buz, odada bir ocak ateşi yakılmış olsaydı onu bile dondurabilirdi. Vesetshen'in yüzündeki renk soldu ve onu korkunç bir şekilde ağdalı bıraktı. Başını eğdiği için gözlerini ya da gözlerindeki ifadeyi göremiyordu ama pençelerinin sıkıldığı ellerinin sırtına kanlı hilaller çizmesi ona gözlerinin anlatamadığını anlatıyordu. Onu akranlarının önünde utandırmıştı ve ellerini öfkeden mi, aşağılanmışlıktan mı, yoksa ikisinin birleşiminden mi sıkıldığını bilemiyordu. Eğer tahmin ettiği kadar zekiye, ona karşı gelme konusunda bir ders almış olmalıydı. Eğer bunu ikinci kez yaparsa -ki yapabileceğinden şüpheleniyordu

-Sertçe saldıracaktı. İşte o zaman ona sadece Djedor'un oğlu değil, aynı zamanda Secmis'in oğlu olduğunu da göstermek zorunda kalacaktı. Üçüncü kez olmayacaktı.

Onu göz hapsinden kurtardı ve dikkatini diğerlerine çevirdi. Onlar da ona şaşkınlık, korku ve ihtiyatlı bir saygı karışımıyla baktılar. Kendilerine has nedenlerle Senemset'in başrahibini ondan daha fazla sevmeyen konsey üyeleri ve vasallar bile hafifçe gülümsedi. "Dediğim gibi, harabelerde dolaşan bir galla keşfedildi. Kuzenim Anhuset, ilkbaharın başlarında şehrin içinde bir keşif görevindeyken onun tahribatından zor kurtuldu."

Serovek Pangion'la birlikte Lobak Vadisi'ne yaptığı elçilik gezisi sırasında Haradis'e girmesini açıkça yasaklamıştı. Emrine karşı gelmişti ama iyi bir nedeni vardı. Hâlâ onu dişleri kırılana kadar sarsmak ve neredeyse kendini yiyip bitirmesine neden olmak istiyordu ama şehre girmesi artık var olmadığını umduğu bir tehlikeyi ortaya çıkarmıştı.

Anhuset Haradis'ten korkunç kaçışını tek başına yapmamıştı. Serovek de onunla birlikteydi ama Brishen bu kısımdan bahsetmenin gereksiz olduğunu düşündü. Bu grup, insan Beladine çiftçilerinin şehri çevreleyen topraklara tecavüz etmesi fikrinden pek hoşlanmayacaktı, daha önce bir eidolon olarak orada bulunmuş olsa bile, bir Beladine margrave'inin sokaklarında yürüdüğünü öğrenmek çok daha azdı.

Vesetshen, Anhuset'in Haradis ve çevresinde gördüklerinin kısa bir özetini yaptıktan sonra başka kesinti olmadı. Zamanının çoğunu, çiftlikleri Kai bölgesinden çok uzakta olmayan ve nehrin yanlış tarafında bulunan Beladine vatandaşları tarafından kazılan ve Galla istilasını durdurmak için suları olmayan zorlu su yollarını anlatarak geçirdi.

"Bu tecavüzü bir fırsat olarak değerlendirmeli ve inşa etmeliyiz. Hem kuraklık hem de yağmur mevsimlerinde Absu'dan gelen su akışını kontrol etmemizi sağlayacak daha iyi, daha kalıcı kanallar ve barajlar inşa eden bir işçi ekibi, herhangi bir gallayı şehir surları içinde hapsedmemizi sağlayacaktır."

"Neden Beladine'in başladığı işi bitirmesine izin vermiyorsunuz?" diye sordu bir yargıç omuz silkerek. "Onların da en az bizim kadar çıkarı var."

Brishen iç geçirdi. Bu Kai iyi biriydi ama iş uzun vadeli planlamaya ya da kralların oyununa geldiğinde pek de stratejist sayılmazdı. "Naip olarak, iyi niyetli bir grup Beladinli çiftçinin gallayı durdurmak için Bast-Haradis'e geçmesini geçici olarak görmezden gelebilirim. Ancak, Kai'yi işi bitirmesi için göndermezsem, birkaç çiftçiden daha fazlası olacak. Belawat'lı Rodan'a Haradis'in içinde bir gallanın bile gizlendiğı ve onu orada tutacak hiçbir şeyin olmadığı haberi ulaşırsa, işimizi yapması için bir ordu gönderecektir."

Cephren sesinde dehşetle konuştu. "Bir istila."

Brishen başını salladı. "Ve naip olarak, Belawat'a savaş ilan ederek buna karşı koymak zorunda kalacağım. Daha kaç Kai'yi şu ya da bu şekilde Galla'ya kurban etmeye hazırız? Ve hepsi ölü bir şehir için mi?"

"Ama Haradis'i çevreleyen bu büyük toprak setini inşa edersek, Haradis'in kendisini sular altında bırakmamız gerekli mi?" Cephren kanallar labirentinin yer aldığı ikinci haritayı işaret etti.

Brishen'e meydan okumak için sorular soran Vesetshen'in aksine, Cephren onları daha iyi anlamak için sorardı. Brishen'in bu tür sorulara karşı sonsuz bir sabrı vardı. "Öyle," dedi. "Dünyalar arasındaki gedik, sarayın yer altındaki bir odasıdır." O iğrenç yerin hatırası

hala onu hasta ediyordu. "Bu gallanın nasıl kaçtığını bilmiyoruz ama eğer gedikte yeni bir çatlak varsa, şehri sular altında bırakmak geri kalanların kaçmasını engelleyecektir."

"Bir su hapishanesi," dedi klan reislerinden biri, daha iyi görebilmek için haritaların üzerine eğilirken. "Bunun zamanında tamamlanması için muazzam bir rakam gerekecek Herceges. İşçilerden oluşan bir ordu üst üste vardiyalar halinde çalışacak, böylece iş bitene kadar durmak yok."

"İşte bu yüzden hepinizi buraya getirdim," diye cevap verdi. "Saggara şu anda Bast-Haradis'in başkenti olsa da, biz her şeyden önce bir garnizonuz. Buradan bir ordu çıkarabilirim ama bu proje için gereken büyüklükte bir işgücü sizin mülklerinizden gelmeli."

Şaşkınlıklarını tahmin etmişti. Serovek ve Anhuset, gallanın Haradis'te dolaştığını ilkbaharın başlarında, ilkbahar çiftçiliği başlamadan hemen önce keşfetmişlerdi. Şimdi yaz mevsimiydi ve her vilayet kaşlarını derinlemesine saman yapımına sokmuştu, yakında koyun kırkımı da başlayacaktı. Mevsim ilerledikçe iş daha da yoğunlaşacak ve askerlik hizmetinde olmayan her sağlıklı Kai, kış gelmeden önce ot biçmeye, hasat etmeye, işlemeye, sürmeye ve sürmeye çağrılacaktı. Bu işgücünün herhangi bir bölümünü başka bir görev için kullanmak zorluk yaratıyordu. Yaz ortası, her yıl yaz sonu hasadından önce yiyecek depoları için her zaman zayıf bir dönemdi. Yaz sonunda hasat yapmak ve sonbaharda soğuk hava mahsullerini ekmek için tarlada yeterli elin olmaması kışı aç geçirme riskini doğuruyordu. Konsey salonunda bunun farkında olmayan tek bir Kai yoktu ve bu endişe yüzlerine yansıyordu.

"Bunu size şimdiye kadar söylemedim çünkü kesintisiz bir bahar ekimine ihtiyacımız vardı," dedi. "Mühendislerimin ve haritacılarımın bu kanalları tasarlaması ve haritalandırması için zamana ihtiyacım vardı. İşçi sayınızı, onları hasat ve kanal yapımı gibi görevler arasında nasıl bölüştüreceğinizi en iyi siz bilirsiniz. Önümüzde tırmanmamız gereken iki dağ var: Galla'yı hapsetmek ve bu süreçte açlıktan ölmemek. Birlikte çalışmak zorundayız. Şu anda Haradis'i gözetleyen küçük bir birliğim var, ancak hendek kazmak için bu garnizonu boşaltamam ve gerekirse sınırlarımızı savunmaya devam edemem."

"Bir sorum var, Herceges." Brishen Vesetshen'le yeni bir tartışmaya hazırlandı. Onu susturmayı başarmıştı ama sadece geçici olarak. En azından bu sefer onurlandırıcı bir ifade kullandı ve ses tonu ve ifadesi titizlikle mülayim kaldı. "Galla Kai'nin büyüsunü boşalttığından beri

Onlar hâlâ halkımız için bir tehlike mi? Onların bizden beslenmesini sağlayan bizim büyücülüğümüz değil miydi?"

Sadece öyle olmasını diledi. "Büyülü ya da büyüsüz tüm canlılar için tehlikeliler. Büyü sadece avlarını çok daha tatlı ve kolay avlanır hale getirir."

Tanrılar bu Kai'lerden herhangi birinin doğuştan gelen haklarını çalanın Galla değil kendisi olduğunu öğrenmesini yasaklamıştı. İyi niyetler ve muzaffer sonuçlar, onu bir kurtarıcı olarak değil, Mürver kanından doğmuş en kötü hırsız olarak görecektik ilkel bir öfke karşısında anında yanıp kül olacaktı.

Başka bir yardımcısı konuştu. "Bast-Haradis'in Belawat'ın güney sınırına yakın bir yerde ordu topladığı izlenimi yaratmadan bu görevi mümkün olan en kısa sürede tamamlamak için kaç işçiye ihtiyacınız var?"

Nihayet. Verimli bir soru. Brishen omuzlarının rahatlayarak çökmesine izin vermemeye çalıştı. "Bu en büyük zorluk olacak ve her türlü hava koşulunda gece gündüz çalışacak sürekli bir işgücü rotasyonu gerektirecek." Haritaları sağ taraftan görebilmek için masanın karşı tarafına geçti. Mertok yakınlarda gezinirken diğerleri saygılı bir mesafeyi korudular ama o tek pençesiyle haritaların detaylarını çizerken açıklamalarını takip edebilecek kadar yakındılar. "Başlangıç olarak, işte ihtiyacımız olan şeyler."

Sonraki birkaç saat boyunca, o ve toplananlar projenin tamamlanma aşamaları için zaman çizelgeleri hazırladılar, her mülkün Haradis'e kaç işçi gönderebileceğini ve ne kadar süre için gönderebileceğini hesapladılar ve kraliyet hazinesinin efendisini maliyet karşısında dehşet içinde titrettiler.

Brishen, yiyecek, içecek ve kendisi için bir notla hizmetkârlar gönderen karısına kadar doğanın çağrıları için sadece kısa molalara izin verdi.

Hizmetçiler boş bir masaya baharatlı yemeklerden aromatik bir seçki koyup sejm katılımcılarının geri kalanına servis yaparken, okumak için mührü kırdı.

Gecenin Prensi,

Konsej odasından kimse dışarı çıkmadığına ve doas altında kan birikmediğine göre, işlerin gittiğini varsayıyorum. Eminim ki

Akşam yemeğini büyük bir evde yemeyi teklif etmek doğru bir karar olurdu, ancak kimse açken net düşünemez. Bu nedenle, mutfaktan herkese bir yemek hazırlattım ve dağıttım. İçmek için su ve bira da var ama şarap yok. Daha sert bir şey gönderirsem size iyilik yapmış olmam ve yardımcılarınız da aşırı düşkünlükten sersemlemiş olurlar. Görüşme sizi tatmin edecek şekilde sonuçlandıktan sonra masanın altında içki içebilirler.

İş bitince bana gel. Güneş Saggara'nın tepesinde olsa bile uyanık olacağım. Burada her zaman bir sığınak bulacaksın.

IK

Her zamanki gibi, ince zekâsını derin bir pratiklikle birleştirerek ruh halini düzeltti ve tıpkı her ayrıldıklarında olduğu gibi onu şiddetle özlemesine neden oldu. Küçük birayla ilgili sözleri üzerine kıkırdamasını bastırdı, neden şarap getirilmediğini merak eden birkaç yardımcısının homurdanmalarına kulak misafiri olduğundan emindi. Sevgi dolu bir ești ama bunu nadiren belli ediyordu ve onu herkesten daha iyi tanıyordu - belki Anhuset hariç. Sığınak sözü, ona olan sevgisini, notuna "*Seni seviyorum*" yazmasından daha iyi anlatıyordu. Naipliğinin bu zor günlerinde bu güvence çoğu zaman onun için bir can simidi olmuş, görünmez bir tacın ağırlığı son derece ağır hissettirdiğinde ona güç vermişti.

Notu burnuna götürme ve parşömende kalan parfümün belli belirsiz izini içine çekme isteğine karşı koydu. Bunu daha sonraya saklayacaktı.

Daha sonra meraklı vassal kalabalığı tarafından gözlemlenmediğinde. Bunun yerine notu tuniğinin içindeki gizli bir cebe soktu ve Ildiko'nun mesajını iletmek için bekleyen hizmetkâra başıyla işaret etti. "Hercegesé'ye düşünceliliğinin fark edildiğini ve takdir edildiğini söyle. Günün cennetini dört gözle bekliyorum."

Haberci başıyla selam verip gitti ama Brishen adamın cevabının son kısmındaki yüz ifadesindeki kısa süreli şaşkınlığı fark etmeden önce. Hiçbir Kai bilerek gün ışığını aramazdı. Ildiko onun ne demek istediğini hemen anlayacaktı. Gündüz kadını her zaman bunu yapardı.

Büyük salonda verilen daha sakın ve sosyal akşam yemeklerinin aksine, bu yemek planlarına sadece bir ara vermek anlamına geliyordu ve Brishen, Haradis'i bir adaya dönüştürme planlarının dışında kalan konular hakkında bira kadehleri ya da sohbetlerle oyalanılmasını istemiyordu.

Yemek kısa sürede bitti ve vasalları iş ekiplerini taşımanın yollarını ve araçlarını sağlamak için çalışmaya başladılar, işgüçlerinin bir kısmı harap başkentte çalışırken birbirlerinin hasat ekiplerini desteklemek için işbirliği yaptılar. Eşgüdümlü bir plan yaptıklarında öğleden sonra erken saatlerdi ve Brishen de dahil olmak üzere konsey odasındaki herkes yorgunluktan bitap düşmüş ve yataklarını bulmaya can atıyordu.

"Bir hizmetçi her birinize odalarınıza kadar eşlik edecek. Açlığınızı yatıştıracak ve susuzluğunuzu giderecek bir şeyler size teslim edilecek," dedi odadan çıkmayı beklerken. "Size iyi günler dilerim."

Hiçbiri onunla konuşmak için duraklamadı, sadece kapıdan geçerken selam verecek kadar durdular, birkaçı esnemelerini ellerinin arkasına sakladı. Bir avuç hizmetkâr konsey odasını temizlemek için geride kaldı. Mertok da kaldı ve naibinin yanındaki yerini aldı. İkili, daha fazla hizmetkârın Saggara'nın saygıdeğer ziyaretçilerini malikânenin ikinci katında kendileri için ayrılmış odalara doğru götürüşünü izledi.

"Her birine bir gölge atadım," dedi Mertok, kapalı panjurlardan ve kapılarla kapı çerçeveleri arasındaki boşluklardan sızmayı başaran başıboş güneş ışığı parçalarına karşı gözlerini kısarak. "Senemset ana kraliçesine iki tane. İçlerinden biri hapsirecek olursa, haberimiz olur."

Brishen, sha'sının Vesetshen'i izlemesi için bir gölge taburu görevlendirmesini istedi. "Saggara'dan ne kadar çabuk giderse, kendimi o kadar iyi hissedeceğim." "Sen sadece Herceges, ben de onun Saggara'ya

atılmasını sağlayayım.

en yakın ata bindirilir ve bir saat içinde eve gönderilir."

Brishen Mertok'un sesindeki umut dolu tınıya kıkırdadı. Görünüşe göre Madam Senemset kendisinden ve Ildiko'dan çok daha fazlasının hoşnutsuzluğunu ve güvensizliğini kazanmıştı. "Beni kışkırtma. Hercegesé de hemen hemen aynı şeyi söyledi. Diğerleri arasında sorulara ve yanlış söylentilere yol açmayacaksa bunu düşünebilirim." Kaşlarını çatı. "Ancak gölgeleri ondan bir fitne fısıltısı bile duyarsa, derhal bilmek isterim."

Kendi yatağını bulmaya ve Ildiko'nun sıcak kollarında uykuya dalmaya can atarak Mertok'tan ayrıldı ve kraliyet hanesi ile en güvendikleri hizmetkârları için ayrılmış odalara giden özel merdiven boşluğuna doğru aceleyle ilerledi. Merdiven boşluğunun girişindeki nöbetçi , konsey odasına ilk gittiğinde orada duranlardan farklıydı. Vasallarıyla buluştuğundan beri en az bir nöbet değişimi olmuştu, belki de daha fazla. Üçüncü kata ulaşana kadar basamakları ikişer ikişer çıkarak aralarından geçerken ikisi de onu selamladı. Kendisinin ve Ildiko'nun yatak odasına giden uzun koridorda sadece bir meşale yanıyordu ve bu sadece Ildiko'nun iyiliği içindi, böylece herhangi bir nedenle aşağı inmeyi seçerse koridorda tamamen karanlıkta gezinmek zorunda kalmayacaktı.

Soğuk bir ürperti aniden ensesinde dans etti ve Brishen en üst basamakta durakladı. Kraliyet çocuk odasına ve kendi yatak odasına açılan kapıların dışında iki yığılmış figür gördüğünde karıncalanma tam bir dehşet dalgasına dönüştü.

Kılıcını taşımasa da silahsız değildi. Kemerindeki kılıftan çıkardığı bıçak, sessiz adımlarla ilerlerken meşale alevinin bıçak üzerindeki titreşimini yakaladı. Her iki odanın da kapısı kapalıydı ve yatak odasına açılan kapının önünden geçerek eğildi ve eşiğinde kırık bir bebek gibi buruşmuş olan ilk muhafızı kontrol etti.

Şaşırtıcı bir şekilde, adam da yanındaki muhafız da ölmemişti. İkisi de silahsızlandırılmamıştı. Brishen bu tuhaflığı sorgulamak için duraklamadı, sadece bıçağını yeniden kınına soktu ve muhafızlardan birinin kınından yarı çekik duran kılıcını aldı. Ayağa kalktı, kapıların arasında sırtı duvara dönük bir pozisyon aldı ve boştaki eliyle uzanıp yatak odasının kapısını hafifçe itti.

Kımıldamadı. Daha sert itti ama yine de hareket etmedi. Eğer diğer tarafta onu pusuya düşürmek için okunu hazırlamış bekleyen biri olsaydı, kapı kolayca açılırdı. Daha rahat nefes alamadı. Eğer Ildiko kapıyı diğer taraftan engellemişse, içeri girmesinin hiçbir yolu yoktu.

Kırıp dökmeden, baltalarla bir bölük insanın geçmesi gerekirdi.

Aynı taktiği çocuk odasının kapısında da uyguladı, kapı bir parmak genişliğinde açıldığında kalbi hızla çarpmaya başladı. Engelli değildi ama tıkalıydı. Brishen kapı ile çerçeve arasındaki açıklığa baktı ve daha sert itti, yine de kendisini bir okla vurmak için zor bir hedef olarak tutuyordu.

Kapı biraz daha açıldı ve bu kez kapıya yaslanmış başka bir beden içeri girmesini engellediğini görebiliyordu. Diğer taraftaki korkunç sessizlik üzerine çökmüş, neredeyse kulaklarında çınlayan kalp atışlarını bastırıyordu. Bu kez daha sert itti, bir yay kirişinin tınısını dinledi. Her şey sessiz kalmıştı.

Diğer tarafta bekleyen bir düşman olmadığından emin olan Brishen kapıyı üçüncü kez itti ve kapıyı kapalı tutan beden üzerinden geçti. Çocuk odasını hızlıca taraması en kötü korkularını doğruladı. Tarawin'in iki hemşiresi, oturmuş olmaları gereken sandalyelerin önünde, yerde baygın yatıyordu. Aralarında bir çift çay fincanı ve devrilmiş bir çaydanlık duruyordu.

Muhafızı kontrol etmek için döndü. Bast-Haradis'in yeni yetim kalan kraliçesini Saggara'ya sağ salim getirmek ve Khaskem soyunun devamını sağlamak için hayatını tehlikeye atan kraliyet muhafızlarından biri olan Dendarah, tıpkı dışarıdaki nöbetçiler gibi hissiz bir şekilde yatıyordu. Onu bu hale getiren her neyse yeterince hızlı çalışmamıştı. Menteşeye en yakın dirseğin üzerinde bir tarafa yaslanacak şekilde desteklerinden kaldırılmış kapı demirine baktı. Dendarah'nın parmak uçları sanki yere yığılmadan önce yeterince kaldırmayı başarmış gibi parmaklığa dayanıyordu. Bir muhafız, bir çift hemşire vardı ama çocuk odasında kraliçe naibi bulunmuyordu.

Çocuk odasını kendisinin ve Ildiko'nun odasına bağlayan kapıya yaklaşırken kalp atışları yavaşlamadı. İki tarafta da parmaklık ya da kilit Acımasız gerçeklik karşısında bile umut yenilmez bir şeydi. Orada ne bulacağını -ya da bulamayacağını- biliyordu ama yine de umut ediyordu.

Çocuk odasının aksine, yatak odası gün ışığına karşı kapalıydı ve hâlâ gölgelerle kaplıydı. Ama Gece ve kız kardeşi Karanlık ondan hiçbir şey saklamıyordu. Örtüleri özenle serilmiş boş yatağı ve bazen Ildiko'yla özel bir yemeği paylaştığı, üzerinde bir çaydanlık ve iki fincan bulunan masayı gördü. Her zaman kendisinin olduğunu iddia ettiği sandalye, sanki aniden yerinden kalkmış gibi bir kenara itilmişti. Bunun ötesinde, oda rahatsız edilmemiş, boştu ve Brishen bunun dehşeti içinde boğuldu.

Birisi karısını ve kızını kaçırmıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Ildiko, yüzünün yan tarafı acımasız bir yüzeye çarptığında bilincini geri kazandı. Gözlerini açtı ve güneş ışığının serpildiği tozlu kasveti içine çekti. Karnı yatmış, altındaki zeminin sert yalpalamasını hissediyordu. Farkındalığı keskinleştikçe korkusu da arttı. Ağzına ve başının arkasına sıkıca tıkaçın ardında çığlığı boğuldu ve ellerini arkadan bağlayan, aynı şekilde bağlanmış ayak bileklerine bir iple bağlanan iplere karşı boşuna mücadele etti. Sırtını öyle bir bükmişti ki, ateş yukarı doğru yalayıp kürek kemikleri.

Bu pozisyon yuvarlanmasını engelliyordu ve etrafını daha iyi görebilmek için başını kaldırdığında boynu tutuluyordu. At gübresi ve samanın keskin kokusu burun deliklerini dolduruyordu ve üzerinde yattığı zemin, tekerleklerin her dönüşüyle altında gıcırdayan yıpranmış tahtalardan oluşan bir zemindi. Bir vagon. Varlığını gizlemek için üzerine bir örtü gerilmiş bir vagonun içinde bağlı ve ağzı tıkalıydı. Kapalı alan bunaltıcı bir kutuydu. Giydiği ince elbise, kumaşın içinden geçerek derisini delen kıymıklara karşı çok az koruma sağlıyordu.

Nasıl oldu da buraya ve bu sefil duruma düştü?

Zihni anılara daldı, önce sadece örümcek ağlarıyla, sonra da titrek bir görüntü çizgisiyle karşılaştı. Yatak odası, Brishen'in zor sejm'i bitirmesini bekliyordu. İyi demlenmiş bir çaydan ikinci fincanını yeni içmişti. Bu onun uykusunu getirmişti ve Brishen döndüğünde uyanık olacağına dair verdiği sözü tutamadan uyuyakalacağından endişeleniyordu. Çocuk odasından gelen bir dizi garip gümbürtü onu

uyuklamasına neden oldu. Seslerde tehditkâr bir şey vardı, duyularını alarma geçiren ve onu sandalyesinden fırlatıp yatak odasını çocuk odasına bağlayan kapıya koşmaya hazır hale getiren bir şey.

Baş döndürücü bir sis zihnini kapladı ve gerisini hatırlamakta zorlandı. Kapı o ulaşmadan önce açılmış ve iki figür ona doğru koşmaya başlamıştı. Ildiko kaşlarını çattı, anılarından daha fazlasını geri getirme çabaları başarısız oldu. Başka hiçbir şey hatırlamıyordu ama bariz olanı fark etmek için hatırlamaya gerek yoktu. Kaçırılmıştı.

Onu bağlayan ipler ve yattığı pozisyon onu neredeyse hareketsiz hale getirmişti. Yüzünün etrafındaki tıkaç da pek iyi değildi ama onu yeterince aşağı çekebilirse daha rahat nefes alabilir ve fırsatını bulduğunda yardım çağırabilirdi.

Başını eğerek yanağını sertçe omzuna sürttü ve tıkacı bir taraftan aşağı doğru sıyırmaya çalıştı. Bir parça kıpırdadı ama fark yaratacak kadar değil. Çabasına devam etti, ilk yanağı ağrımaya başladığında diğer yanağına geçti. Sonunda durduğunda yüzü yanıyormuş gibi hissediyordu ve tıkaç ağzında sıkıca duruyordu, ancak çene çizgisine doğru bir saç teli genişliğinde aşağı inmişti. Bu hızla giderse, bez üst dudağının altına inmeden derisi yüzülecekti. Ildiko hayal kırıklığını tıkacın içine doğru hırladı.

Şu anda Anhuset olmak için neler vermezdi. Kai kadını çoktan o müthiş Kai dişleriyle ağzındaki tıkacı çiğnemiş, iplerindeki düğümleri çözmüş, tekmeleyerek arabadan çıkmış, sürücüyü öldürmüş ve arabayı tek başına eve geri götürmüş olurdu. Tabii eğer biri onu yakalamayı başarabilirse. Öncesinde onu ölümsüz bir uyuşukluğa sürüklemeleri gerekecekti. Ama Ildiko Anhuset değildi ve kendisine verilen güçleri kullanarak bu fiyaskodan kurtulmanın yolunu kendi başına bulmak zorundaydı.

Ağzındaki tıkacı ovuşturmaya devam etti, buraya nasıl geldiğine dair açıklamalar ararken tıkacın küçük artışlarla aşağıya indiğini hissetti. Varsayımların dönüşü vagon gibi aniden durdu ve onu bacaklarına ve göbeğine birkaç kıymık daha gömecek ve kumaş omuzlarını kesecek şekilde vardiyasını sıkacak kadar sert bir şekilde öne doğru kaymaya gönderdi. Keskin iğnelerle irkildi.

Ağır ayak sesleri vagonun bir kenarı boyunca duyuluyor, yüksek kenarlarına sürtünen bir şeyi hareket ettirmek için aralıklarla duraklıyordu. Sonunda vagonun sonunda durdular ve temiz hava Ildiko'ya çarptı. Gözyaşları

Aniden bastıran güneş ışığına karşı gözlerini kısarken kirpiklerinin arasından sızan ışık görüşünü bulanıklaştırdı. Yavaşça tek gözünü açtığında vagonun kenarlarını, tahtaların arasındaki boşluklara sıkışmış saman tutamlarını ve büfelerin üzerinde ağaçlardan bir duvarı ve bulutlarla süslenmiş mavi bir gökyüzünü gördü.

Yan dönmeye çabaladı, omuzlarındaki ateş ve sırtındaki ağrıdan dolayı hafifçe inledi. Vagonun ucunda duran kişi onun çırpınısını yorum yapmadan izledi. Ildiko hareketsiz kaldı, onu esir alan kişi sessizliğini korurken korku onu boğuyordu ve bir bakışın ağırlığının tüm vücudunda tüyler ürpertmesine izin verdi. Çok savunmasızdı, bağılıydı ve kendini savunamıyordu, üzerinde artık birkaç yerinden yırtılmış ve bacakları uyluğunun ortasına kadar açıkta olan bir üst giysiden başka bir şey yoktu. Nefesi burun deliklerinden hızla çıkarken, dehşetin teri yanlarından aşağı dökülüyordu.

Görünmeyen kaçırın kişi onu sert elleriyle yakalayıp vagondan dışarı çıkarırken, itiraz eden çığlığı ağzındaki tıkacın ardında boğuk bir ciyaklamadan başka bir şey değildi. Onların amansız pençeleri arasında kıvrılırken, panik her türlü acıyı bastırıyor ve ona sahip olduğunu bilmediği bir güç veriyordu. Kaba eller omuzlarını tırmaladı ve boynunda durakladı. Ildiko daha da sert bir şekilde mücadele etti, adam değerli kolyesinin zincirini yakalayıp çekerken öfke dehşetle birleşti. Kafasına inen keskin bir kelepçe, görüş alanında zıplayıp dağılan ve yere düşüp çarpan koyu renkli yıldızlar patlattı. Daha fazla yıldız. Bir burun deliğinden soluduğu çamur damlacıklarıyla öğürdü, hapşırarak çıkarmaya çalışırken yüzüne dolan kanı hissetti. Eğer onu esir alan kişi sonunda biraz merhamet gösterip çömelerek ağzındaki tıkacı çekip çıkarmasaydı kusabilirdi. Derin bir nefes aldı ve midesinden boğazına safra hücum edince anında pişman oldu. Ildiko gözlerini kapadı ve çenesini sıkarak acı dalgayı geri püskürtmeye çalıştı.

Burnunu temizleyecek kadar sert bir nefes verdiğinde, daha sığ da olsa bir nefes daha alma riskini göze aldı ve işkencecisine ilk kez iyice bakmak için gözlerini tekrar açtı.

Kırılmış yüz hatları ve her türlü duygudan -hatta şehvetten bile- yoksun düz gri gözleriyle bir insandı ve yazın ortasında bir heladan daha kötü kokuyordu. Pis kokudan gözleri yaşardı. Adam ona hiçbir şey söylemedi ama bakışlarındaki uyarı parıltısını yanlış anlamadı. Eğer bağırmağa kalkarsa, ya ona vuracak, ya ağzını tıkayacak ya da her ikisini birden yapacaktı.

Ildiko bunun sonuçlarına değeceğini dūşündü. Tek ihtiyacı olan bir şansı. Birinin onu duyup araştırmaya gelmesi ya da Brishen'e geri dönmesi için doğru kişiye bahsetmesi için bir şans. Tam bağırarak için ağzını açtığında, adam ağzındaki tıkaçı geri çekti. Onu ikinci kez kelepçelemedi, ama bağlarını çekmesi de bir o kadar acıttı. Kadın çığlık attı ve omuzları da onunla birlikte çığlık attı. Bundan sonra adamın ayaklarının dibinde uysal bir şekilde yattı, yardım almak için bir sonraki girişimini planlarken düşünceleri ve anıları hala bulanıktı. Aklındaki sorular üst üste yığılmıştı.

Kolyesini neden çaldığı belliydi. Sadece işçilik bile hatırı sayılır bir para kazandırabilirdi ama neden durmuş ve onu arabadan çıkarıp yolun kenarına oturtmuştu?

Atların toynaklarının önce yaprakları, sonra da çakılları çıkırtatma sesi ona misafirleri olduğunu haber verdi. Onu esir alan kişi yanında durduğu yerden kıpırdamadı. Ildiko, yeni gelenler yaklaştıkça çarpık bakış açısından at bacaklarından ve üzengilerdeki çizmelerden başka bir şey göremiyordu. Üstünden gelen ve arabacıyla aksanlı bir şekilde konuşan erkek sesi karşısında donakaldı.

"kan var. Bunu sen mi yaptın?"

Brishen'le evlendiğinden beri Ildiko insanları nadiren görüyordu. Kai kültürüne iyice dalması ona evlat edindiği insanları öğrenme ve anlamaya başlama fırsatı vermişti; buna dilleri ve aksanları da dahildi. Konuşan kişiyi göremiyordu ama aksanını hemen tanıdı. Bu bir Kai'ydi ve anlaşıldığı kadarıyla onu kurtarmaya gelmemişti.

Şoför kelimelerle değil, hızlı el ve vücut hareketleriyle karşılık verdi.

Kai tekrar konuştu. "Ayakta durabilmesi için bağlarını yeterince kesin. Ağzındaki tıkaç yerinde kalsın."

Sürücü bileklerini ayak bileklerine bağlayan ipi kestiğinde Ildiko'nun rahatlamış iniltisi kulaklarında çınladı. Kürek kemiklerinde yanan ateş, belinde hâlâ zonklayan ağrıyla eşleşen donuk bir sızıya dönüşerek anında söndü. Yan tarafına yuvarlandı ve cenin pozisyonunda kıvrıldı ama bu uzun sürmedi. Onu esir alan kişi kolunu tutup yukarı doğru çekerek ayağa kalkmasını sağladı. Sol omzuna vuran yeni acıyla gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Dizleri büküldü ama kolundaki tutuş ve çıplak ayaklarının bir gün önce yağın şiddetli yağmurun oluşturduğu çamura saplanmış olması sayesinde ayakta kalmayı başardı.

Önündeki topluluğa bakışı artık ayak ve bacaklarla sınırlı değildi. Öğle güneşine karşı pelerin giymiş ve kapüşon takmış iki Kai atlarının üzerinde oturuyor, biri eyerin arkasına örtülmüş tarla çantalarını taşıyordu. Herhalde, diye düşündü, bu pelerinlerin altında bunılıyor olmalılar. Üzerinde sadece, etraflarını saran ısıricı böceklerle karşı çok az koruma sağlayan ince bir şal vardı ve kumaş, vücudundan aşağıya damlalar halinde akan ter nedeniyle tenine yapışmıştı.

Kai'ler ona bakarken sarı gözler kapüşonların gölgesinde yanan lambalar gibi parlıyordu. Ildiko yüz hatlarının ayrıntılarını seçemiyordu ama kendisine ve sürücüye en yakın olanın üst dudağını kıvrırken bir dişin parıltısını kaçırmadı. Bast-Kai dilinde "Aptal insan," dedi ve hangi insandan bahsettiğini merak etti. Başını diğer Kai'ye doğru eğdi. "Kanı örtmek için kan. Buna dikkat et."

Zaten midesi bulanık kız bu acımasız emir karşısında takla attı ve kendisini esir alan kişinin pençesinden kurtulmak için kıvranmaya başladı. İkinci Kai atından inip kılıcı güneşte parıldamadan önce arkasını dönmeye bile fırsat bulamamıştı.

Yüzüne sıcak kan sıçrayınca Ildiko ağzındaki tıkacın arkasından çığlık attı. Arabacı hâlâ Ildiko'nun kolunu sıkıca tutuyordu; başsız bedeni, ikisi de düşene ve Ildiko onun altında sıkışıp kalana kadar Ildiko'ya sertçe çarptı. Baş çok uzakta değildi, gözleri yukarıdaki sonsuz maviliğe bakıyordu.

Celladı cesedi kadının üzerinden çekip aldı ve öldürme emrini veren Kai'yle yüzleşmesi için onu bir kez daha ayağa kaldırdı. Atından inen Kai onun önünde durdu. Bu kadar yakinken Ildiko onun yüz hatlarını ayırt etmekte ve hafızasına kaydetmekte zorlanmadı. Eğer buradan canlı çıkmayı başarır, Brishen'e aktarabileceği işe yarar bir şeyi olacaktı. Sağ kaşının hizasında küçük bir yara izi vardı ve üst dudağı alt dudağından belirgin bir şekilde daha inceydi. Kai bir eliyle çenesini kavrarken diğer eliyle de baş ve işaret parmağıyla burun deliklerini kapatmadan önce tüm bunları fark edecek zamanı vardı.

Ildiko ağzını açıp hayat kurtarıcı bir nefes alabilmek için mücadele etti. Görüşü kenarlarda grileşti ve kulaklarındaki yüksek vınlama diğer tüm sesleri bastırdı. Bilincinin sınırında sallanırken, çenesini tutan Kai bıraktı ve tıkacı aşağı doğru çekti. Ildiko büyük bir nefes çekti, ancak adam bir şeyi alt dişlerine sertçe bastırıp ağzına acı bir demleme soktuğunda boğuldu. O

çenesini kapalı tutarak onu yutkunmaya zorladı. Yüksek sesle yutkunduğunda her iki Kai de bıraktı. Ildiko öksürüp soluk soluğa kalırken, ciğerleri göğsünde kızgın kömür gibi yanıyor ve dilinde tanıdık bir tat kalıyordu. Siyah noktalar kaybolmadı. Bunun yerine çekilmeyen grilikle birleştiler. Bir kez göz kırptı. İki kez. Dünya önce bir yana sonra diğer yana yattı, iki Kai de parlayan gözleri ve esrarengiz ifadeleriyle onu izlerken onunla birlikte yattı. Kısa süre sonra griden çok siyah vardı. Sonra hiçbir şey.

Uyuşturulmuş bir uykudan ikinci kez uyandı, artık bir domuz gibi bağlanmış ve bir arabanın içine gizlenmiş değil, bir eyerin üzerine yığılmıştı. İlk gördüğü şey bir atın kaba yelesi ve boynunun bir çift kulağa açılan sırtıydı. Derin nefes alışında kısa bir süreliğine geriye döndüler. Sadece bu bile onu daha uyanık hale getirdi. Ağızlık gitmişti.

"Uyanmışsın," dedi arkasından bir ses. "Çok gürültü yaparsan sana tekrar doz veririm Hercegesé.

Hâlâ sersemlemiş olmasaydı, Ildiko ürkerek eyerden inebilirdi. Sırt Kai'lerden biriydi ve adam onu önünde tutarken ağır bir kolunu gevşekçe beline dolamış, diğer koluyla da atı yönlendiren dizginleri kavramıştı. Ay ışığı altında at sürüyorlardı ve adamın pençeleri gümüşü ışıltının altında kara hançerler gibi parlıyordu. Kadın onun uyarısına kulak verdi. Verdikleri zehir her neyse onun etkisiyle çaresizden de öteydi; akılsızdı. Daha fazla değil, diye düşündü. Zamanını bekleyecek, teklifsiz kalacak ve nasıl kaçabileceğini planlayacaktı. Bilinçli bir şekilde yapmak çok daha kolaydı.

Sessiz kaldı ve nerede olduklarını anlamak için karanlığa baktı. Böcekler geceye serenat yaparken rüzgâr yumuşak bir ninni söylüyordu. Kai yoldaşı, dağ eteklerinin geniş otlak alanlarıyla buluştuğu sınırı kucaklayan dar bir patika boyunca bineğine rehberlik ediyordu. Bir noktada ormandan çıkmışlardı. Ildiko onları takip eden başka at olup olmadığına kulak kabarttı ama karanlıkta hızlı ve sabit bir ritim tutan sadece kendi bindiği attı. İkinci Kai'ye ne olmuştu?

Yeni esirinin boğazından zorla geçirdiği iksirin etkilerini hâlâ yaşıyor olsa da, bunlar vagonda uyandığı ilk seferki kadar şiddetli değildi. Duyuları daha çabuk keskinleşti ve bilinmeyen bir hedefe doğru korkunç bir amaç için yol alırken ayrıntıları anlamak için o kadar zorlanmadı.

Ölü büyücüler bu evlerde saklanır ve ruhlarının kaçmasını önlemek için kapıların üzerine koğuşlar yerleştirilir." Birkaç mührü işaret etti. "Kapılar bir şeyleri dışarıda tutar. Bunlar ise içeride tutuyor."

Orshulgyn. Ildiko bunu çocuk masallarından biliyordu, küçükken birkaç kindar kuzeni tarafından ona anlatılan masallardan. Ölü büyücülerin yakılmış cesetlerinden çıkıp küllerinden kaçtıkları ve dikkatsizlerin ruhlarını emdikleri hikâyeleriyle onu korkutmaktan zevk alırlardı. Buraya Kül Yığını adını takmışlardı. Yaşayanlar için inşa edilmiş bir kasaba değil, evleri şüpheli büyücülerin şüpheli kalıntılarını saklamak için kolumbaralar olan bir nekropol. Aklında daha yavan bir isim olsa bile, Ildiko yine de bu yeri ve Kai'nin tanımını uğursuz bulmuştu.

Etrafının ölü büyücülerle çevrili olduğu fikrini umursamıyormuş gibi görünen onu esir alan kişi, bineğini labirentimsi bir tasarımla yapıların etrafında kıvrılan otlarla kaplı patikalar boyunca yönlendirdi. Sonunda atı nekropolün çevresinde durdurdu ve manzara bir kez daha bir yıldız tarlasının altında yalvaran tarım arazilerinin panoramik bir sahnesine açıldı. Üzerinde durdukları zirvenin bir tarafı dev bir bıçakla kesilmiş gibi keskin bir şekilde alçalıyor, dik yamacı daha iyi görebilmek için kenardan bakarak hayatını ve uzuvlarını riske atmak isteyen en pervasız izleyici dışında herkesten gizliyordu. Gün ışığında, Ildiko arazinin yatağını ya da tanıdık bir yer işareti görevi gören coğrafi bir özelliği tanıyabilirdi. Ancak gece, her şeyi tuhaf silüetlere dönüştüren çok sayıda gölgesiyle, bu çevrede kendini başıboş hissetmesine neden oluyordu.

Karnındaki keskin bir ağrı, hain ona o meşum çay fincanını getirmesinden beri mesanesini boşaltmadığını hatırlattı. Kai, durmak için belirli bir nokta arıyormuş gibi bineğini çevre boyunca yönlendirirken, baskıyı hafifletmek için eyerinde kaydı.

Kadın hareket etmeye devam ederken, "Kıvrınmayı kes," diye emretti.

"Elimde değil," diye karşılık verdi. "Tuvalete gitmem gerekiyor. Eğer durup beni aşağı indirmezsən, eyerin üzerinde yaparım ve hem ikimizi hem de atını ıslatırım."

Başının üstünden tiksintili bir huff geçti. "Dikenlerin sevgilisi," diye tersledi, atı merhametle dizginleyerek durdurdu. "İnsanlar alçaktır." Attan indi ve o kadar da nazik olmayan bir şekilde kızın inmesine yardım etti.

Bu ona ikinci bakışı oldu. Brishen'in boyuna yakındı ama daha ağır bir yapısı ve daha kaba, daha yaşlı yüz hatları vardı. Sarı gözleri karanlıkta usulca parlıyor, durdukları yerden çok da uzak olmayan bir noktayı işaret ediyordu.

"Çabuk ol," dedi. "Ve kaçmaya çalışma. İlk adımın yere değmeden seni yakalarım."

Şu anda Ildiko, patlamaya hazır bir mesaneyle koşmaya çalışmanın ıstırabını hayal bile edemiyordu. Adamın gösterdiği yere doğru topallayarak ilerledi ve küçük, keskin kayalar çıplak ayaklarına battıkça irkildi. En azından elleri önünde bağlıyken, çok fazla çaba sarf etmeden vardiyasını kaldırabiliyordu. "Kendini beğenmiş herif," diye mırıldandı nefesinin altından, sırtını muhafızına verirken. "Sanki Kai'ler işemiyor."

Kadın ona döndüğünde, adam uzun, sessiz bir an boyunca ona baktı. Üst dudağı kıvrıldı ve burun delikleri açıldı. "Seni daha uzağa göndermeliydim. Çişinin kokusunu buradan alabiliyorum."

Ildiko toplayabildiği en abartılı şekilde gözlerini devirdi, Kai'nin nefesi kesilip ondan istemsiz bir adım uzaklaştığında biraz gülümsedi. "Hassas duygularınızı incittiğim için çok üzgünüm leydim. Bir sonraki kaçırma olayında yanınızda bir lazımlık getirmeyi unutmayabilirsiniz."

Göz kırpmasına duyduğu tiksinti, alayına karşı anında öfkeye dönüştü ve pençeli bir eli, saldırmaya hazırmış gibi yanında kıvrıldı. Eğer yaparsa, onu öldürecekti. Bir Kai'nin uzun tuttuğu pençeleri ölümcül silahlardı.

Ildiko kaskatı kesildi ama fiziksel cezaya hazırlanırken yaltaklanmadı. Mantık ve pratiklik her zaman en güçlü özellikleri olmuştu ve şimdi her ikisi de çenesini kapalı tutması için ona bağıırıyordu. Ancak yorgunluk, susuzluk, kesik ayaklar, kıymıklarla dolu eller ve bacaklar ve yaralı bir yüz onu pervasızlaştırmıştı. Ve sinmeye ya da özür dilemeye hiç niyeti yoktu.

Yüz ifadesi ölümcül olsa da adamın eli gevşediğinde duyduğu rahatlama neredeyse başını döndürecek. Adam onun şakasına karşılık vermedi, sadece belinden sıkıca kavradı ve arkasına binip atı bir kez daha harekete geçirmeden önce onu eyere geri fırlattı. Nereye gidiyorlarsa gitsinler, o henüz öldürülemeyecek kadar değerli ya da yararlıydı. Bunun geçici bir durum olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Kısa bir mesafe at sürdüler, üzerinde durduğu tepe keskin bir düşüşten bir eğime dönüşene kadar nekropolün kenarından ayrılmadılar. En büyük üç kolumbaranın arkasındaki açıklık, yarım daire şeklinde toprağa gömülmüş büyük dik taşlarla bezeli bir alana açılıyordu. Yıpranmış kayalar rüzgâra ve zamana dayanmış, sayısız mühür ve rünle oyulmuş cepheleri, garip, kimerik hayvanların belirsiz hatlarını ve üzerindeki gök kubbeye hiç benzemeyen yıldızların haritalarını ortaya çıkarmıştı. Menhirlerden bazıları yarım dairenin merkezinde köşeli gölgeler oluşturuyordu,

Daha fazla taştan oluşan bir temel üzerinde duran büyük, düz bir kaya levhasına merdivenle çıkıyordu. Menhirlerin gölge düşürdüğü yerlerde levha pürüzsüz, donuk bir siyahtı. Ay ışığının vurduğu yerde ise daha cilalı bir oniks parıltıyor, sadece Ildiko'nun kalbinin çarpmasına ve kanının damarlarında soğuk akmasına neden olan daha kırmızı renk sıçramalarıyla gölgeleniyordu. At yarım dairenin içinde durduğunda dişlerinin takırdamasını engellemek için çenesini sıktı.

Fedakârlık. Levhanın amacına ya da Ildiko'nun kaderinde levhanın üzerine yatırılmak olduğuna dair hiçbir soru ya da yoruma yer yoktu. Ildiko artık neden burada olduğunu düşünmüyordu. Artık odak noktası kaçmaktı. Yaklaşan ölümün dehşeti vücudunda kısık sesli bir ağıt mırıldanıyordu ama kararlılığı daha da artmıştı. Eğer ölmesi gerekiyorsa, bu Kai'nin elleriyle kanlı bir kayanın üzerinde olmayacaktı.

Onu kaçıran kişi atından inip onu eyerden çekerken düşünceleri senaryolarla dolup taşıyordu. Kafa karışıklığı ya da uyuşukluk numarası yaparak mücadele etmedi. Eğer şimdi karşı koyarsa, adam onu uyuşturacak ve çaresiz bırakacaktı. Adam onu kurban tahtasına doğru götürürken kolunu kavrayışı çirkin bir morluk bırakacağı benziyordu. Rüzgârlı sessizliğin kendisi bir yaratık gibiydi, üzerlerine çömelmiş, tek bir kelime ya da hareketle saldırmayı bekliyordu.

Bitmek bilmeyen birkaç dakikadan sonra, ay ışığının en parlak aydınlattığı menhirlerden birinin arkasından bir gölge kendini ayırdı. Onlara doğru süzüldü, Ildiko'yu tutan Kai gibi pelerinli ve kukuletalıydı ama daha inceydi ve onun kadar uzun değildi. Yaklaştıkça, Ildiko sonunda bir çift parlayan sarı göz seçebildi. Başka bir Kai. Bu onu şaşırtmamıştı. Ama bu gözlerin kime ait olduğunun ortaya çıkması şaşırtmıştı. Kai bir elini kaldırdı ve kapüşonunu geri kaydırды.

Ildiko'nun nefesi kesildi, kendisini tutsak edenlerden nasıl kaçacağına dair yarım yamalak kurduğu tüm planlar, karşısında duran kadına bakakalmasıyla durakladı. Bir zamanlar Bast-Haradis'in kralı olarak kalsaydı Brishen'in karısı olarak mükemmel bir yedek olduğunu düşündüğü bir kadın. Güzel, zeki, çekici ve Kai krallığını kurtarmak için çok şey feda etmiş bir aileden gelen bir kadın. Brishen'in en güvendiği danışmanlarından birinin çocuğu.

Hâlâ sersemlemiş olan Ildiko bu ismi dudaklarının arasından zorlukla geçirebildi. "Ineni?"

Cephren Emelyin'in sevgili kızı İneni Emelyin, Ildiko'ya hafif bir selam ve karanlığın dokunuşuyla renklenmiş tatlı bir gülümseme sundu. "Hercegesé, sonunda geldin. Son görüşmemizden bu yana çok uzun zaman geçti."

Ildiko şaşkınlıkla ona bakakaldı. Ildiko'nun dostça bir tanıdık olduğunu düşündüğü bu kadın, bu planın bir parçası olamaz mıydı?

Saggara'dan uzaklaştırıldığından beri içini yakan soruyu sormaya hazır bir şekilde nefes aldı: neden?

Ineni ona fırsat vermedi. Bir kolunu kaldırdı ve diğer kolunu örten pelerinin kenarını dikkatlice sıyrarak dirseğinin kıvrımında uyuyan bir Tarawin'i ortaya çıkardı. Ildiko dehşet içinde neredeyse dizlerinin üzerine çökerken tüm kaçış düşünceleri hızla yok oldu.

Ineni'nin gülümsemesi hiç değişmedi, ancak Ildiko'nun çıkardığı sıkıntılı sestten sonra gözleri biraz daha parladı. "Burada olmana sevindik. Majesteleri sizi çok özledi."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

A Otuz kişilik Kai topluluğu Saggara'nın bir fersah dışında, ana kavşağın bulunduğu yerde toplanmıştı; yollardan biri Gaur'a, biri Yüksek Salure'nin güney sınırına ve son ikisi de Bast-Haradis'in kalbine gidiyordu. Brishen'in Ildiko ve Tarawin'in kaybolduğunu fark etmesinin üzerinden bir gün ve bir gecenin bir kısmı geçmişti; alarm tüm tabyada çalmaya başladığında, Brishen onları kaçıran şerefsizleri yakalamak için iz sürücüleri ve destek ekiplerinden oluşan güç toplamıştı.

onun için en değerlisiydi.

Korkudan neredeyse midesi bulanacaktı, dışa vuran sakinliğini demir bir kavramayla korudu ve talimatlar verdi. "Hepiniz kendi yolunuzu çizin. Eğer kraliçe ya da hercegesé ile ilgili bir şey bulursanız ya da her ikisini birlikte bulursanız, yardım için size en yakın ekibe bir koşucu gönderin. Dikkatli olun ve onları ve onları esir alanları bulursanız ikisini de tehlikeye atmamak için ne gerekiyorsa yapın. Eğer kendinizi bir çatışmanın içinde bulursanız, merhamet göstermeyin. Anlaşıldı mı?"

Hep bir ağızdan "Evet, Herceges" korusuyla cevap verdiler ve atlarını çeşitli yönlerle göndererek, tanrılar avlarını kısa sürede yakalayacak ve Ildiko ile kraliçeyi güvenle Brishen'in kollarına teslim edecek bir ağ oluşturdular.

Kendi arkadaşına, asık suratlı Dendarah'ya döndü. "Hazır mısın?"

Başını salladı, ağzı dik ve sertti. Tarawin'i koruma görevinde başarısız olmadığına dair güvence verdikten sonra bile onun bakışlarından kaçındı. Zehirler hakkında sağlam bilgisi olan biri dikkatlice plan yapmış, yandaşlarından yardım almış ve kaba kuvvet yerine kurnazlık kullanarak

Sadece kapı nöbetçileri değil, kraliyet muhafızları da. Eylemleri sabır, strateji ve ev halkının rutinlerini öğrenmekten . Dendarah rolünde başarısız olmamıştı; zekâsıyla alt edilmişti. Hepsi gibi.

Kendisinin iz sürücüsü olmasını istemesi karşısında nutku tutulan kızın ağzı, cevap vermekte zorlanırken birkaç kez açılıp kapanmıştı. Adam onu bu zahmetten kurtarmıştı. "Kraliyet muhafızı olmadan önce seçkin bir korucuydun ve çayı getiren kişiyi gördün ve kreşe girenler hakkında bazı anıların var. Eğer onlarla tekrar karşılaşsak, onları tanırsın. Ben tanımazdım."

Kadın dizlerinin üzerine çöktüğünde kaşlarını çatmıştı. "Onur duyarım, Herceges." Adam ayağa kalkmasını işaret ettiğinde aynı hızla ayağa kalktı.

"İhtiyacın olan şeyleri topla ve alacakaranlıkta ahırların yakınındaki bailey'de buluşalım," dedi ona.

Saggara'nın savaş moduna geçtiği o umutsuz saatlerde Mertok, Brishen'in şa'sı olarak parlamış, tabyadaki ve çevredeki tüm iz sürücüleri çağırmıştı. Brishen'in emriyle kraliçenin önceki bakıcısını ve Galla'nın şehre saldırısı sırasında Haradis'ten kaçan kraliyet muhafızını da getirtmişti. Brishen, Dendarah'nın kendisine anlattıklarından daha faydalı bir şey söyleyemeyen iki hemşireyi ve hâlâ sümüklü olan muhafızları sorgulayarak vakit geçirdi.

Sejm katılımcılarının hepsi Saggara'dan ayrılıp malikânelerine giderken, kaçırılma haberiyle şaşkına dönmüş, bazıları yardım etmek için kalmayı teklif ederken hissetmediği bir sakinlik sergileyerek baileyde durmuştu. Brishen reddetmişti. "Mülklerinizde benim için daha yararlı olursunuz," demişti. "Olağandışı bir şey fark ederseniz, hemen Saggara'ya bir haberci gönderin." Sejm'in ortasında bir yerlerde bir hain gözcülük yapıyordu. Brishen'in ihtiyacı olan son şey, karısını ve kızını kurtarmaya çalışırken göğsünde bir engerek yılanını barındırmaktı.

Mertok onun yanında durmuş, vekilharçların ve yargıçların kapıdan çıkışını izliyordu. "Emri ver, hercegesé ve kraliçe dönene kadar hepsini zincire vurup geri getireceğim."

Çok cazipti, çok cazipti. Brishen'in öfkesi korkusuna eşitti ve hayatında ilk kez annesinin bilgi alma yöntemlerinin yararını düşündü. "Henüz değil. Sorumlu her kimse bunu bekleyecek ve şüphesiz buna göre plan yapacaktır. Ama en iyi gölgelerinizin sejm'e katılan her Kai'ye atanmasını ve çeşitli hanelere yerleştirdiğimiz gölgelerin daha da tetikte olmaları için uyarılmasını istiyorum."

"Madam Senemset, ona karşı hareket ederseniz en yüksek sesle feryat edecektir."

Brishen homurdandı. Vesetshen'in olası öfkesi umurunda bile değildi. "Eğer bu işin arkasında onun olduğuna dair en ufak bir kanıt varsa, onu bir atın arkasında sürüklemeniz gerekse bile buraya getirmenizi istiyorum. Kirgipa ve Necos dışında hiç kimse odama ya da çocuk odasına giremeyecek. Herceges'nin alındığını açıkladığımızdan beri kimsenin kraliçeyi neden izole ettiğimizi sorgulayacağını sanmıyorum. Bunun gerekli bir önlem olduğunu varsayacaklardır." Bast-Haradis üzerindeki gayri resmi hükümdarlığı sırasında daha kaç yalan söylemek zorunda kalacağını merak ediyordu.

Naibin eşinin kaçırılması tek bir şeydi: bir , fide, kişisel intikam meselesi. Kraliçenin kaçırılması ise geniş kapsamlı sonuçları olan bir devlet meselesiydi.

"Muhafızların ve bakıcıların şimdilik diğerlerinden ayrı tutulduğundan emin olun. Gizlilik yemini ettiler ama söylediklerimiz dışında kimsenin Tarawin'in de kayıp olduğunu bilmesini istemiyorum."

Tarawin'in eski koruyucuları için bu fiilen bir hapis cezasıydı ama başka seçeneği yoktu. Bast-Haradis'in Kai'si karısının kaçırılmasından dolayı ona sempati duyabilirdi, ancak ülke genç hükümdarlarının Saggara'da güvende ve sağlam olduğunu bilerek eskisi gibi devam edecekti. Nöbetçilerin ya da bakıcıların dil sürçmesi, kontrol edemeyeceği bir kaosa yol açabilirdi.

İz sürücülere katılmak üzere ayrılmadan hemen önce Necos ve Kirgipa ile boş kreşte buluştu. Cıvıl cıvıl Tarawin'in hemşirelerini ve üvey annesini meşgul etmediği boş bir yer gibi görünüyordu. Kirgipa'nın yüzündeki kederli ifade onun da kendisi gibi hissettiğini gösteriyordu.

"Madam Hosanth," dedi, kraliyete hizmetlerinden dolayı ona verdiği unvanı kullanarak. "Bir kez daha kraliçe naibine hemşiresi olarak yardım etmeniz istendi, ancak burada olmayan bir çocuğa bakacaksınız."

Kirgipa alçak sesle eğildi. "Ne gerekiyorsa, Herceges. Bir iz sürücünün yeteneklerine sahip olsaydım, arama ekibine katılmama izin vermen için sana yalvarırdım. Ancak, size verebileceğim her türlü yardıma ve daha fazlasına sahipsiniz. Ve tanrılara kraliçeyi ve Herceges'é'yi çok yakında sağ salim eve getirmeniz için dua edeceğim."

Brishen'in Kirgipa ve Tarawin'i Haradis'ten sağ salim çıkardığı için kendisine ödül olarak teklif ettiği mülkü değil ama unvanları reddeden Necos da eğildi. "Sırrınız bizimle güvende, Herceges. Bu odayı ve Kirgi-Madam Hosanth'ı hayatım pahasına koruyacağımdan emin olabilirsiniz. Kimse kraliçenin burada olmadığını bilmeyecek."

Yollara düşmek için sabırsızlanan Brishen, Saggara'yı Mertok'un becerikli ellerine, Tarawin'in nerede olduğu yalanını da Kirgipa ve Necos'a bırakmakta tereddüt etmedi. Her bir iz sürücü ekibinin kendi rotasını belirlemesiyle, grup ikili ve üçlü gruplara ayrılarak dört yola dağıldı. Brishen ve Dendarah ana yoldan ayrılan ve bir ormanlık alanın çevresine ve doğu ufkunu çevreleyen alçak dağ eteklerine paralel uzanan bir çoban patikasını takip etti.

Gece boyunca yol aldılar, Dendarah'ın herhangi bir işaret ya da iz arayabilmesi için birçok kez attan inmek üzere durakladılar. Kendisi de iyi bir iz sürücü olan Brishen, Dendarah çamurlu patikaya odaklanıp ipucu ararken, ok atmaya hazır bir şekilde etrafı tarayarak onun siperini oluşturuyordu. Yolun bu kısmında alan daha açıktı ve ağaçlar sadece bir tarafta bulunuyordu. Bu uzun sürmeyecekti. Yolun ileride ormanın derinliklerine doğru uzandığını ve her iki tarafta da ağaçların yükseldiğini görebiliyordu. Gardiyan olarak rolü sonsuz derecede zorlaşacaktı. Yoğun ormanlık bir arazi, birkaç kişi tarafından pusuya düşürülmek ya da gölgelerden tek bir okçu tarafından öldürücü bir atış yapmak için mükemmel bir yerdi. Bu riskler ava katılanlar tarafından bilinmiyor değildi. Brishen'in gönüllü istemesinin nedeni de buydu.

Dendarah çömeldiği yerden kalktı ve durmadan önce başını eğerek kısa bir mesafe yürürken onu takip etmesini işaret etti. Adam ona yetiştiğinde eğildi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Ayağımın yanındaki izler boş bir arabanın tekerleklerine ait. Yüklü olsaydı, çamurun daha derinlerine batarlardı."

Aşağı bakma dürtüsüne direndi. İçgüdülerini gözlemlendikleri hissiyle uğuldamasa da, ağaçların arasında onları izleyen biri olabilirdi. Tespit ettikleri şey hakkında açık olmak, herhangi bir gözlemcinin ilgi çekici bir şey bulduklarını anlamasını sağlayabilirdi. "Başka bir şey var mı?" Onun gibi Brishen de sesini fısıltıya yakın bir tonda tutuyordu.

Başını salladı. "Şimdilik atlar dış olacak şekilde yürümek en iyisi. Size daha fazlasını gösterebilirim."

Atları yolun iki tarafına koymak hem körleştirici hem de kalkan görevi görüyordu. Brishen, Dendarah çeşitli izlerin ayrıntılarını incelerken onun yanında kaldığı için ilkinden pek hoşlanmamıştı ama ikincisi biraz koruma sağlıyordu. İldiko bir keresinde onun sarı gözleriyle kendisine bir baykuşu hatırlattığını söylemişti. Sırayla önlerindeki ve arkalarındaki manzarayı gözetlerken başını döndürdüğü için şimdi de baykuşa benzediğinden şüpheleniyordu.

Dendarah daha fazla izi işaret etti. "Burada gördüğünüz gibi tek bir at tarafından çekilmesi gereken küçük bir araba." Çamura gömülmüş toynak izlerini ve arkalarındaki daha yumuşak tekerlek izlerini işaret etti. Bu gerçekten de tek bir attı.

Tekerlek izleri, herhangi bir zamanda bu yoldan geçen koyun ve sığırların sayısız ayak iziyle çukurlaşmış bir yolda göze çarpıyordu. İçinde bir umut kıvılcımı yandı. "Neden biri böyle zorlu bir arazide araba sürmeye çalışsın ki? Yüklü haldeyken çarptığı ilk çukurda dingili kırılabilir. Boşsa her yöne seker."

Arkadaşı başını salladı. "Ve bu izlerin gittiği yön, sebepsiz yere daha da zorlu bir sürüş vaat ediyor. Arkasına baktı. "En yakın balyalama istasyonuna giden yol bu, yol daha düzgün ve araba trafiğine uygun."

Brishen, kabaran heyecanın onu yanlış yola sürüklemesine izin vermemeye çalıştı. "Belki de şoför yakınlarda oturuyordur ya da içkinin dibine vurmuş ve kaybolmuştur." Bu da bir ihtimaldi ama içgüdüleri ve Dendarah'nın ifadesi ona aksini söylüyordu.

"Mesele sadece yol seçimi değil, Herceges. Bu tekerleklerin izi kendi hikayesini anlatıyor. Çerçeve dışlisi, Kai tarafından inşa edilen bir saman arabasınınkinden daha dar ve daha kısa. Bu bir insan tasarımı." Adamın kaşları havaya kalktı ve o da mahcup bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ben bir kraliyet muhafızı olarak doğmadım. Bir çiftçinin kızı olarak büyüdüm. Kılıcı elime almadan önce çok saman balyaladım ve çok araba yükledim. Ve bizden birinin yaptığı bir saman arabası ile onlardan birinin yaptığı bir saman arabası arasındaki farkı biliyorum."

Brishen'in kalbi hızla çarpmaya başladı. "O zaman asıl soru, bir çoban yolundan kimin bir haywain getireceği değil, bir insanın Kai bölgesinin kalbine doğru bir haywain sürerek ne yaptığıdır?"

"Aynen öyle."

Düşünceleri daha da fazla soruyla dolup taşıyordu. "Eğer saman arabası Ildiko ve kraliçeyi taşımak için kullanıldıysa, birileri onları görmüş olmalı, değil mi? Bunlar samanların istiflenebilmesi için tekerleklerinin üzerine güverte inşa edilmiş basit arabalar değil mi?"

Tanrılara şükürler olsun ki çiftçi kızları askere ve iz sürücüye dönüştü. Dendarah hemen cevap verdi. ", ama bazılarının yanları var ve kötü havalarda yükü korumak için güverte boyunca branda gerilebilir ve yanlara tutturulabilir."

Korku ve umut topuklarını tutuşturmakla tehdit ediyordu. Daha fevri, daha az düşünen bir adam olsaydı, atına atlar, Ildiko ve Tarawin'in nerede olabileceğine dair bir ipucuna doğru koşardı. Ama bu görev kapsamlı bir gözlem ve sabır gerektiriyordu, dehşetine rağmen elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

"Sonu hiçbir şeye varmasa da, bence bu izi takip etmeye değer." Dendarah'nın gözleri azalan gecede küçük güneşler gibi parlıyordu.

O daha onayını veremedi, en hafif ses -fısıltıya yakın bir iç çekiş-kulaklarını tırmaladı. Ses sağ taraflarındaki ağaçlığın başlangıcından geliyordu. Yayını ve Dendarah kılıcını kınından çıkarırken bile oku yerine yerleştirdi.

"Başlıklarınızı daha iyi ayarlamak isteyebilirsiniz," diye seslendi tanıdık, çok sevilen bir ses. "Gözlerinizi bir fersah öteden gördüm. Neden sadece başınıza fener takmıyorsunuz?"

Dendarah , ancak Brishen'in onun şaşkın ifadesinin kendisinininkini yansıttığından şüphesi yoktu. Yayını biraz indirdi ve atın başının etrafından bakarak başka bir atının yaklaştığını gördü. Onlar gibi bu yeni gelen de pelerinliydi ama kukuletası iyice öne çekilmişti, bu da gözlerindeki ışıltıyı gizliyordu. "Peki bir *gameza* ne diye ortalıkta dolaşıp namuslu Kai halkını taciz ediyor?" diye , attan yapılmış kalkanın etrafından dolanarak. Onun yanında,

Dendarah onun hakareti karşısında yutkundu.

Süvari güldü; derin, kadınsı bir kıkırdama ve içinde şaşırtıcı bir duygusallık vardı. "Hiçbir değeri olmayan işe yaramaz bir prene göz kulak oluyorsun."

Bu kez kraliyet muhafızları, iki atın da başlarını ona doğru çevirmesine neden olacak kadar yüksek bir sesle soludular. Brishen rahatlama ve biraz da sevinçle sırttı. Kendisini yarı yolda karşılamak için atından inmiş olan kadına doğru yürüdü.

Anhuset'i kollarına çekip sertçe sıktığında kulağına yumuşak bir homurtu geldi. Anhuset onu kendisinden uzaklaştırmadan önce kucaklamaya karşılık verdiğinde o da homurdandı. Bu kadar yakinken gözleri artık ondan saklanmıyordu, öfkesini ima eden soluk bir sarıydı. Bu tesadüfi bir karşılaşma değildi. Saggara'daki olaylar hakkında bir şeyler öğrenmişti.

Artık bir gözcünün onları izlediğini düşünmese de, yüksek sesle söyleyeceği sözleri dikkatle seçti. "Yüksek Salure'den epey uzaktasınız."

Gardını hiçbir zaman düşürmeyen Anhuset onun yolundan gitti. Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Avlanmaya çıktık." "Biz de öyle."

Yarım gülümsemesi zengin bir anlam taşıyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Size katılabileceğimi düşündüm."

"Margrave de avlanıyor mu?" Çoğu kulak için bu, arkadaşlar arasındaki boş bir sohbetti. O ve Anhuset arasında ise bu bir saha raporuydu.

Başını salladı. "Şu anda bir devriyeye liderlik ediyor. Akıncılar sığır çalışıyor. Tam bir baş belası." Jeste karşılık veren Dendarah'yı selamladı. "Peki, nereye gidiyoruz?"

Dendarah iz sürmeye devam ederken onu bilgilendirdi. "Ildiko'yu kim kaçırdıysa Tarawin'i de kaçırmış."

"Dikenlerin sevgilisi, kraliçeyi de mi kaçırmışlar?" diye yumuşak bir sesle söylediği söz, sadece kızının güvenliği için değil, krallığın istikrarı için duyduğu tüm korkuyu özetliyordu.

"Ekipler halinde çalışan otuz kişiyiz. Bunlardan sadece iz sürücüler bir kişi yerine iki kişinin peşinde olduğumuzu biliyor. Sanırım sığır hırsızlarını ararken bir ekibe rastladınız?"

Anhuset'in bakışları da onunki gibi önce ağaçlara, sonra da arkalarına doğru kaydı. "Evet. Sanırım benden başka biri olsaydı ağzını sıkı tutardı ama konuştuğum üç kişiden ikisi Saggara'dan ayrılmadan önce emrimde çalışmış ve beni bu göndermişti." Kaşlarını çatı. "Yardımlımı reddetmeyi aklından bile geçirme Herceges."

Bağlılığı sarsılmaz ama her zaman bir yığın ısırgan otuyla servis edilen sert, huysuz Anhuset. Serovek'le evlendiğinden beri Brishen'in onun Saggara'daki varlığını özlemediği tek bir gün bile olmamıştı. "Buna cesaret edemem. İkinci bir muhafız işimize yarayabilir."

"Fidye talepleri oldu mu?"

Keşke olsaydı. Eğer kaçırılanları motive eden açgözlülük olsaydı, bunu çözmenin en kolay ve en güvenli yolu, karısını ve çocuğunu geri almak için istedikleri parayı ödemek ve daha sonra onları avlamak olurdu. Ama içinden bir ses bu kaçırma olayında açgözlülüğün rolü olmadığını söylüyordu ve onu en çok korkutan da buydu. "Henüz değil ama biri gelirse Mertok beni bulması için bir gözcü gönderecek. Bence bu paradan başka bir şeyle ilgili."

Şüpheli bir şekilde burnunu çekti. "Emin misiniz? Karınız ve kraliçeniz kimin elindeyse krallığın hazinesinin yarısını talep edebilir ve siz de hiç tereddüt etmeden bunu ödersiniz."

Gerekirse onları geri almak için üç krallığı iflas ettirirdi. "Doğru, ama tüm bu serveti dikkat çekmeden anlamlı bir şekilde harcamakta zorlanırlar."

Çoban yolundan aşağıya doğru yavaş yavaş yürüyorlardı, çünkü kuruyan çamurda haywain'in bıraktığı izleri takip ediyorlardı. Sol taraflarında ağaçlar, yüksek dallardan oluşan siyah bir duvara dönüşmüştü ve orman zeminini halı gibi kaplayan çalı kümeleri vardı. Sağ taraftaki tarlalar, iki taraftan kuşatılana kadar yerini daha fazla ormanlık alana bıraktı. Dendarah iz sürmeye devam ederken, Anhuset arkayı kollarken Brishen ön nöbeti devraldı.

Patika ormanın derinliklerine doğru ilerlerken izler sapmıyor ya da değişmiyordu. Brishen durmasını işaret etmek için bir yumruğunu havaya kaldırdı ve yolun hafif bir viraj aldığı yeri gösterdi. Bir saman arabası kenara çekilmiş, gizleyici muşambası geriye atılmış, arabayı çekecek at gitmişti.

Silahlarını hazırlayan üç kişi, arabaya yaklaştıkça atlarının arasında kalarak sürünerek ilerledi. Haywain'in arkasından çok uzakta olmayan bir yere yığılmış bir figür görünce durdular. Brishen arkadaşlarına oldukları yerde kalmalarını işaret ederken, kendisi de adamın etrafında yarım daire çizdi; adam kıpırdarsa okunu fırlatmaya hazırdı. Çizmesiyle dürttü ve ceset yumuşak bir gümbürtüyle yuvarlandı. Brishen, Dendarah ve Anhuset'e kendisine katılmaları için işaret etmeden önce gizlenen çalılıklara bakmak için yavaşça döndü.

Dendarah daha yakından bakmak için eğildi. "Sanırım Haywain'in şoförü." Cesetten çok uzakta olmayan ölü insanın başını işaret etti. Görmeyen gözlerle kararan yıldızlara bakıyordu. "Kafasını her kim kestiyse, işe yararlığının sona erdiğini düşünmüş olmalı."

Anhuset çenesini sallayarak haywain'i işaret etti. "Bu çingiraklı arabayı bir dua ve çürük bir ip bir arada tutuyor." Ölü adamı işaret etti. "Ve görünüşüne bakılırsa, birbirine sürtecek iki sikkesi bile yokmuş. Muhtemelen bir soygun değil."

"Bir bedel karşılığında yardıma ihtiyaç duyan ama daha sonra bir tanığın görevle ilgili bilgi vermesini istemeyen biri." Brishen korkusunun mantığıyla yarışmasına ve varsayımlarda bulunmasına izin vermemeye çalıştı. "Belki de at değerliydi. Rehin vermek için değilse bile belki yemek için." İkincisi olasılık dışı olmasa da, ilkinin hissi daha doğrudu.

Dendarah adamın kıyafetlerinin pisliğinden ya da kafasının olmamasından etkilenmeyerek omuzlarından ayak bileklerine kadar okşadı, içini kontrol etmek için tuniğini kenara çekti ve aynı şeyi yırtık pırtık pantolonuna da yaptı. Tuninin içine dikilmiş bir cep bulduğunda araştırması ödülle sonuçlandı.

Brishen, kraliyet muhafızının pençelerinden bir boy sarkan beyaz ay taşından oyulmuş narin çiçeği görünce boğazından kısık bir sesle hırladı

kırık zincir. Titreyen eliyle zinciri kadından alırken öfke onu yutmakla tehdit ediyordu.

Anhuset uzandı ve çiçeğe hafifçe dokundu. "Bu Ildiko'nun mu?" "Evet."

Brishen kelimeyi dişlerinin arasından tısladı. İçgüduları doğruydu, kalbini titreten bir şekilde doğrulandı. Kolyeyi ona verdiğinde Ildiko'nun yüzünde beliren sevinçli ifadeyi hatırlayınca, insanın kolyeyi ince boynundan zinciri kırarak kadar sertçe çektiğini hayal etmek ona işkence ediyordu. Bir ayağını cesedin bacağına çarptı, keşke hayatta olsaydı da onu öldürebilseydim diye düşündü.

Dendarah ölü adamın giysileri arasında başka bir şey bulamayınca araştırmasını tamamladı ve etrafındaki zemini incelemeye başladı. Yolun kenarında, yumuşak zeminde düzleşmiş bir ot şeridini işaret etti. "Burada daha küçük ve hafif başka biri yatıyordu." Daha yakından bakmak için eğildi. "Yalınayaklar. Bir noktada önce karınlarının üzerine, sonra da yanlarına yatmışlar." Birkaç adım ilerledi ve başka bir çürümeye rastladı. "Burada durmuşlar."

Anhuset kendi izini Dendarah'ninkine ekledi ve sağlarındaki ormanlık alandan yolu kesen başka izler -bu kez toynak izleri- fark etti. "Bir atlıya kısa sürede ikinci bir atlı daha katıldı." Fısıldayan ağaçların altında diz boyu uzanan çalıların arasında kaybolan atların çıktığı patikayı takip etti.

Brishen kolyeyi zırhının dolgusunun arkasına sıkıştırdı ve Dendarah'yı haywain'i kontrol etmesi için bıraktı. Güverteye tırmandığında cılız araba acı içinde inledi. Bir zamanlar üzerini örten muşamba hiçbir ipucu vermiyordu ama güverte veriyordu. Tahta çıtaların üzerinde küçük kan lekeleri ve ince keten kumaştan düğümlenmiş iplikler yükselmiş kıymıklara takılmıştı. Birisi burada yatmış, muhtemelen bağlanmış, pozisyon değiştirmiş, böylece güvertenin kuru ahşabı deriyi ve kumaşı yakalamış ve her ikisini de yer yer yırtmıştı. Pençeleri birkaç saç teline . Uzun ve dalgalı olan bu saç telleri ay ışığında koyu gri görünüyordu ama kalan gözleriyle güneş ışığında kırmızıya boyanacaklarına bahse girmişti.

Aklından geçen korkunç görüntüleri bir kenara itti. Şu anda başlarına gelebilecekler konusunda kendini düğümleyerek ne Ildiko'ya ne de Tarawin'e yardımcı olabilirdi ama saçlarını parmaklarından birinin etrafına nazıkçe sararken içi kıpır kıpırdı. Ildiko'yu kaçırان her kimse, onu Saggara sınırının ötesinde bir yerde insan suç ortağına teslim etmişti. Onu bu arabaya atmış ve Saggara'ya giden sessiz çoban yolundan gitmişti.

Kai bölgesinden uzaklaşmak yerine daha da derine indi. Tarawin'den hâlâ bir iz yoktu.

"Bakın yakınlarda otlayan kimi buldum." Anhuset ormandan çıktı, yıpranmış yularından tuttuğu ince bir kır atı yönlendiriyordu. "Yemek olmak yerine yemek yiyor." Ölü adama kaşlarını çattı. "Bahse girerim o göt herif bu atı yarı aç bırakmış ve fazla çalıştırmıştır. İyi ki kurtulduk." Başını arkasındaki ormana doğru eğdi. "Düşündüğüm gibi. Önce bir atlı geldi, ardından ikincisi. İkisi de burada durdu, muhtemelen sürücüyü öldürüp hercegesé'yi alacak kadar uzun süre."

Dendarah, yolun diğer tarafındaki ormanlık alanda kaybolan toynak izlerini takip etmeden önce bir anlığına Anhuset'e katıldı. Gölge formu manzaranın içinde eridi.

Anhuset onun gidişini izledi. "Kraliçe ve hercegesé kimin elindeyse ya dikkatsizler ya aceleleri var ya da ikisi birden. Sen avı çağırmadan önce Saggara'yla aralarına makul bir mesafe koyacak kadar zamanları yoktu. Güçlü ve hızlı bir atla bile fazla uzağa gidemezlerdi ve onu samanlıkta gizleyerek zaman kaybettiler."

Brishen bu kadar basit olmasını diledi. "Ya da biz ararken saklanıp zaman kollayacaklar. Eğer ormandan geçtilerse, çalılar izlerini daha görünür hale getirecektir. İki atlıyla ayrılıp İldiko'yu bir yöne, Tarawin'i başka bir yöne götürebilirler." Bu işleri çok daha zorlaştırırdı.

"Size seçim yaptırmak yerine onları bir arada tutarlarsa sizden daha fazla fidye alırlar."

Karısı ve kızı arasında seçim yapmak zorunda kalma düşüncesi onu fiziksel olarak hasta ediyordu. "İstediklerinin fidye olduğunu sanmıyorum. Öyle olsaydı, Saggara'da görebileceğimiz bir yere bir tür mesaj bırakırlardı ve bundan sonra ne yapacağımıza dair talimatlar verirlerdi. Elimizde hiçbir şey yok."

Dendarah'nın dönmesini beklerken bir cesetle arkadaşlık etmek Brishen'in öfkesini yatıştırmıyor ya da korkularını yatıştırmıyordu. Tempolu adımlarla yürüyor, zaman zaman durup buldukları kalıntıları inceliyor ya da samanlığı bir kez daha araştırıyordu. İz sürücü, Anhuset'le birlikte durdukları yerden yolun ilerisinde, ormandan çıktığında neredeyse bağırarak rahatlayacaktı. Sessiz adımlarla onlara doğru koştu.

"İki at, ikisi de doğuya doğru gidiyor. Atları tanıyor olsaydım, birinin ikinci bir binici taşıyıp taşımadığını anlayabilirdim ama sadece nal izlerinden yola çıkarak bunu yapmak imkansız."

Brishen omuz silkti ve bineğini almak için döndü. "Bunun bir önemi yok. Her kimlerse Ildiko ve muhtemelen Tarawin'in ellerinde olduğunu varsaymak için yeterli bilgiye sahibiz." Anhuset'in getirdiği at arabasını işaret etti. "Onu yolun aşağısına geri gönderin. Biri onu bulana kadar otlayabileceği açık bir mera var."

Dendarah atının dizginlerini tuttu ve onu ölü adamın etrafında dolaştırdı. "Ne olmuş ona?"

Brishen arkasına dönme zahmetine girmedi, bakışları ilerideki ağaç duvarına ve Ildiko'yu kaçırانların izlediği yola sabitlenmişti. "Onu leşçillere bırakın."

Beyaz çiçek göğsünde ağır bir şekilde duruyordu, daha mutlu saatleri hatırlatıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ildiko, kendisini esir alan kişinin kollarını tuttuğunu unutarak Tarawin'e doğru hamle yaptı. Onu dişlerini takırdacak ve sırtını çatlatacak kadar sert bir şekilde geri çekti. Acıyı ve adamın için yaptığı tıslama uyarısını görmezden geldi. Çırpınıyordu

Ineni'ye ters ters baktı. "Eğer o bebeğe zarar verersen, kafanı ellerimle koparır ve kargalara yediririm."

Bir an için Ineni'nin alaycı kahkahası yüz ifadesiyle çelişti; Ildiko'nun tehdidine ve bunu gerçekleştirme ihtimaline karşı belli belirsiz bir temkinlilik. "Sizin kanınızdan, hatta ırkınızdan olmayan bir çocuk için bir annenin vahşiliğine sahipsiniz, Hercegesé. Bunu takdire şayan buluyorum."

Ildiko, Ineni'nin fikirlerini daha az önemseyemezdi. Gözlerini Tarawin'e dikmiş, göğsünün sürekli inip kalkmasına, yay şeklindeki dudaklarının nefes alıp verirken büzülmesine ve her nefes alışında ağzının içinde kaybolan tükürük baloncukları oluşturmaya dikkat ediyordu.

Bu sükûnet onun korkularını hafifletmedi. Tarawin hareketli bir çocuktı, özellikle de yürümeyi öğrendikten sonra. Evdeyken kreşin etrafında dolanıyor, hemşireleriyle başını derde sokuyor ya da Ildiko veya Brishen'in onu kulenin etrafında dolaştırıp orada olup bitenleri görmesini ve duymasını istiyordu. Ve kraliçe naibi yabancılara kolay kolay ısınmazdı. Uyanık olsaydı, Ineni'nin kollarında kıvrılır ve tanımadığı biri tarafından kucağa alınmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu haykırırdı. Bu doğal bir uyku değildi.

"Ona ne yaptınız?" Ildiko muhafızının elinden kurtulmaya çalıştı ama nafile.

"Uyumayı reddeden huysuz bir bebekle uğraşan birçok yorgun annenin yapmadığı bir şey ." Ineni Tarawin'i alnına bir öpücük kondurmak için kaldırdı.

Ildiko sinirlendi. "Rüya çiçeğinden basit bir iksir hazırladım ve sütle karıştırdım. Birkaç saat içinde uyanacak ve hiçbir şeyi kalmayacak."

Ildiko, kızını kaçıran kişiden gerçekten kurtarana kadar, diğer kadının açıklamasıyla yetinmek ve yalan söylememesi için dua etmek zorunda kalacaktı. "Seni ve aileni arkadaş olarak görüyorduk, Ineni. Bunu neden yaptınız?"

Ineni'nin davranışları için açıklanamaz bir deliliğin ötesinde bir neden düşünemiyordu. Emelyinler Saggara'yı sık sık ziyaret ederlerdi, Cephren kendi eyaletindeki adli meseleleri efendisine rapor ettiğinde ve bazen de Brishen'in daveti üzerine. Ildiko, Ineni'yi ilk gördüğü andan beri sevmişti ve bazen ziyarete gelen diğer Kai ailelerine karşı yargıcın kızını kayırdığını belli etmemek için kendini zor tutuyordu. Ildiko'nun bir arkadaş olarak gördüğü bu kadının kaçırılma olayının arkasında olduğunun ortaya çıkmasıyla içinde hâlâ soğuk bir şok dalgası oluşuyordu.

Ineni'nin yüz hatlarında beliren ani ıstırap onu ürküttü. "Dostluk," dedi usulca, "bazen zorunluluklar için feda edilmesi gereken bir armağandır." Uyuyan Tarawin'i rahatlatmak istercesine biraz daha yanına yaklaştırdı. "Sen ve kraliçe, Kraliçe Secmis'le birlikte ölen ve Wraith Kralı olduğunda oğlu tarafından kaybedilen gücü geri getirmek için bir şans sunuyorsunuz."

Uyku ilacının sisi hala düşüncelerine yapışmış olsa bile, Ildiko'nun zihni Ineni'nin esrarengiz ifadesini anlamaya çalışırken koşuşturuyordu. Tarawin büyükannesinin müthiş mirasını devralmıştı. Büyüdüğünde ve büyücülük mirası ortaya çıktığında, yaşayan en güçlü Kai olacaktı. Bu değerli miras bir zamanlar Brishen'e aitti. Ineni onun Secmis'ten kendisine geçen gücü kaybettiğini söylerken çoğunlukla haklıydı. Geriye kalan azıcık gücü de bir gün Megiddo'nun eidolonunu kendi fiziksel formuyla birleştirme umuduyla kıskançlıkla koruyordu. Ineni bunu bilmiyordu ve Ildiko da asla bilmeyeceğine inanıyordu. Yine de bunların hiçbirisi Cephren'in kızının neden kraliçe naibini ve naibin eşini aldığı konusunda onu aydınlatmamıştı.

Ineni bir an sessizlik içinde onu inceledi. "Çoğu Kai, herceglerden nasıl ya da neden bu kadar bağlılık kazandığını anlamıyor. Sanırım ben anlıyorum. Naziksin ve belli ki onun sana olduğu kadar sen de ona bağlısın. Savaşa gittiğinde krallığını bir arada tuttunuz ve hiçbir şekilde akraba bağınız olmamasına rağmen yeğenine sanki onu karnınızda doğurmuşsunuz gibi davrandınız." İçini çekti, kederli bir sesle. "Özü de burada. Sen Kai miydin?"

bu gerekli olacaktı. Küçük kraliçe tahtta kalmaya devam edecekti ama Brishen'in soyu da devam edecekti. Babaları artık onun büyüsüne sahip olmasa da büyüleri genç kraliçenininki kadar güçlü olan oğullar ve kızlar."

Ildiko'nun kulaklarında usulca çınlayan alarm zilleri şimdi yüksek sesle ve aralıksız çalıyordu. İneni bir açıklama yapmak için dolambaçlı bir yol izliyordu ama henüz söylemedikleri, söylenen her kelimeyi boyuyordu. Ildiko bir antlaşmanın imzalanmasında kolaylık sağlaması dışında hiçbir önemi olmayan bir soylu kadın olarak yetiştirilmişti. Şimdi ise rahatsızlık veren biriydi ve ikincisi birincisinden çok fazla risk taşıyordu.

İneni dikkatini Ildiko'yu tutan Kai'ye çevirdi. "Peki ya şoför?"

Ildiko onun arkasından omuz silktiğini hissetti. "Öldü. Bize Hercegesé'yi size zarar görmeden getirmemizi emretmişsiniz. O itaatsizlik etti." Sesinde adamın öldürülmesinden duyduğu pişmanlık yoktu.

"İhtiyaçlar olmalı," dedi Ineni usulca, ağzını sıkı bir kasvetle.

Ildiko, iyi insanların bu mantığı korkunç eylemleri haklı çıkarmak için kaç kez kullanacağını merak ediyordu. Tarawin'i savunmak için kendisi de bir adam öldürmüştü ve hâlâ bu konuda kâbuslar görüyordu. Kendisinin olmayan bir krallık ve insanlar için neredeyse evliliğini ve sevdiği adamı terk ediyordu. İneni'yi bu aşırılıklara sürükleyen neydi?

İhtiyaçlar olmalı.

Dehşet düşüncelerinin dağılmasına neden oldu ve Ineni onu sunak levhasına yaklaştırmasını emrettiğinde uşağın tutuşuyla sertçe mücadele etti. Ildiko kıvranarak çıplak ayaklarıyla geri tepti ve kendisini sıkıca tutan elleri ısırmaya çalıştı ama nafile. Kai onu ıslak bir bez gibi salladı ve kafa derisi alev alıp gözyaşları yanaklarından aşağı dökülene kadar saçlarını çekti.

Acı onu durdurmadı. Ineni, Tarawin'le birlikte sunağa doğru ilerlerken daha da sert mücadele etti. "Ona zarar vermeyeceğini söylemiştin." Ildiko sözcükleri dişlerinin arasından hırıltıyla çıkardı, görüşü bulanıktı.

"Ve yapmayacağım." İneni uyuyan çocuğu yavaşça levhanın lekeli yüzeyine yatırmak için eğildi. "En azından çok fazla değil ve hatırlayacağı bir şey değil."

Sadece Ildiko'nun paniğini artıran acımasız sözler.

İneni bir elini uyuyan çocuğun üzerinde tutuyordu. Ildiko'yla yüzleştğinde yüz hatları ürkütücü derecede sakin bir ifadeye bürünmüştü. "İnsanlar Mürver büyüsünü miras almadılar ama bu hiçbir zaman kendi güçlerinden yoksun oldukları anlamına gelmedi. Orshulgyn

Bunun kanıtı. Büyüyü herhangi bir Kai ustasıyla aynı beceriyle kontrol edebilen büyücülerin külleri burada saklanıyor, güçleri ölümle bile azalmıyor. Bir eliyle taşıdığı çantanın içine uzandı ve Ildiko'nun daha iyi görebilmesi için havaya kaldırdığı yırtık pırtık bir kitap çıkardı. "Bunun gibi büyü kitaplarında büyüler, iksirler, efsunlar bulunur, bazıları büyüsü olmayanlar ya da insan olmayanlar için bile yararlıdır. Kai'nin sizin türünüzün bu tür konularda bizden aşağı olduğu fikrine hiçbir zaman katılmadım. Bu tehlikeli bir gururdur."

Ildiko kitaba zar zor baktı, tüm dikkati Tarawin'i sunağın üzerinde tutan ince ele kilitlenmişti. "Lütfen, Ineni," diye yalvardı. "Her ne planlıyorsan, dur. Bundan iyi bir şey çıkmaz." Diğer kadının duraklamasına ve bu çılgın planı yeniden düşünmesine neden olabilecek herhangi bir şeye umutsuzca uzandı. "Eminim baban bunların hiçbirinden haberdar değildir ve onaylamaz da."

Ineni'nin garip bir şekilde sakin olan bakışı eriyip gitti ve ardında ısırap bıraktı. "Bunu yaparsa beni evlatlıktan reddeder ve bir gün yine yapabilir. Babamı seviyorum ama onun onayı, sevgisi artık ikinci sırada gelmeli." Kaşlarını çatı. "Biz doğan her çocukla birlikte ölen bir ulusuz. Tarawin bir umut ama tek ve kırılgan bir umut. Ruhu olan bir halk olarak hayatta kalmak istiyorsak birden fazlasına ihtiyacımız var. Büyümüz olmadan -ölüm ışıklarımızı toplama ve bizden önce gelenlerin anılarını koruma yeteneğimiz- Tarawin bir torununu dizinde zıplatamadan yok olacağız."

Ineni onu levhaya doğru sürüklemesini ve Tarawin'in yanına, levhanın üzerine çıkarmasını söylediğinde Ildiko kendisini esir alan adamın pençesine karşı koymaya devam etti. Ildiko'yu kolayca yere yatırdı, Ildiko'nun çırpınışları onun gücüyle boy ölçüşemezdi.

Ineni kitabı yere bıraktı ve yanına bir matara, bir kadeh ve bıçak ekledi.

Lütfen, tanrılar, kurtarın bizi, diye bağırdı Ildiko kafasının içinde dua ederek. Tarawin'i kurtar. Kraliçe için merhamet.

"Barış, Hercegesé," diye yarı mırıldandı Ineni bıçağı kaldırırken. "Ne senin ne de kraliçenin ölüsü işime yaramaz." Durakladı. "En azından henüz değil."

Bu sözlerle birlikte bıçak parladı ve Ineni bıçağı kaldırıp kadehin kenarını derisine dayamadan önce Ildiko ön kolunun iç kısmında keskin bir acı hissetti. Ineni kolunu mengene gibi tutarken, kan kadehe doğru akmaya başladı. Ineni kadehi çekip dikkatini Tarawin'e verdiğinde Ildiko'nun kolu kıpkırmızı olmuştu.

"Yapma! Bu kez Ineni, Tarawin'i battaniyesinden kısmen kurtararak ayaklarından birini ortaya çıkarırken bağırdı. Ildiko'yu tutan Kai

Bir elini ağzına kapatarak itirazını susturdu.

Tarawin, Ineni topuğunu dikkatlice deldiğinde uyanmadı, sadece yaraya tepki olarak bacağını geri çekti. Ineni bıçakla Ildiko'ya davrandığı kadar sert davranmasa da, kadehe damlatmak için kraliçe naibinden ihtiyacı olan miktarda kanı alırken daha az acımasız değildi. İşi bittiğinde Tarawin'in ayağını dikkatlice sildi ve battaniyeye sardı.

Ildiko'nun kalp atışları hem korkudan hem de rahatlamadan dolayı kulaklarında gümürdüyordu. Kendisinin ya da kraliçenin tehlikeden uzak olduğunu düşünerek kendini kandırmıyordu ama şimdilik hâlâ yaşıyorlardı. Ineni Emelyin'in tuhaf entrikalarına bağlıydılar ama hâlâ hayattaydılar.

Ineni şişedeki koyu renkli sıvıyı kadehe boşalttı ve sonuçtan memnun kalana kadar içindikileri birkaç dakika döndürdü. Kadehi iki eliyle havaya kaldırdı ve yırtık pırtık grimoire'dan bast-Kai dilinde değil, Ildiko'nun kutsal günlerde dua ederek büyüdüğü tanrılara hizmet eden insan rahipler ve büyücüler tarafından kullanılan eski Tapınak dilinde bir şeyler okudu.

"Bir kraliçenin kanı, bir Yaşlı'nın kanı, Sanfar ağacından yapılmış fıçıda yıllanmış şarap. Biri büyüü serbest bırakmak için, biri kullanarı pelerinlemek için, biri büyüü bağlamak ve kullanarı bütünleştirmek için."

Ineni'nin dudaklarından daha fazla büyü döküldü ama Ildiko'nun tanımadığı gizemli bir dilde. Ineni daha sonra kadehin içindikileri iki yudumda yuttu. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı ve kadının yüzünde bir panik ifadesi belirdi. "İşe yaramadı," dedi umutsuzluk dolu bir sesle.

Cümlesini bitirdiğinde gözleri yuvarlandı ve kadeh gevşek parmaklarından düştü. Ildiko'nun muhafızı bir uyarıyla onu terk etti. "Kaçarsan seni öldürürüm." Endişelenmesine gerek yoktu. Tarawin olmadan hiçbir yere gidemezdi.

Yüz hatlarını korkuyla buruşturan muhafız, şimdi sunak levhasına sertçe yaslanmış olan metresine uzandı.

Ineni onu uyarmak için bir elini kaldırdı. Nefes nefese kaldı ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düşmeden önce belinden büküldü. Pelerini şeklini gizliyordu ama kasıldıkça kumaşın kıvrımları seğiriyor, dalgalanıyor ve boğazından boğulurcasına sesler çıkıyordu. Muhafız onun hareketini görmezden geldi ve omzunu kavramak için diz çöktü. Kadın onu omuz silkerek uzaklaştırdı.

Sarsıntılar azalmadan önce birkaç dakika daha devam etti. Ineni'nin ellerini görünce Ildiko büyüünün işe yaradığını anladı.

Kai kadını ayağa kalkabilmek için düz bir şekilde yere dayadı. Avuç içleri artık Kai grisi değil, Ildiko'nunkiler kadar solgundu. Parmaklarında korkunç Kai pençeleri yoktu, uçları pembe tırnak yatakları olan çok daha kırılgan insan tırnaklarıyla yuvarlatılmıştı.

Ineni titreyen bacakları üzerinde doğruldu ve pelerinin gizleyiciliğine rağmen orada da bir değişiklik göze çarpıyordu. Artık eskisi kadar uzun değildi ve pelerinin etekleri ayaklarının dibinde gölleniyordu. O çok insani ellerinden biriyle kapüşonu geri çekti. Ildiko ve her iki muhafız da yüksek sesle soludu, ona en yakın olan Kai sanki Ineni ona vurmuş gibi sarsılarak uzaklaştı.

"Dikenlerin sevgilisi," dedi boğuk bir sesle. "Ne yaptınız hanımefendi?"

Ellerini kaldırarak şaşkınlık ve korku karışımı bir ifadeyle onlara baktı. "İşe yaradı," dedi, yüzüne dokunmak için uzandı ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu.

Dili tutulan Ildiko, bir zamanlar gri tenli, beyaz saçlı ve sarı gözlü, uzun boylu, zarif bir Kai kadınına bakmaktan başka bir şey yapamadı. Şimdi ise kesiklerine, sıyrıklarına, çürüklerine ve karışmış kızıl saçlarına kadar kendisinin aynadaki görüntüsüne bakıyordu. Ineni'nin sesi bile artık kendisine ait değildi, ancak tempo ve aksan da Ildiko'ya ait değildi.

Ineni başını yavaşça çevirip etrafını inceledikten sonra bakışları Ildiko'ya takıldı. "Dünyayı senin gözlerinden görmek çok tuhaf."

Büyünün sonuçları ve karşısında duran ikizini görünce şok olan Ildiko başını salladı. "Tanrılarım, ne yaptınız siz?" dedi ve muhafızın daha önceki sorusunu aynı derecede dehşete düşmüş bir tonda yineledi.

Ineni omuz silkti. "Henüz bir şey yok. Khaskem'e çocuk veremezsin ve o da seni bir Kai kadını için bir kenara koymayı ya da çocuk doğurmak için cariyeye olarak almayı reddediyor. Başka biri olsaydı, böyle bir bağlılık takdire şayan olurdu. Eğer bir Kai kadını için Gaurlu Ildiko'dan vazgeçmezse, o zaman bir Kai kadını Gaurlu Ildiko olacaktır. Sonsuza kadar değil, ama gerekeni yapacak kadar uzun bir süre."

Ildiko'nun tüm şüpheleri doğrulanmıştı. "Damızlık bir kısrak."

Ineni başını salladı. "Bu her kraliyet çiftinin görevi değil mi? O isteksiz. Siz yapamıyorsunuz. Ayrı ya da birlikte, ikiniz de Kai ve Bast-Haradis'in hayatta kalmasından daha önemli değilsiniz."

Ildiko, Brishen'in yanında yatarken ve Kai'nin bir daha nasıl uyanacağını merak ederken genellikle uykusu kaçtığında, aynı argümanları birçok kez kendisinin de düşünmüş olduğu gerçeği olmasaydı, onunla tartışabilirdi.

Galla travmasından ve onları yenmek için bilmeden yaptıkları fedakârlıktan kurtulurlar.

Ineni'nin planı aptalcaydı, delilikti ve çaresizlik ile kederin ipliklerinden kötü bir şekilde bir araya getirilmişti. Brishen onu ilk görüşte karısı sanmış olsa bile, bu serap uzun sürmeyecekti. Onu çok iyi tanıyordu ve Ineni de onu yeterince tanııyordu. Bir süre için Ildiko'nun yüzünü ve bedenini taşıyabilirdi ama karakterini değil. "Anlayacaktır, Ineni. Bu illüzyon onu uzun süre kandıramayacak."

"Uzun sürmesine gerek yok. Sadece yatağını paylaşmama ve tohumunu almama yetecek kadar uzun." İneni pelerini silkti ve şimdi bol kıvrımlar halinde üzerinde asılı duran tunik ve pantolondan oluşan Kai kıyafetini ortaya çıkardı. "Soyun onu," diye muhafızına talimat verdi. "Kıyafetlerimizi değiştireceğiz. Khaskem beni gördüğünde neden bu vardiyaan başka bir şey giydiğimi sorgulayacaktır."

Ildiko kendisine yaklaşan muhafızdan geri çekildi. "Bunu kendim yapacağım." Ineni'nin başını sallamasıyla durdu. Kısa süre içinde Ildiko kendini Ineni'nin kıyafetlerine bürünmüş bulurken, diğer kadın yırtık, kan lekeli vardiyaını karıştırıyordu.

Bu kadar vahim koşullar olmasaydı, Ildiko büyüünün gücüne hayret edebilirdi. Ineni, yaralarına kadar her yönüyle onun görünüşünü taklit ediyordu. Yine de Ineni, tutsağı gibi görünmek ve ses çıkarmaktan daha fazlasını yapmak zorundaydı.

Sanki Ildiko'nun düşüncelerini duymuş gibi duruşunu değiştirdi ve başını ona hiç benzemeyen bir şekilde çevirdi. Yarım gülümsemesi ve kalkık kaşları yüz hatlarını belli belirsiz bir şekilde değiştirdi. Konuşurken sesinin tonu da değişti. "Bir mimikte görünenden daha fazlası olduğunun farkında olmadığımı sanmayın Hercegesé. Saggara'yı her ziyaret ettiğimizde seni çok yakından inceledim. Seni kocan kadar yakından tanımıyor olabilirim ama ihtiyacım olan kısa süre için amaçlarıma yetecek kadar şey öğrendim."

Ildiko ona inanmıştı. Zeki, akıllı ve odaklanmış olan Ineni bir şekilde planını işe yaratacak ve karısına kavuşmanın verdiği rahatlamayla gözü dönmüş, dehşete kapılmış Brishen'i kandıracaktı. Hâlâ uyumakta olan Tarawin'e baktı. "Kraliçe ne olacak?"

İneni bebeği kucağına aldı. "O benimle geliyor. Gaurlu Ildiko becerikli bir kadındır. Bunu herkes bilir. Kraliçeyle birlikte kendisini esir alanlardan kaçtı ve onu kurtarmak için bir krallığı parçalayacak adama geri dönmenin yolunu buldu."

Ildiko'nun kalbi göğüs kafesine çarptı. Bu çılgın planın içindeki rolü sona ermişti. Kesinlikle öyleydi. Onu hayatta tutmak söz konusu bile olamazdı. İneni, görevi sona erdiğinde şoförün öldürülmesi emrini vermekte tereddüt etmemişti. Aynı emri Ildiko için de vermesini engelleyecek hiçbir şey yoktu ve motivasyonu daha da büyüktü. Bir şekilde kendine zaman kazandırmalıydı.

"Sonra ne olacak?" diye sordu. "İsteddiğini elde ettikten sonra mı? Ormanlık alanda kaybolacaksın ve Brishen cesedimi daha sonra mı bulacak?"

Ildiko'nun hayatında hiç benimsemediğinden emin olduğu benzerinin ona soğuk bir bakışla baktığını görmek ürkütücüydü. "Öyle bir şey hemen değil. Hâlâ işime yarıyorsun."

Bir atın yumuşak kişnemesi ve toynakların sert zeminde çıkardığı çıtırtılar onları bir başkasının yaklaştığı konusunda uyardı. Bu seslerin kurtuluşun habercisi olduğuna dair kısa umut Ildiko'nun göğsünde söndü. Ona ve saman arabası sürücüsüne rastladıklarında ilkiyle birlikte gördüğü ikinci uşak atını sürerek yanlarına geldi. Attan indi, iki İldiko'yu görünce durakladı ve sonra İneni'nin önünde eğildi. "Khaskem bıraktığımız ganimeti buldu," dedi. "Ve sürücüyü de. İki muhafız ona eşlik ediyor. Yollarını buraya kadar takip ediyorlar."

İneni derin bir nefes aldı. "Beklediğimden daha hızlılar. Vakit geldi." Yeni gelen muhafıza işaret etti ve Ildiko'yu gösterdi. "Onu kolumbaralardan birine kilitleyin. Daha önceki talimatlarımı hatırlıyor musun?" Başını salladı. "Güzel." Ildiko'yu kendisine getiren muhafıza el salladı. "Hadi gidelim."

İlk Kai'nin atına doğru ilerlediler. Ildiko ikinci muhafızdan İneni'yi engelleyecek kadar uzun süre kaçmayı başardı. "Lütfen. Size yalvarıyorum. Gitmeden önce onu öpmeme izin verin."

İneni tereddüt etti, sonra hızlıca başını salladı. Tarawin'i bırakmadı ama Ildiko'nun alnına bir öpücük kondurabilmesi için onu kaldırdı.

"Tatlı kızım," diye fısıldadı Ildiko bebeğin tenine doğru. "Seni sevdiğimi bil." İneni uzaklaştığında dudaklarından yumuşak bir hıçkırık kaçtı, değişen yüz hatlarında suçluluğun ilk ipuçları belirdi.

"Her şeyin bu şekilde olmak zorunda olmamasını tüm kalbimle diliyorum," dedi.

Ildiko kaşlarını çatı. "Hâlâ bu delilikten vazgeçebilirsin. Çok geç değil, İneni." Kendisinin aynadaki görüntüsüyle konuşmak ve sadece bir yansımada görmeye alışık olduğu yüzünde sayısız ifadenin birbirini kovalamasını izlemek çok garip hissettirdi.

Ineni içini çekti. "İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Galla b y m z  çaldığı anda artık çok geçti." Ildiko'nun etrafında dönerek muhafıza atının beklediği yere kadar eşlik etti. Muhafız onun ata binmesine yardım etti, sonra da arkasından ata bindi.

İkinci muhafız Ildiko'ya onların gidişini izleme fırsatı vermedi. Ildiko'yu kolumbaralardan birine doğru sürüklerken yaralı kolunu kavrayışı daha fazla çürük vaat ediyordu. "Debelenirsen," diye hırladı Ildiko peşinden t kezlerken, sert zemin çıplak ayaklarına battıkça irkildi, "iki bacağını da kırarım. ığlık atarsan dilini keserim. Hanımefendinin senden daha fazla yararlanmak için y r mene ya da konuşmana ihtiyacı yok."

Ona karşı gelme riskini göze alamazdı. Bu muhafız ilkinden çok daha vahşiydi ve tehditlerini zevkle uygulayacağından hiç şüphesi yoktu. Onu en yakındaki kolumbaraya sürükledi ve kapıyı omzuyla iterek açtı. Gözleri karanlıkta altın paralar gibi parlıyordu. "Olduğun yerde kal," dedi. "Ve sessiz ol." Sonra onu içeri attı ve hayalet gibi bir toz bulutuyla kapıyı arkasından çarptı.

Ildiko onun uzaklaşan adımlarını dinledi ve gittiği y n   lt . Eğer doğru duyduysa, atını nekropolün kenarında otlaması için bıraktığı yerin tam tersi yönde ilerliyordu. Böyle bir bilgi onun içine yaramayabilirdi ama akılda tutulması gereken bir şeydi. İneni henüz ölüm emrini vermemişti ve hâlâ nefes aldığı sürece, bu felaketten bir şekilde sağ çıkma ve Brishen'e giden yolu bulma umudu vardı.

Gözleri yavaş yavaş hapishanenin derin gecesine alışırken, çeşitli ayrıntıları seçebiliyordu. Yuvarlak odada, ortasında bir küpün durduğu, ince zincirlerle yüzeye tutturulmuş taş bir tabut vardı. Başka zincirler de kapağı kapatıyordu. Zayıf bir ışık huzmesi odadan aşağıya, yere doğru süzülüyordu ve Ildiko g rd ğu manzara karşısında nefesini tuttu. Çatıda bir insanın geçebileceği büyüklükte bir delik vardı ve açıktaki kirişlerden bir ip sarkıyordu. Sandukanın bir tarafının hemen üzerinde hafifçe sallanıyordu.

şüphesiz mezar soyguncularından hatıralar. Buraya her ne hazine konmuşsa çoktan çalınmıştı. Mezar taşının hâlâ yerinde durmasına şaşırmıştı. Kapı o zamanlar çok daha zorlu ya da korunaklı olmalıydı, bu yüzden çatıda bir delik açmışlar ve bir ip yardımıyla içeri tırmanmışlardı.

Ildiko şansına inanamıyordu. Muhafızı onu içeri itmek için eşiği geçmiş olsaydı, ipi ve deliği görecekti. Bu bir çıkış yoluydu. Tek yapması gereken ipe ulaşmak ve tırmanmaktı.

Mezar, kurban levhasının olduğundan daha uzundu ve kendini onun çıkarmak için üç deneme yapması gerekti. Halat o kadar da aşağı sarkmıyordu.

umuyordu. Parmak bile, elindeki sarkan ucu zar zor kavrayabiliyordu ve bu kadar yetersiz bir tutuşla kendini yukarı çekecek gücü yoktu. Durduramadan dudaklarından sinirli bir hırıltı kaçtı ve bir an için dondu kaldı, muhafızın onu duymayacak kadar uzakta olmasını umuyordu.

Bir sonraki adımda ne yapacağından emin olamayınca ipi çekiştirdi ve ayaklarını kaldırarak tüm ağırlığını taşımasını sağladı. Yavaşça iskelenin üzerinde sallanırken, kiriş ritmik bir protestoyla gıcırdadı. En azından halat lifleri zaman ve doğa koşulları yüzünden çürümemişti.

Topuklarının üzerine düştü ve ipi bıraktı, yakınlardan bir ses gelince ikinci kez dondu kaldı. Muhafızın ayak seslerini dinledi ama dışarıda bir baykuşun ötüşü dışında hiçbir şey duymadı. Tuhaf ses tekrarlandı, bu sefer daha yüksekti.

Bir büyücünün kalıntıları için son gömü yeri olan vazo, kadının tabutun üzerinde durduğu yerden çok da uzakta olmayan bir yere zincirlenmişti. Ona bakarken zincirlerden biri şingırdadı ve vazo kendi etrafında hafifçe döndü, tabanı taşa sürtündü. Kapak eğilip içeriden gelen kuru bir nefesin gücüyle yukarı doğru itilirken, kül ve eski toprak kokuları burun deliklerine hücum etti. Ildiko'nun kalbi boğazına doğru fırladı.

Bu ölümler evinde yalnız değildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

W Orman, iz sürmeyi açık araziden daha zor hale getirse de, sert öğle güneşinden korunma imkânı sunuyordu. Brishen ve yoldaşları yüksek ağaçların gölgesine sığınarak günün en yakıcı kısmının geçmesini beklediler.

arayışlarına devam ettiler. Dendarah bir ağacın gövdesine yaslanmış, gözleri kapalı bir şekilde uyukluyordu.

Brishen ise uyanıktı, volta atmakla yakınlarda kendi izini sürmek arasında gidip geliyordu. Geçici kamp alanlarına üçüncü dönüşü sırasında, onu yorum yapmadan izleyen Anhuset nihayet konuştu.

"Dendarah gibi yapmalı ve birkaç saatliğine de olsa uyumalısın. Bu sadece avı yere indirmek değil. İyi iz sürmenin nasıl olduğunu bilirsin. Hız için dikkatini feda edersen önemli bir şeyi kaçıırırsın. Yorgunsan o kadar uyanık olamazsın. Uyanık kalıp gözcülük yapabilirim."

Brishen ona kuşkulu bir bakış attı. "Ben uyuyamıyorum. Sen benim yerimde olabilir miydin? Ya biri Serovek'i kaçırmış olsaydı?"

Homurdandı. "Birinin o koca öküzü bir saman arabasına doldurup kimse fark etmeden çekip gitmeye çalıştığını görmeyi çok isterdim. Sana cevap vermek gerekirse, muhtemelen hayır, ama yapmalısın. Senin gibi ben de doğru yönde ilerlediğimizi düşünüyorum. Bu yolun Orshulgyn'e çıkıyor olması bir tesadüf değil, ama aynı zamanda kasıtlı bir martı, hatta bir tuzak da olabilir. En azından Dendarah'a bir saat kadar zaman ver. Onu yanında getirdin çünkü o mükemmel bir iz sürücüydü ve

kaçıranlardan birini tanıyabilir. Bırakın dinlensin ki görevini en iyi şekilde tamamlayabilsin."

İçini çekti ve Anhuset'in yanına, bir çim parçasının üzerine oturdu. "Haklısın." Anhuset'e baktı, yüzündeki ince değişiklikleri, her zamanki asık suratının hemen altındaki memnuniyeti fark etti. "Serovek'in senin üzerinde bir etkisi var. Ne zaman sabır ve ihtiyat erdemlerinin yardımcısı oldun?"

Sanki bir anının yükü altındaymış gibi bir an elini gözlerinde gezdirdi. Ona baktığında yüzünde hafif bir dehşet ifadesi vardı. "High Salure'da ilk kez bir çaya ev sahipliği yapmak zorunda kaldığımda." Omuz silkti. "Ev sahipliği yapan Serovek'ti. Ben sadece davetli herkese sırtarak vakit geçirdim."

İçinde bulundukları durum göz önüne alındığında, Brishen'in içinde herhangi bir şeyle eğlenecek bir şey olduğunu sanmıyordu ama bu yorum onu kıkırdattı. O sahneyi hayal edebiliyordu: Serovek'in lüks solarlarından birinde toplanmış, çay ve içki içen bir grup aristokrat Beladinli kadın ve erkek. Ya da bunu denediklerini. Hiç şüphe yok ki Anhuset keskin Kai dişlerini geniş ve kayıtsız bir sırıtışla onlara gösterirken çok fazla fincan tıkırtısı ve yutkunulan korku dolu nefesler olmuştu. Orada kimin etkisi olduğuna dair çok iyi bir fikri vardı.

"Görüyorum ki Ildiko sana ilham vermiş," dedi. "Çay toplantısı o kadar da kötü değildi herhalde."

Ona kaşlarını çatı. "Hayatımın en kötü öğleden sonrasıydı. O işkence seanslarından biri yerine her gün dev bir skarpatine karşı meydan savaşı yapmayı tercih ederim. Genelde bu tür işlerle doğuştan ilgilenen kâhyamıza bırakırım. Eğer High Salure'daki görevinden ayrılmayı aklından geçirirse, ayaklarını yere çivilerim."

İkinci kez güldü ve uzanıp kolunu şefkatle kavradı. "Senin huysuz hallerini özlemişim. Beladine Aygırı'nın margravinası olarak Yüksek Salure'de nasıl bir tahribat yarattığını anlat bana."

"Ah, tanrılar, ona böyle dediğinizi duymasına asla izin vermeyin. İçi doldurulmuş bir güvercin gibi şişecek ve çarşafklar arasında bir sihirbaz olarak ününün Kai kraliyet sarayına bile nasıl ulaştığını asla duyamayacağım." Yüksek Salure'nin margravinası olarak hayata alışmak için geçirdiği ayların muhasebesini yapmaya başlamadan önce ona hızlıca göz kırptı. Baskınlar, orada görev yapan askerlerle kumar oynamak, Beladine ziyaretçileri ve misafirlerinin bitmek bilmeyen geçit töreniyle ilgili şikayetler hakkında bolca yorum vardı,

Görevi hızlı bir şekilde üstlenen yeni kâhyaya ve Serovek'in ünlü Nadiza's Lightning sürüsünden satın aldığı kısırağı eğitmesine övgüler yağdırdı.

Brishen her şeyi dinledi ya da dinlediğini sandı, ta ki omzuna yapılan sert bir itme onu irkiltip uyandırana kadar. Uyuyamayacağına dair verdiği teminata rağmen uyuyakalmıştı.

Anhuset onun başında durmuş, hatlarında yer kapmak için hem kaşlarını çatıyor hem de gülümsüyordu. "Panik yapma. Uzun süredir uyumuyorsun. Dendarah uyandı ve hazır. Gidebiliriz."

Dendarah'ın iz sürmesi onları ormanın kenarına doğru götürdü ve daha sonra açık tarlalara ve uzaktaki tepelere yol verdi. Ormanlık arazide ilerlerken yavaş çalışıyorlardı, önlerindeki ve arkalarındaki leşleri ararken önce ilerliyorlar, sonra geri dönüyorlar ve yavaş yavaş ormanın kenarına doğru ilerliyorlardı.

Kraliyet muhafızı, yamaçların ve bir tepenin zirvesine tünemiş belli belirsiz yapıların görülebildiği ağaçların arasındaki bir açıklığı işaret ettiğinde şafak henüz ufukta belirliyordu. "Artık izlerini gizlemek için fazla çaba sarf etmiyorlar. Şimdiye kadar gördüklerim bana bu yöne, ölü büyücülerin köyüne doğru gittiklerini söylüyor."

Brishen'a uğursuz gelen bir şey vardı. Neden orası? Kaçıranlar, bir kadını ve bir bebeği insan büyücülerin unutulmuş mezarlığına sürüklemelerini gerektirecek ne tür bir hain plan yapmışlardı? "Oraya gittiklerinden ne kadar eminsin?"

Hiç tereddüt etmedi. "Bu noktada oldukça eminim. Bu yol artık o kadar açık ki, sanki nereye gittiklerini görmemizi istiyorlar."

Anhuset aniden kapalı yumruğunu kaldırarak sessizlik işareti verince Dendarah durdu. Ağaçların derinliklerinde gizlenmiş bir noktayı işaret etti ve yayının kirişine bir ok yerleştirdi. Brishen de aynısını yaptı ve yaklaşan ses giderek yükselirken üçü de saklandıkları yere doğru sürünmeye başladı. Yaklaşan her kimse adımlarını susturmaya çalışmadı ve ürkmüş bir yaban domuzu gibi çalılarının arasından hızla geçti.

Bir çocuğun acı feryadıyla kalbi durdu, sonra yırtık pırtık, kan lekeli ve yalınayak bir Ildiko, bir koluyla kıvranan bir Tarawin'i ve diğer elinde ağır bir sopayı tutarak küçük açıklığa fırladığında boğazına düğümlendi.

O anda tedbiri unuttu, savaş eğitimini unuttu. "Ildiko." Adını bir dua gibi söyledi ve ona doğru koştu.

bir pusuya doğru savruluyor olacak.

Onu gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Brishen," diye bağırdı boğuk bir sesle ve ona doğru tökezledi. "Tanrılarım, Brishen!"

Açıklığı iki adımda geçerek onu ve Tarawin'i kucakladı. Ildiko'nun elindeki sopa, kolunu ona doladığında yere düştü. Tarawin ikisinin arasında ezildiği için ciyak ciyak bağırarak itiraz etti. Brishen tutuşunu gevşeterek hem kadına hem de çocuğa çılgınca baktı, Ildiko'nun sayısız kesik ve sıyrıklarına, yanağındaki kararan morluğa, bir koluna bulaşmış, yüzüne ve kıyafetlerine sıçramış kurumuş kana dikkat etti. Saçları bile keçeleşmişti. Buna karşılık Tarawin zarar görmemiş görünüyordu. Kollarını kurtarmayı başarmıştı ve minik elleri Brishen'e doğru uzandı, ona doğru hamle yaparken saç örgülerinden birini yakaladı. Her ne kadar hem kadını hem de çocuğu kollarında tutmaya devam etmek istese de, orman açıklığının açık alanı bunu yapmak için uygun bir yer değildi. Onları ağaçların göreceli korumasına doğru itti, Anhuset ve

Dendarah onları iki yandan kuşatarak kalkan görevi görüyor.

İki elini de serbest bırakmak için yayını omuzladı ve tüm dikkatini karısına ve kızına verdi. Gölgenin benekli desenleri Ildiko'yu yarı gölgede yarı sabah ışığında bırakıyor, çektiği çilenin izlerini sırayla ortaya çıkarıyor ve gizliyordu. Brishen Tarawin'e sıkıca sarıldı ve titreyen elini kaldırarak Ildiko'nun karmakarışık saçlarını okşadı. "Günün kadını," dedi. "Takip edildin mi?"

Tuhaf insan gözleri iriydi, altlarındaki koyu gölgeler yorgunluğunu ele veriyordu. Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Fincanlarına sıkı sıkıya sarılmışlardı. Tarawin'i yakalayıp kaçabilmemin nedeni buydu."

Ildiko'da bariz yaralar varken, Tarawin'de olabilecek herhangi bir yara, etrafını saran battaniye tarafından gizlenmişti. Brishen önce onu kontrol etti, tozlu kundağı çözdü ve bir kenara attı. Herhangi bir yara bulamayınca rahat bir nefes aldı, bu nefes Tarawin'in sağ topuğunda küçük bir kesik bulunca hırıltıya dönüştü. Çoktan kabuk bağlamış olan bu yara kıpkırmızı ve tazeydi. Garip bir niyetle sessizce onu izleyen Ildiko'ya baktı. "Kim kesti onu?"

Ildiko biraz soldu. "Bilmiyorum. Kendime geldiğimde izi çoktan taşımıştı. Bizi esir alanların hiçbiri konuşmadı ya da konuştularsa da isimlerini öğrenmem için duyamayacağım şekilde konuşmaya özen gösterdiler. Kukuletalarını geri çektiklerinde bile hiçbirinin yüzünü tanıyamadım."

Ildiko'nun durumuna duyduğu öfke zaten damarlarında sıcak bir nehir gibi akıyordu ve bu öfke, kaçırılanların savunmasız bir çocuğu yaralamaktan çekinmediklerinin kanıtını keşfedince kaynamaya başladı. Dendarah'ya onlara katılmasını işaret etti. Kraliyet muhafızı bebeği ondan almadan önce silahını bıraktı ve Tarawin guruldayan bir kahkaha atarak kendi isteğiyle Dendarah'ın kollarına atılırken nadir görülen bir gülümseme sergiledi. "Yol kumanyalarımı kontrol et," dedi. "Orada yiyecek ve bir şişe su var. Muhtemelen aç ve susuzdur."

"Ben onlarla kalacağım." Anhuset yayını hâlâ hazır tutuyordu, bakışları çevrelerini defalarca taradı ve Ildiko'nun üzerinde kısa bir süre durakladı. Gözleri kısıldı. "Aramıza döndüğünüze sevindik Hercegesé." Resmi tonu Brishen'i ürkütmüştü. Eski yardımcısı karısına genellikle daha rahat bir şekilde hitap ederdi.

Ildiko kısa bir baş sallama hareketi ve küçük bir gülümseme yaptı. "Teşekkür ederim, sha-Anhuset," dedi aynı derecede resmi bir sesle. Dendarah'ya hiç selam vermedi.

Bu onu gerçekten şaşırtmıştı. Ildiko, Dendarah'nın Tarawin'i korumadaki başarısızlığı yüzünden öfkeyle kaynıyor olsun ya da olmasın, yine de onun iyiliğini sorar, kraliçenin kaçırılması sırasında neler olduğunu anlatmasını isterdi. Kısa bir bakış dışında onu tamamen görmezden gelmek tuhaf bir şeydi. Ildiko'nun çektiği çile, yüzeydeki yaralarının gösterdiğinden çok daha kötü olmalıydı. Öfkesi daha da alevlendi. Dendarah'nın ağzı gerildi ve konuşmasa da, Brishen'in atına doğru yürümeden önce yüzeysel bir selam verdi, Tarawin kollarının arasındaydı.

Ildiko'nun morarmış ve kan sıçramış yüzünü dikkatle kavradı ve cildinin şişmiş yumuşaklığını hissetti. "Seni ve Tarawin'i hayal kırıklığına uğrattım, Ildiko."

Uzanıp bileğini parmaklarıyla sardı, tırnakları kırık ve sivriydi, uçlarının altında kurumuş kan pıhtılaşmıştı. Başparmağı parmak eklemlerinin üzerinde gezindi ve ona Anhuset'e verdiğiinden çok daha geniş bir gülümseme sundu. "Hiçbir şeyde başarısız olmadın, Herce... Brishen." Göz kapakları bir an için aşağıya indi ve başparmağı elinin arkasına sertçe bastırdı. "Bizim için geldin ve şimdi buradayız."

Yaralarını düşünerek onu kendine bastırma dürtüsüne direndi ve eğilip dudaklarını bir öpücükle yakalamakla yetindi. Gözlerini kapatmadan hemen önce kızın yüz ifadesini bir anlığına yakaladı: geniş gözler ve o kadar çabuk kaybolan bir tereddüt ki, hayal ettiğinden emindi. Son anda başını çevirdi ve öpücüğü ağzının köşesi ile çene çizgisi arasına kondu. İnce omuzları adamın ellerinin altında kaskatı kesilmişti.

Ta ki kız adamın kollarına yığılıp yüzünü boynuna bastırduğında aniden gevşeyene kadar.

Kendisi, Anhuset ve Dendarah değerli yüklerini Saggara'ya geri götürmek için acele ederken üzerinde durmadığı küçük bir tuhaflıktı bu. Ildiko'nun dinlenmesi için durduklarında daha güvenli ve savunması daha kolay olan ormanlık alandaki farklı bir patikadan geri döndüler. Sabah tamamen üzerlerine çökmüştü, parlak ve bunaltıcı bir gün vaat ediyordu.

Ildiko ağrıdan şikâyet edince kısa bir süre durdular ve Brishen'in kalbi küt küt atmaya başladı. Karısı nadiren herhangi bir rahatsızlıktan şikâyet ederdi. Atından inmesine yardım ettikten sonra ona sarıldı. "Seni taşıyabilirim," dedi, "çıplak ayaklarını görünce kaşlarını çattı, kirli ve yara bere içindeydi. Tabanlarının çok daha kötü durumda olduğuna şüphe yoktu ve ağırlığını mümkün olduğunca uzun süre her bir ayağından uzak tutmak için bir yandan diğer kayarak hantalca durdu.

Yüz ifadesi aydınlandı. "Teşekkür ederim, Brishen. Ayakkabısız çok acıyor."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Anhuset aniden yanlarına gelmişti. Önce Ildiko'yu, sonra da Brishen'i incelerken gözleri bir kez daha kısılmıştı.

Kadının sorusu onu şaşırtmıştı. İnsan karısı bir Kai'ye kıyasla tüy kadar ağırdı ve çok daha kırılgandı. Onu kaldırmayı zor bulması için ölüm döşeginde yatalak olması gerekirdi. "Sadece izlemeye devam et kuzen."

Hâlâ temkinli bir ifade takınarak uzaklaşmadan önce başını salladı.

Ildiko'yu kollarına aldı ve alçak dalların koruduğu bir noktaya taşıdı. Ağaçların arasından süzülen güneş ışığı, yaprak silüetlerini ormanın zeminine ve Ildiko'nun yırtık elbisesinin üzerine boyuyordu. Bir zamanlar bembeyaz olan ketenin üzerindeki kan lekeleri kirli kumaşın üzerinde kıpkırmızı beneklere dönüşmüştü ve Ildiko da elbisenin kendisi kadar solgundu. Onun yanına çömeldi. "Sana su ve yiyecek getirmem için bana bir dakika ver." Ildiko başını salladı, kolundaki eli bir güvenceydi ve tanrıların onu kendisine geri vererek gülümsediğini hatırlatıyordu. Yaralı ve hırpalanmış ama hayattaydı.

Yanında getirdiği erzaklar yetersizdi. Birkaç yol kumanyası, şifalı merhemler, bir battaniye ve tabii ki silahlar... Hepsi de Mertok'a son talimatlarını verdikten sonra Saggara'dan çıkıp takip ekipleriyle buluşmak için acele ederken alelacele saha çantalarına atılmıştı. Brishen karısı ve kızı için sessiz bir korku içinde boğulurken, fazladan giysi ya da ayakkabı toplamaya zamanları olmamış, bunu hiç düşünmemişlerdi. Oraya ulaşana kadar

Saggara, Ildiko'yu yazın ısırın sineklerden korumak için onun battaniyesiyle idare etmek zorunda kalacaktı.

Ildiko'nun ayaklarını derme çatma ayakkabılarla sarmak için battaniyesini bağışlayan Anhuset'le kısa bir görüşmeden sonra Brishen çantalardan küçük bir kol dolusu malzeme topladı ve Tarawin'i kucağında tutan Dendarah'ya yaklaştı. Çiftin önünde çömeldi ve küçük kız onun en sevdiği oyuncaklardan biri olduğunu bildiği oyma ahşap bir oyuncağı kaldırdığında gülümsedi. Takdirle başını kraliyet muhafızlarına doğru eğdi. Dendarah, tıpkı Anhuset gibi, anaç bir tip değildi. Evlenmemiştir, kendi çocuğu yoktu, evlilik ya da annelik gibi bir arzusu da yoktu. Bununla birlikte, kraliçe naibine kesinlikle bağlıydı. Saggara'dan ayrılmanın ve ava çıkmanın karmaşası ve telaşı içinde, Tarawin'in oyuncaklarından birini yanına almayı düşünmüştü. Umut dolu, düşünceli bir jest.

"Hercegesé'yi hallettikten sonra, seni çocuk bakıcılığı görevinden almak için geri döneceğim. Onlar için sana daha sonra tekrar ihtiyacım olacak ama şimdilik Anhuset'in yanında muhafız olarak görev yapman hepimiz için en iyisi olacaktır."

Başını salladı. "Elbette, Herceges." Yüzüne tereddütlü bir ifade geldi. "Onu ve kraliçeyi korumadaki başarısızlığım için doğrudan Hercegesé'den özür dilemek istiyorum ama bunun için en uygun zamanı bilmiyorum." Ildiko'nun bir ağaca yaslanmış, başını arkaya yaslamış, gözleri kapalı oturduğu yere baktı. "Şu an uygun olmayabilir."

Ildiko'nun Dendarah'ya karşı gösterdiği şaşkıncı ilgisizliği hatırlayan Brishen aynı fikirdeydi. Karısının o anki davranışı tuhaftı ve bunu çektiği çileye bağlıyordu. Yine de, öfkeyle kaynıyor olsa bile birini tanımamak onun yapacağı bir şey değildi. "Katılıyorum," dedi kraliyet muhafızına. "Saggara'ya dönene ve ortalık sakinleşene kadar bekleyin." Onu rahatlatmaya çalıştı. "Hiçbir koşulda, öfkesini bile görmezden gelmek onun tarzı değildir. Şokta olduğundan şüpheleniyorum." Nedense bu cümle kulaklarında yankı, dilinde ise ekşi çınlıyordu.

Dendarah buna inansa da inanmasa da, yine başını sallamakla yetindi. "Siz nasıl uygun görürseniz, Herceges."

Ildiko gözlerini açtı ve adam hediyelerle yanına döndüğünde ona yorgun bir gülümseme sundu. Adam yüzündeki ve kollarındaki kanı temizlerken, yaralı ayaklarıyla ve kolundaki kötü yarayla ilgilenirken çoğunlukla sessiz kalarak yol kumanyasını yedi ve adamın getirdiği suyu içti.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu, daha yakından bakmak için kolunu kaldırarak. Kesik sığ ama uzundu.

"Tarawin'i almaya çalışırken onlardan biriyle boğuştum. Beni kesti."

Brishen yarayı incelerken durakladı. Bu hiç mantıklı değildi.

Daha önce ona muhafızların kaçtığını fark edemeyecek kadar sarhoş olduğunu söylemişti. Kaşlarını çattı ama sessizliğini korudu ve yarayı incelemeye geri döndü. Bu dikkatlice yapılmış kasıtlı bir kesikti, boğuşma sırasında açılmış bir yara değildi. Onu bu konuda daha fazla sorgulamadı ama bu düşünceyi aklının bir köşesinde tuttu.

Boynundaki ve köprücük kemiğindeki çizikleri kontrol ettiğinde Ildiko bir şey söylemedi - ince bir zincirin deride bıraktığı izler.

Çoban yolunda bulduğu kolyeyi hatırladı, şimdi güvenli bir şekilde tuniğinin içine saklanmıştı. Kolyeyi çıkarmak için uzandı, sonra durakladı.

Bekle.

Geçmişte her zaman dinlediği sessiz, iç sesi şimdi konuşuyordu, tek kelimelik bir uyarı mı? Uyarı mı?

"Neden kaşlarını çatıyorsun, Brishen?" Ildiko onu izledi, kendi alnı da endişeyle dikilmişti.

Elini indirerek kızın ayaklarından birini kavradı ve inceledi. "Anhuset ve Dendarah'ın nöbet tutması ve av diğer üyelerinin çok uzakta olmaması sayesinde ormanın ortasında olabildiğince güvendeyiz ama Saggara'nın kapılarından geçtikten sonra kendimi daha iyi hissedeceğim." Söylediği her şey doğrudu ama kaşlarını çatmasına neden olan şey bu değildi. İfadesini yumuşatmak ve öfkesinin yanı sıra içinde yükselen huzursuzluğu gizlemek için elinden geleni yaptı. Tepkisine bakılırsa -ağaca yaslanan omuzlarının yavaşça gevşemesi- getirdiği merhem ayaklarındaki acıyı dindirmede işe yaramıştı. Onları Anhuset'in verdiği battaniyenin parçalarına sardı.

"Tuhaf davranıyorsun," demişti bir zamanların ikinci kaptanına kısık bir sesle dakikalar önce.

"Öyle miyim?" Battaniyesini ona uzattı, bakışları ondan Ildiko'ya ve tekrar ona kayıyordu.

Metaneti onu yanıltmamıştı. Onu rahatsız eden bir şeyler vardı; sadece henüz bunu onunla paylaşmaya hazır değildi. "Eğer takip edildiğimizi düşünüyorsan, bana söylemelisin kuzen."

Bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu. "Böyle bir şeyi senden neden saklayayım ki Herceges?" Battaniyeyi onun kollarına daha sert bir şekilde itti. "Karıyla ilgilen. Eğer ben ya da Dendarah saldırıya uğrayabileceğimizi düşünürsek, ilk öğrenen sen olacaksın."

Battaniye şeritlerini Ildiko'nun ayaklarına sabitlemeye çalışırken içini çekti. Hepsi gergindi ve eve dönene kadar da öyle kalacaklardı. "Ayakkabı giymek kadar iyi değil ama en azından biraz koruman var ve dönüş yolunun çoğunda at sırtında olacağız." Ona baktı, kendisini izleyen bakışlarındaki tuhaf yoğunluğu tekrar yakaladı. "Kaçırılmanla ilgili ne hatırlıyorsun?"

Omuz silkti. "Çok az. Tanımadığım bir hizmetçi çay getirdi. Çok uykum geldi ve uyandığımda bir vagonun içindeydim. Bana içirdikleri şey yüzünden çoğu zaman duyarsızdım. İki Kai ve bir insan arabacı olduğunu biliyorum. Çoğu zaman sessiz kaldılar ama sanırım fidyeden bahsettiklerini hatırlıyorum." Kadının eli adamın kolunda solgundu, parmak eklemlerini mor çizikler süslüyordu. Adamın kolunu sıktı. "Daha fazlasını hatırlayamadığım için üzgünüm."

Öne doğru eğildi ve alnından öptü, dudaklarını onunkilere değdirmek amacıyla yavaşça aşağı indi. Bir kez daha, öpücüğü çenesine konacak kadar yüzünü çevirmeden önce ellerinin altında hafif bir titreme hissetti.

Ona belli belirsiz bir gülümseme sunmak için geri çekildi. "İçecek başka bir şeyiniz var mı? Çok susadım."

Brishen sevgili karısından geri çekileceğini hiç düşünmemişti ama o anda sanki karısı onu buzlu suya batırmış gibiydi. Bir gözü kat kat beyaz, gri ve siyah, diğeri ise ışıltılı, sitrin sarısı gözleriyle onu izlerken ondan uzaklaşmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

ALTINCI BÖLÜM

I Soğuk hava Ildiko'nun çıplak ayaklarının etrafını sararak bileklerini dondurdu. Ayak parmaklarını soğuk taşa doğru ve sandukanın kenarında dengede durana kadar tıkırdayan sandukadan uzaklaştı. Kendisiyle ölü arasına mesafe koyarken bile öne doğru eğildi, Kai'nin gelip gürültüyü araştırmak üzere dışarı çıkmasını engellemek için kabın gürültüsünü durdurmak üzere kollarını uzattı. Gardını almasının yaratacağı tehlikenin, çömlekten çıkmak için bağırarak her neyse ona dokunmaktan çok daha az olduğu konusunda uyararak bir iç ses duraklamasına neden oldu. Kapak hareketlerini durdurdu, sanki onun mükemmel bir hata yapmasını ve ona dokunmasını umarak bekliyordu. Bu düşünce tüylerini diken diken ederek geri çekildi, ve ellerini tuniğine sildi.

Bir gözü hâlâ vazodayken dikkatini tekrar ipe verdi. Keşke biraz daha uzun olsaydı ya da daha uzun ve güçlü olsaydı. Eğer Kai olsaydı...

Değiştirdiği kıyafetine baktı, aklına bir fikir geldi. İneni en uzun Kai kadını değildi ama yine de Ildiko'dan çok daha uzundu. Pantolon paçaları ayaklarının dibinde gölleniyordu ve uyluğun ortasına kadar uzanması gereken tunik neredeyse Ildiko'nun dizlerine kadar sarkıyordu. İyi malzeme, sağlam iplikler ve bol miktarda kumaş. Pantolonu çıkardı, kolumbaryumun doğal olmayan soğuğu uyluklarının üzerinde tüylerini diken diken ederken titriyordu. İp acımasızca onunla alay ediyordu. Ildiko hayal kırıklığını haykırarak her türlü kaçış umudunu yok edeceğini düşünene kadar ulaşamayacağı bir yerde, kışkırtıcı daireler çizerek sallandı. Sanki çırpınışları onu heyecanlandırmış gibi, mırıldandığı her küfürle birlikte yakındaki çömlek daha yüksek sesle takırdadı.

Sonunda ipi yakaladı ve pantolon paçalarından birini yıpranmış uca düğümleyecek kadar uzun süre yerinde tuttu. Ter gözlerine damladı ve pantolon bezini alnına sildi. Kumaş üzerinde yaptığı deneysel bir salınım, şimdilik düğümün tam oturduğuna ve giysinin ağırlığını taşıyacak kadar sağlam olduğuna ikna olmasını sağladı.

Mezar taşını sandukanın yüzeyine bağlayan zincirler artık takırdamıyordu ama vazo Ildiko'ya daha da yaklaşmak için bağlarına karşı gerildikçe geriliyordu. Kapak bir kez daha eğildi ve bu kez, ölü yapraklar kadar kuru ve ince bir ses, ruhani bir sis dalgası üzerinde yukarı doğru yükseldi.

"Sweeeet."

Bu fısıltıdaki açlık Ildiko'nun derisini neredeyse kemiklerinden ayıracaktı.

İpe tırmanırken avuçlarını acımasızca sıyırdı, artık pantolonun bağlı kalıp kalmayacağından ya da muhafızın onu duyup duymayacağından endişe etmiyordu. Buz gibi bir cereyan ayak tabanlarına değdi, sanki küpün içindeki şey buharlı bir dille onun tadına bakıyordu. Dehşet içinde çılgılık atmamak için çenesini sıktı, aşağı bakmaya cesaret edemedi, kaçarken kendisine bakarken görebileceklerinden korktu. Halatın bağlı olduğu kiriş o tırmandıkça gıcırdadı.

Nefes almak ve kaslarını dinlendirmek için birkaç kez durakladıktan sonra kirişe . Nefes nefese kalmış ve terden sırılsıklam olmuş bir halde, bir bacağını diğer tarafa sallamadan önce kendini tahtanın bir kısmına sarkıtıp karnının üzerine uzandı. Elleri, bacakları ve ayakları aşındırıcı ipten dolayı acıyordu ama tanrılara şükürler olsun ki mezarın çok yukarısındaydı ve iğrenç içeriği.

Kalp atışları dörtnala koştuktan yavaşlayarak sabit bir gümbürtüye dönüştü. Artık başı dönmüyordu, dikkatle kirişin çatının eğimiyle bulunduğu yere, eski hırsızların açtığı deliğin yanına doğru ilerledi. Kesik sazların yırtık pırtık kenarları yıldızlarla süslü bir gökyüzünü çerçeveliyordu. Bir elini uzattı, bir saman yığınının kavradı ve yavaşça yellere birine doğru tırmandı, saman ve ela parçaları tuniğine takılıp açıkta kalan bacaklarında sürüklenirken inledi. Yeni çiziklerin acısı, hem muhafızlarından hem de kolumbarada ölümsüz bir açlıkla gizlenen korkunç şey her neyse ondan kaçma şansına değdi.

Çatının eğimine yaslandı, dışarıdaki havayı soludu ve yaklaşan ayak seslerini dinledi. Bu noktadan görüşü sınırlıydı ama Ineni'nin uşağının çok uzağa gittiğini düşünmüyordu. En azından

Hırsızlar bir zamanlar kilitli olan ölümü kapının karşı tarafından aşmışlardı. Eğer muhafızı tutuyor olsaydı, onun girişten kaçmaya çalışmasını beklerdi.

Her ne kadar çatıdan sürünerek inmek ve kolumbaryumdan kaçmak istese de, mantığı onu yerinde tutuyordu. Kai'nin görüşü, ay ışığı altında bile, onunkinden çok daha keskindi. Her yönden, fiziksel olarak ondan üstündü, özellikle de geceleri. Ondan kaçmak için en ufak bir şansı olması için bile güneşi kullanması gerekiyordu. Bu da rahatsız edici bir gecenin geri kalanını sazın üzerinde yatarak geçirmek anlamına geliyordu. En azından uykuya dalma tehlikesi olmayacak kadar sefil ve korkmuş durumdaydı.

Şafak yerini tam bir sabaha bıraktığında, kasları panjur direklerinden daha sert ve derisi topladığı sayısız kesik ve çizikten dolayı acıyarak yavaşça inmeye başladı. Çatıdan aşağı sürünerek inerken kuru samanların her çıtırtısı onu ürpertiyor, dinlemek ve kaymamak için sazlara daha iyi tutunmak için aralıklarla duraklıyordu. Düşüşü kısa olacaktı ama Kai'yi koşturacak kadar gürültülü olacaktı. Sonunda kenarda, ayakları tozlu zeminin hemen üzerinde sallanırken en alttaki direğe asıldı. Direklerden biri gevşemeye başladı ve o da bıraktı, yumuşak bir gümbürtüyle düşene kadar yelmenin uzunluğundan aşağı kaydı.

Çıplak ayaklarına ve inciklerine acı dolu kıymıklar saplandı. Ağlamasını bastırmak için avucunu ağzına bastırdı ve gözyaşlarını kırptırdı. Kolumbaryumun duvarına yaslanmış, muhafızlarını uyarma korkusuyla nefes almaya bile cesaret , tanrıların merhametli kalması için dua etti. Sessizliği sadece yakındaki bir atın kişnemesi ve rüzgârın durmak bilmeyen uğultusu dolduruyordu. Buraya kadar her şey yolunda.

Güneş manzarayı altın rengine boyuyor, etrafındaki yapıları dev parmaklar gibi uzanan silüetlere dönüştürüyordu. Bir an için, gölgelerin içindeki tutsak için parmaklık görevi gördüğü bir kafese hapsolmuş gibi ürkütücü bir hisse kapıldı. Atın kişneme sesi onu çağırırdı ve her dikkatli adımda yüzünü buruşturarak ona doğru süzüldü. Muhafızını ve bineğini aynı anda fark etti.

Kai bir kolumbaryumun gölgesinde bağdaş kurmuş, huzurlu bir şekilde uzanmıştı. Yükselen ısıcağa rağmen, gözlerini kör edici ışıktan korumak için kapüşonu öne doğru çekilmiş pelerinini giymişti. Şansı yaver , zayıf bir insan kadının asla kaçamayacağı inancıyla uyukluyordu.

Atı daha önce tahmin ettiği yerdeydi, nekropolün uğurumunu kaplayan ot tutamlarının üzerinde otluyordu. Bunlar yüksek tepeler değildi ama yer yer dikti ve engebeli zemin gevşek, keskin taşlarla tehlikeli hale getirilmiştii. Eğer hayvana doğru bir hamle yaparsa, onu korkutup kaçırma ya da yanlış bir adımla kendini uğurumdan aşağı atma riski vardı. Üstelik ayakkabısızdı ve ayakları yorgundu, hiçbir şey için koşacak durumda değildi.

Kağış yoluna doğru sürünerek ilerledi, birkaç kolumbaranın yanından geçerken daima nbetęisini izledi. Adam henüz onu fark etmemiştii ve huzur içinde otlayan at ile arasındaki mesafeyi kapatırken nefesini tuttu.

Tanrılara şükürler olsun ki Brishen ona ata nasıl binileceğini ve eyersiz ata nasıl binileceğini ğretmiştii. Atın sırtına çıkmak için yapılan her başarısız girişim, her sarsıcı tökezleme ve düşüş, her çürük, bu küçük özgürlük şansıyla sonuğlanmıştı. Hayvan hâlâ dizginleri boynuna dolanmış bir şekilde dizginlerini takıyordu. Ildiko'nun tek yapması gereken Kai'nin yanından gizlice geğmek, atı rktmeden ona ulaşmak ve tepenin yamacından aşağı düşmeden sırtına atlamaktı. Ve müdürüyle arasına mesafe koyacak kadar uzun süre yerinde kalmaktı. nndeki neredeyse imknsız görevler dizisi hakkında çok fazla düşünmemeye çalıştı. Her seferinde bir şey, diye hatırlattı kendine. Hortlaklarla dolu mezarlıktan kağmıştı. Bunu da başarabilirdi.

Umut cesarete ilham verdi. Ama başarıyı garanti etmiyordu. Ildiko ata bir kol mesafesinden daha fazla yaklaşmamıştı ki sırtından aşağıya doğru bir uyarı titreşimi yayıldı. Tam zamanında döndü ve Kai'nin ona doğru sığradığını gördü; siyah penęeleri, keskin dişleri ve öfkeyle parlayan sarı gözleriyle korkunç bir figrd. Bir anda üzerine atladı. ığlık atmak için ağzını açtı ama Kai ağırlığının ya da momentumunun gerektirdiğinden çok daha sert bir şekilde ona yanlamasına çarpınca hava ciğerlerinden bir gıcirtıyla dışarı fırladı. Ayakları yerden kesilmeden ve onunla birlikte tepenin kenarına savrulmadan önce Kai'nin yüzünü bir an için görebildi, gözlerinde şaşkınlık vardı.

Kemiklerini çatlatan bir gümbürtüyle toprak onu karşılamak için yukarı fırlamadan önce gökyüzü bir an için etrafında eğildi. Kayalara ve dallara çarptıkça acı vücudunda patladı, kayalık yamaçtan aşağı birlikte yuvarlanırken Kai'nin ağır ağırlığı onu ezdi. Birden serbest kaldı, yamaçtan aşağı yuvarlanırken daha da sert bir şekilde çırpındı, ancak sert ve keskin bir şeye çarptığında durdu.

Sırt st yattı, kırmızı bir acı dalgası onu yıkarken nefes nefese kaldı. Gökyüzü onun üzerindeki yerine geri dönmüştü, sonsuz mavi ve

bulutlar. Kolunu kaldırmaya çalıştı, sonra dizinden omzuna kadar her yanını yalayan ateşe karşı çığlık atmaya çalıştı. Dudaklarından çıkan tek ses, cam kıymıkları her nefeste ciğerlerini delip geçerken ince bir nefes daha almak oldu. Görüşünde siyah yıldızlar titreşiyor, görebildiği tek şey karanlık tarafından yavaşça yutulan bir mavi şerit olana kadar büyüyordu. Konuşmaya çalıştı ama bu da canını yaktı. Sonunda dua etti. Merhamet için tanrılara değil, bilincinin solduğu bu son anlarda yüzünü görmeyi en çok istediği kişiye, onun adına bir yakarış, bir orison, bir evensong.

Brishen.

YEDİNCİ BÖLÜM

T Ildiko kılığındaki kadın parmaklarını sıkıldığında Brishen'e bir gülümseme sundu. "Hemen döneceğim," dedi, elini çekip pantolonuna silme isteğini bastırarak. Ya da kolunu kaldırıp arkasından çekip ayağa kaldıracak ve kim olduğunu ve gerçek Ildiko'ya ne yaptığını açıklamasını isteyecekti.

Ayağa kalktı, arkasını dönmeye isteksizdi ama şüphe uyandırmak istemiyorsa bunu yapmak zorundaydı. Sahtekârın önündeki pozisyonu Anhuset'in onu görmesini engelledi ve Dendarah'nın dikkati şimdilik Tarawin'e odaklanmıştı. Ayağa kalkıldığında her iki kadın da bakışlarını anında ona çevirdi ve bir eliyle işaret ettiğinde bakışları keskinleşti.

Tehlike. Tut.

Anhuset'in sadağından gelişigüzel bir ok çıkarıp yivlerini inceliyormuş gibi yaptığı yere doğru yürürken düşünceleri hızla ilerliyordu. Yayı kolunun üzerinde gevşekçe asılı tutuyordu, oku takmaya ve ipi çekmeye bir nefes almaktan daha kısa bir sürede hazırды.

Brishen'in omzunun ötesine baktı, sonra bakışlarını yivlere çevirdi, ifadesi yumuşaktı. Yumuşak bir sesle sorduğu soruya kulak misafiri olabilecek herhangi birine sıkılmış gibi geliyordu. "Hercegesé'nin neden artık tek bir sarı gözü var?"

"Benim de cevaplamak istediğim bir soru." Brishen eğilip su dolu mataralardan birini bulmak için malzemelerini karıştırmaya başladı. "Yakınlarda bir yerlerde saklanan ve izleyen en az bir kaçırana daha olduğundan eminim. Onları ortaya çıkarmaya çalışacağım. Dendarah'yı uyar. Kraliçeyi koruması için ona güveniyorum. Avımızı yakalamayı istiyorum." Duruşunu koruyarak doğruldu

Vücutundaki tüm kaslar en yakın atı yakalamasını, sırtına atlamasını ve karısını kurtarmaya doğru koşmasını istese de rahattı. Ne yazık ki şu an için karısının nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Anhuset, "Söyledim ve bitti," diyerek onu rahatlatı.

Ildiko benzeri daha fazla değişmemiştir. Sadece sarı gözleri onu ele veriyordu. Brishen onun da görme yetisinin değişip değişmediğini merak etti; orman aydınlandıkça görme yetisi bir yandan iyileşirken diğer yandan kötüleşiyordu. Şişeyle birlikte ona döndü ve gözlerini eskisinden daha fazla kısıtığını fark etti.

Bu Kai karısını bu kadar yakından taklit edebilmek için nasıl bir güçlü büyü yapmıştı? Dış görünüşün ötesine geçmişti. Kai'ler fiziksel olarak ağır bir ırktı. Ildiko olduğunu düşündüğü kişiyi kollarına aldığı anda aradaki ağırlık farkını fark ederdi. Oysa bu yabancı, karısı gibi tüy kadar hafifti. Ses tonları ve tınıları da aynıydı. Vücudunun hareketleri ve konuşurken omuzlarını tutuş şekli bile gerçek Ildiko'nunkileri birebir kopyalıyordu.

Küçük farklılıklar vardı. Onu iyi tanımayanların gözden kaçırabileceği küçük şeyler. Bir de içgüdü vardı, kız ormandan ilk çıktığında onu çarpan ve büyü kaybolmaya başlayana kadar peşini bırakmayan bir yanlışlık hissi. Anhuset bile bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalıydı. Arkadaşı olarak gördüğü bir kadına karşı, onun için bile çok temkinli davranmıştı. Bu Kai'nin ikiyüzlülüğüne dair en büyük ipuçlarını herkesten çok kraliçe naibi vermişti. Tanıdık yüz ya da sese aldanmamıştı. Çocuk onu ormanda taşıyan kadından uzaklaşmak için kıvranmış ve daha sonra onu tamamen görmezden gelmişti.

Sahtekâra yaklaştıkça düşünceleri hızlandı. Büyü kısa ömürlü olsa da güçlüydü. Rakibini alt etmek için bir yöntem olarak işe yaradığını tahmin etti. Ölü ya da kurban edilecek birinin üzerine yapıldığında, taklit edilen kişinin kaçmak için yeterli zamanı oluyordu. Saç renginden sesine, boyundan gücüne kadar her fiziksel özelliği taklit ediyordu. Eğer haklıysa, Ildiko'yu oynayan Kai şu anda gerçek gücünün sadece bir kısmına sahipti. Bu onun için bir dezavantaj, Kai içinse bir avantajdı. Değişen göz rengi böyle bir nimetin uzun sürmeyeceğini ima ediyordu.

Sahte Ildiko'ya su matarasını uzatırken yüzündeki kapalı gülümseme yüzünü acıttı. Küçük, kare şeklindeki at dişlerini ortaya çıkararak geri verdi. Daha sivri ve uzun olan üst dişleri dışında kare şeklindeydi,

ve daha keskin. Sarı gözleri olmasaydı, bu kadar küçük bir değişikliği fark etmeyebilirdi ama şimdi en ufak bir dönüşümü izliyordu ve dişleri artık insan gibi değildi.

Kadın şişeye uzandı ve Brishen vurdu. Brishen onu yüzüstü orman zeminine çarptığında, yukarı doğru çekilip etrafında döndürüldüğünde duyduğu irkilmiş çığlık bir "oopf" ile sona erdi. Her iki kolunu da arkasından çekip aldı, bir eliyle ince bileklerini kavrarken bir dizini sırtına bastırdı.

"Kimsin sen ve karım nerede? Öfke gözlerini kıpkırmızı etmişti ve kelimeleri hırıltıdan güçlkle çıkarabilirdi. Kadının boynunu kırmak istiyordu. Bu Kai'yi gizleyen büyü kısa ömürlü olabilirdi ama çok güçlüydü. Kesikler ve çürükler, kan ve çizikler; bunların ne kadarı ona giden yolda kazanılmıştı ve ne kadarı gerçek Ildiko'dan kopyalanmıştı? Onun bu şekilde hırpalanmış olduğu fikri midelerini bulandırdı. Dizini kadının sırtına daha sert bastırdı. "Cevap ver bana."

Ağızındaki kiri ve kalıntıları tükürmek için yavaşça başını çevirdi. Solgun yanağına daha fazla kir bulaşmış ve dudaklarına ince bir kan lekesi bulaşmıştı. Sağ gözü hâlâ insandı ama beyaz sklerasında sarılık izleri vardı. Büyü azalmaya devam etti ve esir, onun pençesinde kıvrandıkça daha da güçlendi. "Brishen, lütfen! Ne yapıyorsun?"

"Maskeyi söküp atmak." Ayağa kalktı ve onu da yanına alarak bileklerini sıkıca kavradı. Adam ona doğru eğilip yüzünü başının yan tarafına bastırduğunda kadın kaskatı kesildi. Toprak ve kan kokuyordu ve karısına hiç benzemiyordu. "Bir ayna getirmeliydin," diye mırıldandı kulağına. "Bir Kai gözün ve bir insan gözün var." Onu etrafında döndürdü, ellerini bıraktı ve geri adım attı. Eğer ağaçların arasına kaçmaya çalışırsa, anında peşine düşecekti. Eğer ondan kaçarsa, her zaman gölgelerin içinde bekleyen Anhuset vardı. "Üzerindeki büyü azalıyor."

Yüzüne dokunduğunda, parmakları elmacık kemiklerinin ve burnunun hatlarında gezinirken şaşkın ifadesi korkuya dönüştü. Brishen tırnaklarının sanki bir yaralanmadan dolayı morarmış gibi karardığını etti. Korku azaldı, yüz hatları belirgin bir kararlılıkla sertleşti. Kollarını indirdi ve bileklerini kasıtlı bir şekilde salladı, sırtı dik ve gururluydu, başı dikti ve tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bakışlarla ona baktı. Ildiko ona daha önce hiç böyle bakmamıştı ama yine de daha önce de böyle bir incelemeye maruz kaldığından emindi.

Sahte Ildiko kaçmaya çalışmadı. Onun yerine meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Karını geri almak için ne yapmaya hazırsın?" Sesi, ifadesinin soğukluğuyla eşleşiyordu.

Şaşkına dönen Brishen ona dişlerini gösterdi. "Seni henüz kendi iç organlarınla boğmadığım için şanslısın ve benimle hercegesé'min güvenliği konusunda pazarlık yapmaya mı çalışıyorsun?" Kadının küstahlığı karşısında duyduğu şaşkınlık öfkesini daha da körükledi.

Soluğu kesilmişti ama yerinde duruyordu, elleri yırtık pırtık kıvrımlarında kenetlenmişti. "Bana en çok istediğim şeyi ver, ben de sana en çok istediğin şeyi vereyim."

"Peki bu nedir?" Tahmin etmeye başlayamadı. Kai taklitçisiyle karşılaşmadan çok önce bu kaçırma olayının motivasyonunun para olduğunu elemişti. O ve yandaşları her ne istiyorsa, bu fidyeye değildi.

"Senin tohumun," dedi. Solgun yanakları kızarmıştı ama gözlerini kaçırmadı. "Seninle çiftleşmek." Adamın şaşkın sessizliği karşısında kelimeleri bir anda ağzından dökülüyordu. "Romantizme ya da tutkuya ihtiyacım yok, sadece bir çiftleşme ve içimdeki Khaskem'in yaşam özüne ihtiyacım var." Kollarını kavuşturdu, sarı gözleri solgun ve sıcak bir şekilde parlıyordu. "Bunu bana ver, ben de sana hercegesé'yi nerede bulabileceğini söyleyeyim."

Brishen nefes almayı ne zaman bıraktığını merak etti. Rakibine aval aval baktı, zihni her bir çirkin kelimeyi kaydederken dili tutuldu. Kadının vücudundaki her çizgi, çılgınca talebini reddetmesi ve sevgili karısının hayatını riske atması için onu cesaretlendiriyordu.

"Delirdin mi sen?" Öfke dolu bu soru yakınlardaki Dendarah'dan geldi.

Taklitçi muhafızı görmezden geldi ve bakışlarını Brishen'den hiç ayırmadı. "Sen doğrudan Kraliçe Secmis'in soyundan geliyorsun," diye devam etti. "Ve Bast-Haradis'in naibisin. Büyü yapma yeteneğin kaybolmuş olabilir ama bunu hâlâ çocuklarına aktarabilirsin." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı ve uzayan dişlerinden biri ortaya çıktı. "Yine de bir insan kadının aşkı için tüm Kai'lere borçlu olduğun şeyi esirgiyorsun. Bir cariyeye almayarak ya da bir Kai karısı lehine hercegesé'yi bir kenara bırakarak görevini terk ediyorsun. Senin isteyerek vazgeçmediğin şeyi, birileri almak zorunda."

Kadının sözleri boğazına safra kaçmasına ve omurgasından aşağı buz gibi suların süzülmesine neden oldu. Sadakatini sorguluyor, kaçırılmasını haklı buluyor ve tecavüzü öneriyordu. Bir insanın bu kadar düşmesi için ne kadar çaresiz, ne kadar umutsuz olması gerekirdi?

Önemli değildi. Dediği gibi, o Khaskem'di. O kullanılamazdı. Tehdit edilmeyecekti. Ve karısını kurtaracaktı.

Ona baktı, artık Ildiko'nun bir yankısını değil, Bast-Haradis'in Örümcek Kraliçesi'nin onu kucaklayıp çarpık ruhunun son karanlık kıvılcımını söndürmeden hemen önceki gölgesini görüyordu. Nefret o zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi eidolon damarlarından akmış, onu kontrol etmeye çalışan bir kötülüğü sona erdirmeye kararlılığından başka bir şey kalmayana kadar içini boşaltmıştı.

Kai onun ifadesinde bir şey görmüş olmalı ki gözleri büyüdü ve kaçmak için döndü. Adam onu vitesinden yakaladı ve ikinci kez ayağa kaldırdı. Kadın bir gümbürtüyle poposunun üzerine düştü. Brishen giysiyi uzun süre bırakıp saçlarını yakaladı ve uzun kıvılcık saçlarını bir ip gibi koluna doladı. İnce beyaz çizgiler canlı tellerin arasından geçiyordu. Sahtekârın gözleri insan gözyaşlarıyla sulandığında neredeyse bırakacaktı. Eğer bir Kai'nin gözlerinde yaş yaratabiliyorsa bu gerçekten güçlü bir büyüydü.

Adam, kadının kendisine indirmeye çalıştığı darbeyi savuşturdu ve onu çevirerek tekrar yere, bu sefer yan yatmasını sağladı. Orada öylece yatıyordu, bir kolu altında sıkışmıştı, diğeri ise botunu kavırıyordu, böylece parmakları derinin içinden baldırına batıyordu. Etraflarını çevreleyen ağaçlara hızlıca bir göz attığında Anhuset'in nerede olduğuna dair hiçbir ipucu bulamadı ve ormanın belirsiz gölgelerinden izleniyor olma hissi Brishen'in ensesindeki tüyleri hâlâ diken diken ediyordu.

Kulağına doğru eğildiğinde tutsağı kıpırdandı, nefesi burun deliklerinden ısıklık çalarak dışarı çıktı. "Beni damızlık olarak kullanmana izin verirsem ve hercegesé hakkında yalan söylediğini fark edersem, seni bulup öldürürüm." Sözleri yumuşaklığından dolayı daha az samimi değildi. Parmakları kızın saçlarını biraz daha sertçe bükte. Şu anda olduğu Brishen, bu sürtük yüzünden Ildiko'yu kaybederse olacağı Brishen olmayacaktı. "Hamile olmak seni kurtarmayacak. Anne olmak seni ya da doğuracağın çocukları kurtarmayacak. Bu dünyada kaçıp saklanabileceğin ve seni bulamayacağım bir yer yok. Ve seninle durmayacağım. Yaşayan akrabalarından Emlek'te saklanan ölü ışıklarına kadar tüm aileni yok edeceğim. Anladın mı?"

Acı dolu nefesi kekelemesine neden oldu. "Kendi çocuğunu mu öldüreceksin?"

Bu sorudan ve çocuk öldürmenin karanlık imalarından iğrenerek neredeyse onu yanından atacaktı. Savaşta öldürmüştü. Düşman askerleri ve akıncıları, ruhu bedeninden çok daha tehlikeli olan ölü annesini. Asla cinayet işlememiş, soğukkanlı bir hesaplama ile birini öldürmeyi planlamamıştı. Yine de sahip olduğu merhamet, eğer Ildiko

öldü. Bunu iliklerine kadar biliyordu. Ama kendi yavrularını öldürebilir miydi? Onları, soyunun güçlü büyüünü kurtarmak için çılgınca bir hırsla hareket eden bir kadına doğurmaya zorlansa bile mi? Annesi gibi bir canavara dönüşme ihtimali onu hasta ediyordu.

"Anlıyor ?" diye tekrarladı, saçlarını sıkıca kavrayarak.

Başını sallamaya çalıştı. "Anlıyorum. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirirsem bizi rahat bırakacağına yemin et."

Böyle bir şey yapmayacağına yemin ederdi, özellikle de ona istediğini vermeye niyeti olmadığı için, ama bu sallanan havuç ona ve Anhuset'e zaman kazandırdı.

"Herceges!" Anhuset'in heyecanlı çığlığı, arkasına bağlanmış ve çırpınan bir Kai'yi sürükleyerek açıklığa girmeden birkaç dakika önce kulaklarına ulaştı. "Onu ağaçların arasında buldum." Esirini Brishen'in sahte Ildiko'yu tuttuğu yerden çok uzağa fırlatmadı. Ona uzattığı elden kısa bir ip sarkıyordu. "Bunu onun için mi istiyorsun?"

Başıyla teşekkür etti ve Kai kadınının ellerini arkadan bağladı. Onunla toprakta itişip kakıştığı için eskisinden daha yırtık pırtık görünüyordu ve hâlâ Ildiko'nun huzurunu kaçırarak kadar ona benziyordu. Anhuset ikinci Kai'yle birlikte görüldüğü anda meydan okuması kaybolmuştu, göz ucuyla yeni tutsağı izlerken vücudu kaskatı kesilmişti.

"Kaçarsan seni yakalarım," diye uyardı Brishen onu. "Sonra da seni sakat bırakırım." Adam yarı yarıya onun kendisine tükürmesini, isim takmasını ya da kafasına küfürler yağdırmasını bekliyordu ama kadının bakışları yeni gelene sabitlenmişti.

Anhuset, mahkûmların duyamayacağı bir yerde ona katılmasını işaret etti. Çenesini Ildiko taklidine doğru eğdi. "Sana bir şey söyledi mi?"

"Sadece duymak istemediğim şeyler." Haraç tehdidini ilettiler, öfkeleri yükselirken gözlerinin aydınlanmasını izlediler.

Dudakları bir hırıltıyla dişlerinden geri çekildi. "Onu öldüreceğim," dedi diz çökmüş Kai kadınına doğru hamle yapmadan önce, Brishen'in kolunu kavrayıp vücuduyla onu engellerken neredeyse omzunu eklem yerinden çıkaracaktı. "Henüz değil. Ildiko'yu bulana kadar ona canlı ihtiyacım var."

Anhuset'in burun delikleri alevlendi. "O zaman onu öldürebilir miyim?"

Durum bu kadar vahim olmasaydı gülebilirdi. "Belki." Kai'nin karısının yerini öğrenmek karşılığında kendisinden talep ettiği şeyi hatırlayınca boğazında hâlâ bir safra düğümleniyordu. "Ildiko'nun yerini ondan öğrenecek ne zamanım ne de isteğim var." Kadına şöyle bir baktı,

Anhuset'in esiriyle birbirlerine nasıl sessizce baktıklarını fark etti, şüphesiz sessiz kalmaları için uyarılar içeren sözsüz bir konuşma sürdürüyorlardı. Adama doğru başını salladı. "Tahmin edersem, ona cevap veriyor, tersi değil."

Anhuset başını salladı. "Katılıyorum." Elleri büküldü, sonra kavgaya hazırlanır gibi gevşek yumruklar halinde kıvrıldı. "Dediğin gibi, zaman lüksümüz yok. "Onu *cesaretlendirmemi* ister misin? Bunu yapmakta bir sorun görmüyorum."

Öfkenin soğuk ateşi içini yalasa da Brishen bilgi almak için işkenceyi bir yöntem olarak kullanmaktan kaçınıyordu. Kendisi de bu vahşetin acısını çekmiş ve hem içi hem de dışı körleşmiş ve yara bere içinde kalmıştı. Sebebi ne olursa olsun, başka bir insanı benzer bir şeye maruz bırakmak midelerini bulandırılıyordu. Ama gerekliydi ve Ildiko'yu kurtarmak için çok daha kötüsünü yapabiliirdi.

"Sanırım konuşmadan önce ölecek," dedi. Kai uşağını işaret etti. "Ve onu durdurmak için sırlarını ortaya dökcek." Brishen onu iple bağlayıp sakat bırakmakla tehdit ederken adamın gözlerindeki dehşet dolu ıstırapı kaçırmamıştı. "Ben onu konuşmaya ikna etmek için kızı kullanırken sen de onu sorgula."

Brishen'in kolunu tutarak uzaklaşmasını engelledi. "Bırak onu ben halledeyim." Sempatî gözlerini parlak bir altın rengine boyadı. "O Ildiko olmayabilir ama yine de ona o kadar benziyor ki yıllarca uyku terörü yaşayacaksın, yersiz suçluluk duygusundan bahsetmiyorum bile. Bu sahtekârın ağzını burnunu kıracak biri varsa o da ben ya da Dendarah olsun."

"Senden bunu istemeyeceğim."

"Sen . Ben gönüllüyüm."

Ona olan bağlılığı hiç sarsılmayan ve karakterine dair kavrayışı net ve ileri görüşlü olan sert Anhuset. Onu şaşırtmayı asla başaramadı. Başını salladı. "Hadi şu işi bitirelim."

Sahte Ildiko'nun uyumsuz gözleri irileşti ve Anhuset yaklaşıp bıçağını kınından çıkararak elinde hafifçe tutarken, hâlâ dizlerinin üzerinde olduğu halde geri çekildi. Brishen dikkatini uşağa çevirdi, bağlı ellerini ipten kavradı ve onu kadına doğru sürükledi. Brishen yanına çömelirken adam sessiz kaldı, gözleri nefretten neredeyse bembeyaz olmuştu.

Brishen adamın yüzünü yakaladı, pençeleri parmaklarından kan damlayana kadar yanaklarına saplandı. Adam sıkılmış dişlerinin arasından acı dolu bir nefes verdi ve ters ters baktı.

Brishen ona "Bu iş şöyle olacak," dedi. "Basit bir soru soracağım. Cevap verirsen acı çekmezsin. Eğer cevap vermezsen..." Bu duraksama üzerine adamın yüzünü bıraktı ve arkasına, Anhuset'in sahtekârın yanında durduğu yere baktı.

Ildiko'nun taklitçisinin ağzını zaten yırtık pırtık olan vardiyasından kopardığı bir kumaş tıkamıştı. Kadının uyumsuz gözleri çaresizlik, korku ve uyarıyla parıldarken, yoldaşına sertçe bakıyordu.

Brishen onu görünce içi ürperdi; tıpkı Ildiko gibi, Anhuset'le yapmak üzere oldukları şeyi öğrenince içi burkuldu.

Kai'nin iki kadını net bir şekilde görebildiğinden emin olarak uşağına döndü. "Hercegesé nerede?"

Yüzü kanla kaplı Kai, Brishen'e ters ters baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Brishen arkasına baktı ve en sakin ses tonuyla, "Anhuset, ellerinden birinin tüm parmaklarını kır," dedi.

Her iki tutsaktan da, biri ağzındaki tıkaç yüzünden boğuklaşan bir çift nefes sesi yükseldi. Brishen kemiklerin hızla kırılması ya da ardından gelen boğuk çığlık karşısında irkilmedi ya da arkasını dönmedi. Bir sahra hücumunu yuttu, önündeki acı çeken Kai'yi görmüyordu ama bir çift kıskaçla pençelerini birer birer sökerken gulyabani kahkahalarla bükülen insan yüzlerinin hatırası.

Zihinsel olarak kendini silkeledi ve bir kez daha karşısında Kai'nin yüzü vardı; artık meydan okuyan değil, keder ve öfkeyle çarpılmıştı.

"Seni lanet olası piç!" Brishen'e doğru hamle ama Brishen çevik bir hareketle kaçtı. Yan tarafına düştü, ancak Brishen'in metresini ve işkencecisini net bir şekilde görerek onu tekrar düzeltmesi için.

"Hercegesé nerede?" Brishen adamın ağzından laf alma isteğine güçlkle karşı koydu. Ona işkence etmek ya da dövmek zaman kaybettirmekten başka bir işe yaramayacaktı. O gerçekten de gizlilik duvarındaki zayıflıktı. Brishen bu Kai'nin işkence altında bile olsa metresi için seve seve öleceğinden şüphe duymuyordu. Sahtekârın da aynı koşullar altında ölmesine izin vereceğinden...

Yumuşak hıçkırıkları gerçek Ildiko'nunkilere o kadar benziyordu ki Brishen'in dönüp Anhuset'e durmasını emretmemek için tek yapabildiği şeydi. Bunun yerine, gözlerini onu kederle izleyen uşaktan ayırmadı. "Lütfen hanımefendi," yalvardı ona.

Brishen bir süre daha bekledi. Cevap gelmeyince içini çekti. "Diğer taraftan, Anhuset."

Arkalarından ikinci bir korkunç tıkırtı ve boğuk çığlık sesi duyulurken uşak tekrar, bu sefer sahtekâra doğru hamle yaptı. Ona ulaşmak için dirsekleri ve dizleri üzerinde süründü, yumruklarını, ayaklarını ve dişlerini kullanarak onu geri çeken Brishen'e karşı koydu. Brishen ona öyle bir yumruk attı ki adam yere yığıldı ve gözleri kapalı, nefesi ağzından ağır nefesler halinde çıkarken hareketsiz kaldı.

Brishen tüniğinin arkasından tutup onu oturur pozisyona çekerken gevşek bir şekilde yatıyordu. Sahte Ildiko kalçalarının üzerine oturmuş, bağlı ellerini göğsüne yakın tutuyordu. Parmakları şişmiş ve şekilsizleşmişti ve hâlâ çoğunlukla insan olan tek gözünden yanağına yaşlar süzülüyordu. İleri geri sallanıyordu, belli ki acı çekiyordu ama suç ortağı bir kez daha konuşmasına izin vermesi için yalvardığında başını şiddetle salladı.

Panik ve sabırsızlık, Brishen'in Anhuset'le birlikte yaptıklarından duyduğu tiksintiyi yiyip bitirmeye başladı. Çok değerli zamanlarını kaybediyorlardı. "Hercegesé nerede?"

Kai adamı aciz bir öfkeyle hırladı. Brishen bu fırsatı değerlendirdi ve bıçağı biraz daha sert çevirdi. "Bu oynamak istediğim bir oyun değil." Omzunun üzerinden Anhuset'e seslendi. "Eğer bu sefer de bir cevap alamazsam, her iki topuk kordonunu da kes." Tutsaklarının sıkıntılı çığlıklarını duymazdan geldi. "Ondan sonra, onu sakatlayın. Ondan sonra da burnunu kesin." Şarlatanın dehşete düşmüş bakışlarıyla karşılaştı. "Böylece benim için en değerli olan şeyi kimin tehdit etmeye cüret ettiğini her zaman bilebilirim."

"Tanrılarım," diye fısıldadı yanındaki diğer adam. "Sen delirmişsin!"

"Hayır, ben karısını geri isteyen bir kocayım ve eğer Bunu gerçekleştirmek için hanımefendiyi parça parça ayırırsanız, öyle olsun." Brishen her kelimesinde ve daha fazlasında ciddiydi. Eğer Ildiko bu ikisi yüzünden ölürse, ikisinden de geriye yakacak ya da gömecek bir şey kalmayacaktı. "Hercegesé nerede?" Bir kez daha sessizlik hâkim oldu ve Brishen elini kaldırarak Anhuset'e işaret etti.

"Dur!" Kai'nin gözlerinde pişmanlık, umutsuzluk ve en çok da sevgiyle karışık bir öfke vardı. Bağlı ellerini merhamet dilemek için kaldırdı. "Artık yeter. Hercegesé'nin nerede olduğunu söyleyeceğim. Sadece onu daha fazla sakatlama."

Brishen'in arkasındaki sahtekâr, ağzındaki tıkaçtan anlaşılmasız komutlar çıkarmaya çalıştı. Adam irkildi ve bakışlarını tekrar Brishen'e çevirmeden önce bir an için başka tarafa baktı.

"O Orshulgyn'de."

Brishen'in içine dolan rahatlama hissi başının dönmesine neden oldu. Bu çileyi bitirmeye bir adım daha yaklaşmışlardı. "Kaç muhafız var?" diye sordu, ayağa fırlayıp atına doğru koşmamak için tüm gücünü harcarken sesinin ölü sakinliğine şaşırdı.

Ağzı alaycı bir ifadeye bürünen diğer adam bir tarafa tükürdü. "İnsan bir kadın için mi? Sadece bir tane."

Brishen'in güvenebileceği bir şey varsa, o da düşmanlarının onun merhametini abartma ve karısının hünerlerini hafife alma konusundaki öngörülebilirliği idi. "Yaralı mı?"

Sıradan bir omuz silkme. "Hanımımın size ilk yaklaştığında nasıl görüldüğünden daha kötü değil."

"Lütfen, kutsal tanrılar," diye sessizce dua etti Brishen. "Bunun hâlâ doğru olmasına izin ver."

Ayağa kalktı ve Kai kadınının başında duran Anhuset'e doğru yürüdü. "İkisinin de ağzını bağla ve birbirlerinden uzakta ayrı ağaçlara bağla. Sonra sen ve Dendarah, Tarawin'le birlikte Saggara'ya doğru yola çıkın. Şüphesiz diğer iz sürücülerimizden biri ya da birkaçıyla yolunuz kesişecektir. Bu ikisini almaları için onları buraya geri gönderin." Başını şiddetle sallayan karısının ikizine baktı. Ürperdi ve gözlerini kaçırdı.

"Onları canlı mı bırakmak istiyorsun?" Anhuset'in öfkesi ağaçların arasına gizlenmiş bir çift güvercini ürkütüp uçurdu. "Brishen, kraliçeyi aldılar! Bu ihanettir!"

Anhuset'in dirseğinden tuttu ve onu tutsaklarının duyamayacağı bir yere çekti. Anhuset'in gözleri bembeyazdı ve neredeyse öfkeden titriyordu. "Yaptığı büyü hakkında güçlü ama geçici olduğundan başka bir şey bilmiyorum. Eğer onu şimdi öldürürsem, hâlâ İldiko kılığında ölebilir. Onun kim olduğunu bilmek istiyorum. Eğer Vesetshen'in akrabalarından biriye, o zaman o anaerkil bana karşı geldiği güne pişman olacak."

Açıklaması Anhuset'in öfkelerini yatıştırmaya yetti ama gözleri hâlâ solgundu. "Onları iplerle geri götürebilirim, biri benim atıma, diğeri Dendarah'inkine bağlı."

Eğer kızları olmasaydı, bu fikri kabul edebilirdi. "Onları yanınızda getirmeye çalışırsanız sizi çok yavaşlatırlar. Tarawin ilk önceliğimiz. Kraliçeyi sağ salim eve götürmek ikisinden birinin ya da her ikisinin kaçma riskini göze alacağım. Burada hız çok önemli." Etraflarını saran ormanı taradı, başka kimsenin onları pusuya düşürmek için beklememesi için dua etti. "Yolunuza çıkan herkesi indirin."

Başını salladı. "Bunu söylemeye gerek yok."

Emirlerini yerine getirmesi için onu bıraktı ve Dendarah'nın önünde durarak Tarawin'i kollarına alıp ona sıkıca sarıldı. Küçük kraliçe ciyakladı ve Dendarah'ın yanağına salyalı bir öpücük kondurdu, sonra da kendisiyle "atçılık" oynamasını isteyerek burnuna kafa attı. Alnından öptü ve onu Dendarah'ya geri verdi. Kraliyet muhafızı, Anhuset'e verdiği emirlerin aynısını ilettiğinde başını salladı. "Onu gizlice kaleye sokmanız gerekeceğini unutmayın," dedi. "Kraliçenin hâlâ Saggara'da Kirgipa'nın gözetimi altında olduğu yalanını yaydık. Bu şekilde kalmasını sağla."

Dendarah onu selamladı. "Emrettiğiniz gibi, Herceges." Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Dikkatli olun ve Hercegesé için her şey yolunda gitsin."

Atını ormanlık alandan çıkarıp, yumuşak bir deniz gibi inişli çıkışlı tepelerin dibine kadar uzanan geniş tarlalara ve ölü insan büyücüler için inşa edilmiş kadim nekropole doğru sürdüğünde yağmur bulutları içeri girmişti. Asık suratlı gökyüzü alçakta, donuk gri renkteydi ve alt kısmında şimşekler çakıyordu.

Atını yormamak için hızını yürüyüş, tırıs ve dörtnal arasında değiştirdi. Yaklaşan fırtınaya karşı silüetini koruyan tepeler Brishen'in hayatındaki en değerli şeyi saklıyordu ve gölgeli yamaçlara doğru koşarlarken atını ileri doğru itti.

Gökyüzü açıldı ve yağmur perdelerini manzaranın üzerine yıkadı. Orshulgyn en alçak tepenin zirvesini taçlandırıyor, yanları zemini kaplayan gevşek kayalar yüzünden tehlikeli hale gelmişti. Brishen, yabani otların neredeyse görünmez kıldığı aşınmış bir patikanın yokuşu tırmandığı bir tarafı gözledi. Atını dar yoldan yukarı çekerken gök gürültüsü her yönden duyuluyor, bakışları herhangi bir hareket ya da olası bir pusu için araziyi tarıyordu.

Güzergâh boyunca nöbet tutan büyük kayaların arkasından hiçbir şey onu aceleye getirmedi. Sivri saz çatılarla örtülü dairesel binalara yaklaştıkça şimşekler yolu aydınlatıyordu. Yaydan atılan bir okun uyarı vızılınsını dinledi ama sadece gök gürültüsü ona serenat yaptı. Bineği artık kayganlaşan zeminde iki kez tökezledi ve Brishen attan inerek nekropole giden yolun geri kalanında atı yönlendirdi. Eğer Ildiko'nun muhafızları onu beklerse, bir çatışmaya hazırlanmak için bolca zamanı olacaktı.

Ölüleri dışında Orshulgyn terk edilmiş görünüyordu. Korkusu ve öfkesi karısını çabucak bulma umutları da azaldı. Eğer Kai

Ildiko'nun nerede olduğu konusunda ona yalan söylemiş olsaydı, Brishen ona Secmis'in cezasını vermek için hayatta olmasını diletirdi.

Yumuşak bir ısıık sesiyle arkasına döndü ve kolumbaralardan birinin yanında hâlâ dizginleri bağılı olan gri bir iğıdiş gördü. Hayvan onlara doğru ilerledi, başını savurdu ve Brishen'in bineğine bir selam verdi. Bir şimşek aşağıdaki tarlayı öptüğünde her iki at da homurdanarak ürktü ve gök gürültüsü onaylamadığını haykırdı.

Brishen atı sürüklenen dizginlerinden yakaladı, yakındaki eyerin tanidik takımlarını ve eyer kınlarının içinde hâlâ duran yay ve kılıcın varlığını fark etti. Herhangi bir eğitim almış hiçbir Kai askeri silahlarını başıboş bırakmazdı. Ildiko'yu izlemekle görevli muhafızın başına bir şey gelmişti.

Rahatlama ve endişe arasında gidip gelirken, her iki atı da duvarın onları rüzgârla gelen tufanın en kötüsünden koruduğı bir kolumbaryuma götürdü ve dizginlerini yere dikilmiş ahşap bir direğin etrafına doladı. Tahtaya oyulmuş, zamanın ve elementlerin yıprattığı mühürler yağmurlu belli belirsiz parlıyordu. Eski büyüün hissi teninde dans ederken kollarındaki ince tüyler diken diken oldu.

Brishen silahlarını atından indirdi, ardından Kai muhafızına ait sadağı boşalttı ve okları da stoğuna ekledi. Yayı ikiye böldü ve kılıcı yer ile bina arasındaki bir boşluğun altına kaydırarak gözden sakladı.

Sırılsıklam bir halde nekropol arazisinde ilerliyor, su birikintilerinin ve küçük çamurlu nehirlerin arasından geçerek botlarının üzerinden yuvarlanıyordu. Sağanak yağmurda lekelenmiş ve parlayan uğursuz bir taş levhanın önünde durdu ve bir zamanlar pürüzsüz yüzeyine ne kadar kan döküldüğünü merak etti. Sanki bir şey onun tiksintisini eğlenceli bulmuş gibi, kötü niyetli bir kahkaha fısıltısı yağmur damlalarının şakırtısına karıştı.

Kılıç ve yay, ölüme meydan okuyan ve büyücülük yapan varlıklara karşı işe yaramazdı ama savunmasız değildi. Yaşlıların büyüü hâlâ damarlarında dolaşıyordu, sulandırılmış bira kadar inceydi ama gerektiğinde onu koruyacak kadar güçlüydü. Kullanmak zorunda kalmamak için dua etti. Bir gün Megiddo'yu kurtarmak için tüm umudu hâlâ elinde tuttuğı azıcık büyüye bağılıydı.

Yağmur yavaş yavaş hafifleyerek şiddetli bir çiselemeye dönüştü, yıldızsız bir kasvetin alacakaranlığını ve botlarını ayaklarından çıkarmakla tehdit eden bir çamur bataklığını müjdeledi. Her kolumbaryumda durup ya iterek ya da tekmeleyerek kapıyı açtı ve içeri baktı. Her biri tek bir vazo dışında boş duruyordu

taş bir mezarın kapağına zincirlenmişti. atısında delik olan bir tanesine ulaşana kadar kalbi bu kez zaferle kaburgalarına çarptı.

Ildiko buradaydı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Ve yırtık pırtık bir ip ve ipin ucundan sarkan bir çift ıslak pantolonla kamıştı.

Ölülerin evinden fırladı, kızın hangi yöne gittiğini söyleyebilecek her türlü izi yok eden yağmura lanet okudu. Kızın adı boğazında düğümlendi, çenesi ağrıyana kadar tuttuğu bir feryada sarıldı. "Neredesin Ildiko?" diye fısıldadı, sorusu durmaksızın yağan yağmur tarafından bastırılmıştı.

Karısını aramaya hangi yoldan devam edeceğine karar vermek için durakladığında şans onu kutsadı. Yağmur çoğu izi yok etmiş olsa da geriye birkaç iz . Toprağa, ıplak ayaklı bir insan kadınınkinden daha derine gömülmüş toynak izleri şimdiye kadar suyun yıkamasına dayanmıştı. Bunlar Kai'nin atının nekropolün dış çevresinden i çemberine doğru izlediği yolu gösteriyordu. Brishen düz arazi dik bir inişe geçene kadar izleri takip etti.

Ildiko'yu sağ salim bulma umudu, ipi ve pantolonu gördüğünde kalbini küt küt attırmıştı. Aynı organ, tepenin kenarından bakıp yamacın aşağısında, kayaların, çalıların ve böğürtlenlerin arasında solgun, buruşmuş bir figür gördüğünde de harekete geçti. Çok uzakta olmayan bir başka figür garip bir açıyla bükülmüş yatıyordu. Soluk sarı gözler yaklaşan gecede donuk ve kırpışmadan parlıyordu.

Brishen hiç tereddüt etmeden sıçradı ve çamur ve kaygan kayalardan oluşan bir alanda kayarak son sürat yamaçtan aşağı indi. Bir keresinde dengesini kaybetti, taş ve dikenler tuniğini yırtıp yayını ve sadağını omzundan sökerken yan yattı. Keskin bir şey yanağını, gözünün hemen altını deldi. İğnenin batışını ya da yüzünden aşağı süzülen suyla yıkanan ılık kan damlasını zar zor fark etti.

Dizlerinin üzerinde neredeyse Ildiko'ya çarpıyordu, ıslak bıçakları avuçlarını bıçak gibi kolayca kesen yakındaki çalı ırpı tutamlarına tutunarak tutunmaya çalışıyordu.

Ildiko amurun içinde yatıyor, bir ocuk tarafından fırlatılmış bir poppet gibi görünüyordu. Soluk teninde morluklar, çizikler ve ön kolunda bir bıçak tarafından kasıtlı olarak açılmış bir kesik vardı. Yüzüne yağmur yağıyor, burun deliklerinden ve ağzının kenarından sızan kanla karışıyordu. Saçlarının bir tarafına daha fazla kan bulaşmıştı.

Brishen onun yanında diz çöktü ve titreyen elleriyle yanaklarını nazikçe avuçladı. Kafasının içindeki ilahi, hızla atan kalbine ayak uyduruyordu. *Oh tanrılar. Aman Tanrım. Tanrım.* Yakınına eğildi, nefesini yüzünde hissetmek için dua etti. Hiçbir şey hissetmedi. Dehşet zihninde çılgınlık atarak etrafını görmesini engelledi. Adını haykırmak hiçbir işe yaramayacaktı. Bunun yerine geriye çekilip başını göğsüne yasladı, kalp atışlarını dinledi ve sağır tanrılara onu kendisinden çalmamaları yalvardı.

Tuttuğu nefes, en zayıf nabız, kararsız ve zayıf, kulağına fısıldadığında ciğerlerinden fırladı. İnsan olsaydı ağlayabilirdi. Alnını onun göğüslerinin arasına bastırdı, rahatlamamanın sarhoşluğuyla. Saçlarını okşayan bir parmak başını kaldırmamasına neden oldu. Karısı ona bakıyor, yağmur damlalarını göz kırparak uzaklaştırıyordu. "İldiko," dedi, adı dudaklarında bir ezgiydi.

Parmakları adamın ıslak saçlarında gezinirken ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Brishen. Geleceğini ." Gülümseme kaş çatmaya dönüştü. "Tarawin?" "Güvende." Başparmağıyla kızın yanağındaki yağmur damlalarını sildi.

"Anhuset ve Dendarah onu Saggara'ya götürüyorlar."

Çatlamış dudaklarını yaladı. "Tanrılara şükürler olsun." Sesinde hırıltılı bir ton vardı ve fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Hava kararıyor." Göz kapakları aşağıya inmeden önce gözleri geri yuvarlandı.

Telaşlanan Brishen onun ellerini tuttu. "Benimle kal, karıcığım. Gözlerini aç."

Göz kapakları çırpındı ve onları, adamın sklerasının alt yarısını, irislerini ve göz bebeklerini görebileceği kadar kaldırdı. "Sanırım içim parçalandı." Kadının çıkardığı öksürük ve ardından gelen zayıf acı çılgılığı, adamın paniğini engelleyen barajı yıktı.

Ellerini hafifçe gövdesinde gezdirdi, çok fazla bastırıp onu daha da incitmemeye dikkat etti. Bir kuş kadar kırılğan hissediyordu. Görebildiği kesikler ve çürükler dışında belirgin bir yaralanma yoktu ama endişesi azalmadı. Çenesinden aşağı dökülen yeni parlak kan ve dudaklarındaki mavi renk, gerçekten de içten içe kırıldığına dair endişesinin kanıtıydı. Eski kanın saçlarına bulaştığı başını okşadı ve avucunu kırmızıya boyadı.

Hayatında ilk kez, kadının görünmeyen yaraları karşısında çaresiz bir şekilde bocaladı. Kılıç ve baltada iyiydi, fiziksel olarak güçlüydü ve galla ordularıyla yüzleşmeye istekliydi ama bu... bu onun yeteneklerinin ötesindeydi. Şifacısı yoktu ve eğer haklıysa, İldiko ölüyordu.

Ağızından en ufak bir nefes hırıltısı çıktı, sonra hiçbir şey olmadı. Brishen onun adını haykırdı, çaresizlik içinde bağırarak iyileşmesini ve gözlerini açmasını istedi. İkisi de olmadı ve kulağını göğüslerine bastırmak için eğildi, zayıf ama değerli kalp atışlarını aradı. Hâlâ bir şey yoktu.

O bir şifacı ya da büyücü değildi ama Khaskem'di ve Kai'lerin yok oluşu ve onları kurtarmak için miraslarını ellerinden almak için yaptığı büyü yüzünden kaybolmamış ya da zayıflamamış bir miktar Mürver büyüsunü elinde tutan son yetişkin Kai'ydi. Bir gün Megiddo'nun eidolonunu korkunç kaderinden kurtarma umuduyla kadim büyüünün o ince iplerini iki eliyle tutmuştu. Şimdi bu büyüü tereddüt etmeden, pişmanlık duymadan feda etti, içinden çağırdı, böylece damarlarında ve kaslarında yıldırım gibi yayıldı, kollarından aşağıya doğru cızırdadı ve pençelerinin mavi ışıqla parlamasını sağladı. Işıltı Ildiko'nun solgun yüzünü yıkayarak onu bir ölüm maskesine dönüştürdü.

Bu, bir zamanlar dökülen kanla beslenen ürkütücü bir büyü tarafından canlandırılan büyücülük büyüsyüdü. Karısını kurtarmaya çalışırken kullanması gereken tek şey buydu ve karanlık gücünü onun ölmekte olan bedenine akıttı. İçinden akarak başını döndürdü ve Ildiko yağmurun bulaştırdığı puslu bir renkten başka bir şey olmayana dek görüşünü silikleştirdi.

"Lütfen, Ildiko," diye yalvardı ona. "Beni terk etme."

Büyü, onu sersemleten bir hızla içinden devam etti. Ildiko'nun yüz hatları görüşünde bulanıklıktan keskinliğe dönüştü. Gözleri açılarak omzunun üzerinden sonsuz bir ufka baktı. Zayıf, fısıltılı bir sesle değil, ikisi de güçlü ve kuvvetli olan iki sesle konuştu. Biri onun, diğeri daha derin, erkek, tanıdık. Megiddo.

"Cadı, benim için kapıyı aç."

Garip komut ruhani bir kapıyı çarparak kapattı ve Brishen güç akışı aniden durduğunda nefesi kesildi, midesine bir bulantı dalgası gönderdi. Ildiko'dan uzaklaştı ve yanındaki dikenli çalılığa kustu. Bacakları titreyerek ağızını koluna sildi ve sürünerek Ildiko'nun yattığı yere geri döndü.

Kanla karışan yağmur pembe kurdeleler oluşturdu ve çenesinden damladı. Pozisyonunu değiştirmemişti ve gözleri yine kapalıydı. Ancak solgunluğu artık ölenlerin hastalıklı grisi değildi. Hâlâ solgundu ama yanaklarında ve dudaklarında pembe bir ton vardı.

Kalan sihrini de kaybetmiş ve dua edemeyecek kadar korkmuş olan Brishen, kulağını ikinci kez kadının göğsüne dayadı ve yavaş ve sabit bir kalp atışı duydu. Buna inanmaya cesaret edemeyerek iki parmağını boğazına götürdü, sonra da burnunun altına yerleştirdi. Kadının nefesi parmak eklemlerinin üzerinde hafifçe dalgalanıyordu.

İçinden fişkırان coşkulu kahkaha delilikten daha fazlasını barındırıyordu. Fırtına güneye doğru ilerlerken gökyüzü ona uzaklardan gelen bir gök gürültüsüyle cevap verdi ve çiseleyen yağmur hafifleyerek serpintiye dönüştü. Brishen, Ildiko'nun ellerinden birini kavradı ve avucuna ve parmaklarına öpücükler kondurmak için ağzına götürdü. Dilinde hâlâ safranın ekşiliği olmasaydı dudaklarını da öpebilirdi.

Uyanmamıştı ama yaşıyordu ve zaten dizlerinin üzerinde olmasaydı, merhametli tanrıların önünde minnettar bir yalvarıcı olarak onlara düşecekti. Kızın eli adamın kavrayışında esnedi. Brishen onu tuttu ve boştaki eliyle yanağına yapışmış ıslak saç tutamlarını kazıyarak uzaklaştırdı. "Ildiko?"

Ağzını bir gülümseme süsledi ve göz kapakları yavaş yavaş kalktı. Bu manzara karşısında keskin bir nefes aldı ve kız irkilinceye kadar parmaklarını sıktı. Cerulean ışığı irislerini çevreledi ve sklerasını renklendirdi. Uzun bir süre konuşmadan ona baktı. Sonunda konuştuğunda, sesi ne ölmekte olan bir kadının zayıf fısıltısı ne de birlikte konuşan iki varlığın güçlü komutuydu. Sadece Ildiko'ydu, sevgilisiydi. "Kai'ler ağlayabilseydi nasıl görünürlerdi hep merak etmişimdir." Yüzündeki yağmuru silmek için diğer elini kaldırdı. "Artık biliyorum."

Göğsündeki ani sıkışma boğazını kapatacak kadar yükseldi. Onu nazikçe kollarına aldı, acı dolu bir çığlık duymayı beklerken nefesini tuttu. Bunun yerine, kollarını onun omuzlarına doladı ve boğazına bir öpücük kondurdu. Adamın kucağında iç çekti. Adam onunkiyle ürperdi ve yüzünü boynuna gömdü.

Bir şekilde onu iyileştirmeyi başarmıştı ama ne kadarını ya da ne şekilde iyileştirdiğini bilmiyordu. Onu incitmeden bu yamaçtan indirmek hâlâ zor olacaktı. Ama nefes alıyor, gülümsüyor ve hatta şakalaşıyordu. Ve artık damarlarında bir Wraith Kralı'nın büyüü akıyor olsa da, artık kanamıyordu.

Birbirlerine, dizlerinin sivri kayaların arasında saygıyla eğilmelerini protesto etmesine yetecek kadar uzun süre sarıldılar. Yağmur tamamen durmuştu ve gece, yükselen bir sisle bulanıklaşarak tamamen üzerlerine çökmüştü. Onun görüşü

Gece saatlerinde keskin olan sis hem Kai'yi de insanları kör ediyordu. Eğer Ildiko'yla birlikte hemen yola çıkmazlarsa, tepenin yamacından geri dönüş yolunu tahmin etmek zorunda kalacaktı. "Günün kadını," diye fısıldadı kulağının dibine. "Benimle eve gelmeye hazır mısınız?"

Ildiko'nun parmakları ıslak saçlarını hafifçe taradı, kısa kahkahası tenini ısıttı. "Eve dönüşümü kutlamak için bekleyen bir scarpatine turtası olmadığı sürece."

En acımasız koşullarda bile mizah bulmayı dirençli karısına bıraktı. Ağırlığının çoğunu taşıyacak şekilde onu kollarına aldı ve yavaşça ayağa kalktı. Kaygan zeminde ayağı kaymış, dik durmak için adamın omuzlarına tutunmuştu.

"Üzgünüm," dedi. "Bacaklarım için hâlâ kurdelelerim var."

Onu alnından öptü. "Özür dilemek yok. Başka birini öldürebilecek bir badireden sağ çıktın. Kimsenin sana karşı tökezleyeceğini sanmıyorum. Anhuset bile."

"Anhuset'in herhangi bir şeye takılıp tökezlediğini hayal bile edemiyorum." "Sadece Serovek yakındayken dili sürçer."

Yüz hatları kasvete bürünmeden önce söyledikleri bir kahkaha daha atmasına neden oldu. "Beni kurtarmak için son sihrini de feda ettin, değil mi?"

Bu başka bir zaman ve kesinlikle başka bir yer için bir konuşmaydı. Brishen saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu bir gereklilikti, bir fedakârlık değil Ildiko ve bunu tereddüt etmeden yine yapardım." Ona hafifçe sarıldı. "Şu anda sis gerçekten bastırmadan önce ikimizi de bu tepeye çıkarmam gerekiyor." Kızın çamura bulanmış halini incelemek için geri çekildi. "Acı çekiyor musun? Kendi başına ayakta durabiliyor musun?"

İlk soruda başını salladı ve ikincisinde başını salladı, sonra çenesini Kai'nin çok uzakta olmayan, hala kıpırdamadan yattığı yere doğru eğdi. "Peki ya o?"

Brishen onun bakışlarını takip etti. "Bu yüzden ayakta durabilir misin diye sordum. Öldüğünden emin olmak için bir süreliğine senden ayrılmam gerekiyor." Dikkatini tekrar ona yöneltti. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

İnsan gözlerindeki duyguları okumak onun için zordu ama Ildiko'nunkilerdeki keder ve öfke açıktı. "Hayır, ama kime hizmet ettiğini biliyorum." Bir an için gözlerini kapattı. "Sana söyleyecek çok şeyim var."

Kollarını okşadı, pençeleri cildinin üzerinden geçerken sadece çürüklerin ve çiziklerin izleri vardı. Kolundaki bıçak yarası bile hiçbir şey değildi.

pembe bir çizgiden daha fazlası. "Ben de seni, ama bunu eve dönerken yapacağız. Burada bekle."

Düşündüğü gibi, Ildiko'yu korumakla görevli Kai ölmüştü. Taş molozların arasında yatıyordu, hiçbir şeye bakmayan gözleri donuk bir koyu sarıya dönmüştü, boynu garip bir açıyla bükülmüştü. Ildiko gibi o da yamaçtan aşağı yuvarlanmıştı. Onun kadar şanslı değildi.

Yağmurun dinmesiyle birlikte kuşlar korunaklı ağaçlarını terk edip gökyüzüne çıktılar. Bazıları yiyecek bulmak için yeri eşelemeyi tercih etti; aralarında ölü Kai'nin yattığı yerin çok yakınına konan bir akbaba sürüsü de vardı. Kısa süre sonra bir çift karga da onlara katıldı. Hepsi sabırla Brishen'i izledi, o ayağa kalkıp uzaklaşırken ve onları yemekleriyle baş başa bırakırken.

Ildiko onun yaklaşmasını izledi, yüzü sessiz bir dehşetle solmuştu. "Beni kurtarmamış olsaydın o ben olabilirdim," dedi ve kendine sarıldı.

Onu kollarının arasına aldı. "Ama sen değildin, karıcığım." Bir kez daha alınından, sonra da iki göz kapağından öptü. "Akvaryumda ipi ve pantolonu gördüm. Akıllı kadın, kendini kurtarmışsın." Yuvarlanan sis şimdi dizlerinin etrafını saracak kadar yükselmişti. Brishen ondan uzaklaştı. "Gitmek zor. Senden daha emin adımlarla yürüyorum ve bu tepeye tırmanmak için gerekirse pençelerimle tutunabilirim. Acı çekmiyor olabilirsin ama tırmanışı tek başına yapabilecek kadar güçlü olduğundan şüpheliyim. Sırtıma bin, seni taşıyayım."

Kaşlarını çattı. "Emin misin? Yük olacağım."

Homurdandı. "Zırhımdan daha hafıfsın. Bundan eminim."

Kadın adamın dediğini yaptı, bacaklarını adamın beline, kollarını da omuzlarına doladı. Bir Kai kadını olsaydı, tırmanış çok daha zor, çok daha tehlikeli olurdu, ama o tüy kadar hafıftı ve taş üzerindeki likenlerin azmiyle tutunuyordu. Sadece bir kez kaydı, pençeleri dengesini korumak için yumuşak toprağı kazarken kalbi boğazına sıçradı. Kayalar yamaçtan aşağıya doğru sıçrayarak yanlarından geçti.

"Ben iyiyim, Brishen," diye güvence verdi Ildiko, o sormadan önce.

Bundan sonra hiçbir aksilik olmadan zirveye ulaştılar. Ildiko onun sırtından kaydı ve ona muzip bir gülümseme sundu. "Bir keresinde seni ölü bir yılan balığına benzetmiştim ama belki de çevik bir keçi demek daha doğru olur."

Kanlı saçları, yırtık giysileri ve dikenlerin çizdiği çıplak ayaklarıyla bir karmaşaydı. Aynı zamanda o güne kadar gördüğü en güzel varlıktı. "Sen hâlâ güzel bir cadıydın," dedi, gülümsemesine kendi karşılık vererek gözlerinin bir an için açılmasına neden oldu.

Onu kolumbaryumun sazdan yapılmış çıkıntısının altında hâlâ barınan iki atın bulunduğu yere götürdü. Ildiko onun uzattığı ılık su şişesini sevinçle aldı, yarısını üç yudumda içtikten sonra utangaç bir bakışla şişeyi ona geri verdi. "Bağışlayın beni. Susamıştım."

Tahmin edeceği üzere aç da. Şişeyi ona geri itti. "İstediğin kadar iç ama bu sefer yavaş iç yoksa hasta olursun."

Kadın bunu reddetti ve ona geri itti. "Benden bu kadar, gerçekten."

Kalan suyun çoğunu ağzını safra tadından arındırmak için kullanarak kalanını bitirdi. Belirsiz bir mide bulantısı hâlâ midesini rahatsız ediyordu ve sihrini kaybetmesiyle içinde bir çukur açan garip boşluk, Megiddo'yu kurtarma umudunu yok ettiğini bilmenin verdiği kederle birlikte her zaman varlığını sürdürecekti. Ama karısını kurtarmıştı ve cesur keşişin bu fedakârlığı onaylayıp kendisinin de aynısını yapacağı düşüncesiyle kendini teselli ediyordu.

Ildiko onu atına bindirip arkasından ata bindiğinde itiraz etmedi. Saggara'ya dönmek üzere nekropol alanından çıktıklarında ölü Kai'nin bineği de onları takip etti. Brishen, bir kolunu Ildiko'nun karnına dayayarak onu kendine doğru çekti. Ildiko arkasına yaslandı ve elleriyle onun kolunu okşadı. "Umarım burayı bir daha asla görmem," dedi.

"Tanrılar adil oynarsa, sen asla oynamayacaksın." Saggara'ya vardıklarında, onu ve Tarawin'i korumaları için bir tabur Kai askeri görevlendirdi. Onu kaçıran ve taklit eden kadına gelince, üzerinde bir baş bekleyen bir kargı olan bir kapı vardı.

Sanki Ildiko onun kötü düşüncelerini duymuş gibi kolunu sıktı. "Şimdilik karanlık düşünceler yok, Brishen. Eve ulaştığımızda yüzleşmemiz gereken daha kasvetli şeyler var ama o zamana kadar bekle. Tarawin güvende, biz de hayattayız ve birlikteyiz. Şu anda benimle birlikte neşeli ol."

Atı durdurmak için dizginledi. Ildiko eyerde başını çevirerek ona bakabilecek kadar döndü. Keder ve öfkenin birleşimi yüz hatlarını bozmak için geri dönmüştü ama çenesini yukarı eğdiğinde kayboldu. Dudakları onunkilerin altından ayrıldı, dili ağzının içini okşamak için dişlerinin arasından içeri girmeye çalıştı. Adamın yumuşak iniltisi onunkini taklit etti ve onu kollarının arasına sıkıca alırken eyer altlarında gıcırdadı. Hava almak için kalktıklarında, ona dudaklarından ikinci bir hızlı gagalama teklif etti.

"Karım ait olduğu yerde, kollarımda güvende. Bundan nasıl keyif almayabilirim?" ani bir düşünce geldi ve elini

tuniğini, kırık zinciriyle kolyesini çıkardı.

Ildiko ilk başta sadece gözlerini kısarak baktı, karanlıkta ne tuttuğunu seçemiyordu - siyah kökleriyle soluk aytaşı çiçeği. Sonra kolyeyi avucuna bırakırken nefesi kesildi, gözleri yaşlarla doldu. "Aman Tanrım, Brishen, sonsuza dek kaybolduğunu sanmıştım!" Hediyesini göğsüne bastırarak sıkıca kavradı. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve çenesinden süzülüyordu. "Onu buldun. Sen beni buldun."

Ona sıkıca sarıldı ve ağlaması hafifleyip sadece burnunu çekmesi kalana kadar sessiz kaldı. "Zincir kırıldı," dedi.

Burnunu koluna sildi ve bir eliyle gözyaşlarını sildi. Ona bakışı, evlilikleri boyunca aşına olduğu, en uzun gecelerde ve en zor saatlerde onu rahatlatan bir bakıştı. Onun yanağını okşadı. "Ama biz değiliz."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

I Orshulgyn'den Saggara'ya dönmelerinden bu yana geçen bir ay boyunca Ildiko musallat tarafından kötü rüyalar ve gaddar Anılar. Ineni Tarawin'in topuğunun kesilmesi, kendi kaçırılışı, Kai muhafızının önündeki insan sürücünün kafasını kesmesi, adamın kanının vardiyasına sıcak bir şekilde sıçraması, çömlek kapağının tıkırtısı ve baldırında ölü bir adamın dokunuşuyla oluşan buzparmakların hissi Büyücü. Hepsi birleşip uykusunu kaçırdı.

Bazen anılar uyanık olduğu saatlerde, kendisi ve muhafızları düştükten sonra onarılan kemiklerinin sert zeminde çatırdadığını hatırladığında onu ziyaret ediyordu. Gözlerini açtığında Brishen'in sevgili yüzünün üzerinde gezindiğini, altın gözlerinin bir fener gibi parladığını görene kadar patlayıcı acıdan başka bir şey hatırlamıyordu. O sırada ölüyordu; bundan emindi. Wraith Kralı olduğu dönemden beri biriktirdiği son Mürver büyüyle onu kurtarmış ve onunla başka bir Wraith Kralı arasında bir bağ kurmuştu.

"Cadı, benim için kapıyı aç."

Brishen onu Ölüm'ün pençesinden kurtarmaya çalışırken bu sözleri Megiddo ile birlikte söylemişti. Şimdi bu sözleri, huzursuz uykusundan ve lanetli keşişin yinelenen rüyasından sıçrayarak kalkarken sert bir solukta söylüyordu. Brishen bir elinde bıçak, diğer eliyle kolunu sıkıca , onu korumak için yatağından fırlamaya hazır bir şekilde onun yanına fırladı. Bir anlık sessizlikten sonra bıçağı yastığının altındaki yerine geri koydu. Kolunu tutuşu bir okşamaya dönüştü. "Sakin ol karıcığım," dedi. Karanlıkta usulca mırıldandı. "Rüya görüyordun."

Teni terden sıırıslıklam olmasına rağmen titriyordu. Brishen onu bir kez daha uzanması için ikna etti ve vücudunun koynuna soktu. Ellerinden birini yakaladı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Özür dilerim, Brishen. Gürültülerim ve seğirmelerimle seni uyandırıp duruyorum."

Kıkırdaması sırtında titreşti ve başının tepesini okşadı. "O bizim kızımız olurdu, sen değil." Başının tepesini öptü. "Daha önceki gibi konuştun. Megiddo'yu hayal ettin, değil mi?"

Başını salladı. İkisi de buna rüya diyordu ama bundan daha fazlasıydı. Hafızasından çıkma ya da hayal gücünün yarattığı canlı bir görüntü değil, Megiddo'nun gözlerinden dünyaya baktığı ve onun ağzıyla konuştuğu, dehşete düşmüş genç bir kadını cadı olarak adlandırdığı ve ona bir kapıyı açmasını emrettiği gerçek bir zaman ve mekân anıydı.

Bir şekilde tanıdık gelen ve etrafı karla kaplı, buzlarla süslü, kıştan kalma çıplak bir ormanla çevrili, yıkık dökük bir alanın, bir tapınağın ya da mabedin içinde duruyorlardı. Kadın yere oturmuş, kırık basamaklara doğru sürüklenmemek için var gücüyle mücadele ediyordu. Megiddo'nun etrafında kıvranan gölgelerden oluşan bir sis bulutu dönüyordu; sessiz çığlıklar ve ulumalar arasında dişlerini açmış çarpık yüzler. Delilik, lanetli keşiş tarafından giyilen ruhani bir pelerinin içine hapsolmuştu.

Gördüklerini Brishen'e ilk kez anlattığında, Brishen'in rengi soğuk kül rengine dönmüştü. "Bunlar galla, ama kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Ellerinden biri, Haradis'e saldıran ve Kai'nin kaderini sonsuza dek değiştiren iğrenç yaratıkların anısını parçalamak istercesine bükülmüştü. "Ona işkence mi yapıyorlardı?" Vereceği cevaptan duyduğu dehşet, birçok kez omuzlarının çöktüğünü gördüğü o korkunç suçluluk duygusuyla birlikte sesine sinmişti.

Ildiko onun kolunu sıkımiştı ama bunu onu yatıştırmak için mi yoksa uyarmak için mi yaptığını bilmiyordu. "Hayır." Tanrılar ona Megiddo'nun çektiği acılara Brishen gibi tanık olmama lütfunda bulunmuştu ama gördükleri içini ürpertmişti. "Onun artık onların kurbanı olduğunu sanmıyorum, Brishen. Bence o onların efendisi." Onun sözleri karşısında ürpermişti.

Brishen'in vücuduna gönderdiği Mürver büyüünün gücüyle neye tanık olmuştu? Ve Megiddo'nun acımasız emrine karşı gelen zavallı kadının kaderi neydi?

Bir kez daha uykuya daldı, hâlâ sıkıntılıydı ama kocasının kollarında daha fazla rüya görmeyecek kadar rahatlamıştı. Uyandıında

Kapalı yataklarının içindeki karanlık siyahtan çok griydi ve Brishen'in yanına yayılmış uyuyan bedeninin belli belirsiz hatlarını seçebiliyordu.

Artık hayatını Kai'lerin yaptığı gibi gece saatlerinde yaşasa da, güneş öğleden sonra hala pırıl pırıl parlarken erkenden uyanırdı. Bu saatler Saggara'nın en huzurlu olduğu, Kai'lerin çoğunun uyuduğu ve gündüz görevine atananların malikâne ve arazide sessizce dolaştığı saatlerdi. Bu zamanı ya bahçede tek başına oturup mutlu olmak ya da kütüphanede kitap okumak için kullanır, güneşin zemine kafes kafes ışık saçtığı ve tenini ısıttığı uzun pencerelerden birinin yanındaki sandalyeye tünardı.

Ne var ki bugün bu tür şımartmalar için uygun bir gün değildi ve önündeki görev yüzünden midesi korkuyla doldu. Sinhue'nun yardımıyla sessizce giyindi ve saçlarını sade bir şekilde örerek ensesinde bir çift süslü tokayla tutturdu. Hizmetçi bir el işaretiyle ona hazır olduğunu söyledi ve ikisi birlikte kapıya doğru ilerlediler.

"Bundan emin misin, Ildiko?" Brishen'in sesi yatak perdelerinin arkasından seslendi.

Hem hanımefendi hem de hizmetçi oldukları yerde donakaldı ve Ildiko irkilerek arkasını dönüp yatağa baktı. "Eminim, Brishen."

Cevap veren sessizlik uzun ve ağırdı. "Öyle olsun. Bana ihtiyacın olursa gelirim."

kadar basit bir ifade, ancak arkasında en görkemli vaat var. Ildiko gülümsedi. "Biliyorum."

O ve Sinhue arkalarından kapıyı sessizce tıklatarak çıktılar, kraliyet yatak odası ve çocuk odasının dışındaki koridorda sıralanan muhafız taburunu selamladılar ve zemin kata doğru merdivenlerden indiler. Yanlarından geçen hizmetkârlar görevlerine devam ederken selam verirken, Kai'nin küçük saatlerinde hercegesé'yi uyanık görmekten dolayı yüzlerindeki ifade artık merak uyandırmıyordu.

Saggara'nın hapishanesinin tek giriş ve çıkışı olan dar koridora girdi. Sinhue, hanımının yolunu aydınlatmak için bir fener taşıyarak onun yanında ilerledi. Hapishane müdürü onları avluda karşılamış, ışığı uzatmış ve saygılı bir selam verdikten sonra hercegesé'nin maiyetini kendi alanına götürmüştü.

Saggara bu düz ovada Kai kraliyet hanedanının yazlık sarayı olarak ilk yükseldiğinde yer altında inşa edilen hapishane, mahkumların nakledilmeden önce barındırılması için kullanılan bir düzine küçük hücreden oluşan mütevazı bir olaydı.

yargılama için başkent. Saggara'nın Bast-Haradis'in yeni başkenti olmasıyla birlikte bile mütevazı boyutunu korumuştur. Sakinlerinin çoğu geldikleri vilayetlere taşındı ve burada yerel yargıçlar davalara baktı, hükümler verdi, cezalar ve infazlar gerçekleştirdi.

Bazen istisnalar da oluyordu. Birkaçı Saggara'nın duvarlarının dışına bırakılamayacak ve daha düşük rütbeli memurların eline verilemeyecek kadar önemli ya da tehlikeliydi. Nakil için bekleyenlerden izole edilmiş hücrelerde tutulurlardı. Şu anda sadece bir mahkûm bu şüpheli onura sahipti. Brishen'in planına yardım edenler, Saggara'ya döndükten sonraki bir gün içinde idam edilmiş, cesetleri ilan edilmeden ya da ağıt yakılmadan gömülmüştü.

Ildiko nemli avuçlarını eteklerine silerken gözlerini müdürün sırtından ayırmıyor ve uzun koridoru geçip demir kayışlarla bağlanmış ve bir çift sağlam dirseğin içine yerleştirilmiş ağır bir çubukla çaprazlanmış bir dizi kapıya doğru ilerlerken doğal olarak içine düştükleri eşzamanlı adımları sayıyordu. Saatlerdir korkudan midesi bulanık kızın midesi, müdür kapılarının iki yanında nöbet tutan iki gardiyana seslendiğinde bir anda bulandı.

"Barı kaldırın ve kapıları açın," diye talimat verdi.

İkisi onun emrine atladı ve çok geçmeden hapishanenin girişi onları karşılamak için genişçe esnedi.

"İyi misiniz, Hercegesé?" Sinhue ona baktı, hanımı için duyduğu endişe kaşlarını çatmıştı. "Her zamankinden daha solgun görünüyorsunuz."

Ildiko yutkunduk ve hizmetçiye ince bir gülümseme verdi. "Olacağım," dedi. "Bu iş biter bitmez."

Ona ne yapmak istediğini ilk söylediğinde, Brishen ona eşlik etmeyi teklif etmişti, yüzü asıktı, gözleri bir ay önce onu ve Tarawin'i kurtardığından beri henüz soğumamış olan yavaş yavaş öfkeyle parlıyordu. "O hain kaltağa hiçbir şey borçlu değilsin Ildiko, belki gazabın dışında. Eğer ona veda etmek istersen, bunu senin için yaparım, böylece onu bir daha görmek zorunda ." Bu son sözler üzerine dışlarının kırılması Ildiko'nun irkilmesine neden oldu.

Onun elini sıktı. "Aynı argümanı senin için de kullanabilirim.

Onun cezasını başkası verebilir. Neden sen olmak zorundasın?"

Yüz hatlarına öyle bir soğukluk yerleşmişti ki, Ildiko neredeyse ondan geri çekilecekti. "Çünkü karımı ve kızımı çaldı, ikisini de yaraladı, bana zorla tecavüz etmeye çalıştı ve neredeyse seni öldürtüyordu. korumakta başarısız oldum."

Dişlerini gösterdi ve bu sefer Ildiko geri adım attı. "Bunu yapmak *istiyorum*, karıcığım."

Yüzünü avuçladığında yanağı avucunun altında sıcacıktı. "Bu yapıldıktan sonra, öfkeni ve hak etmediğin kendini suçlamayı bırakmalısın. Eğer bunu yapmazsan, o zaman gerçekten kimin cezalandırıldığı sorusu ortaya çıkar. Bu gücü ona teslim etme."

Öfkeyi anlıyordu. Bir zamanlar Brishen işkencecilerinin açtığı yaralardan iyileşirken kendisi de bu öfkeyle kaynıyordu. Onların ölüm emrini vermiş ve damarlarındaki kanın cızırdamasına neden olan öfke yüzünden asla uykusuz kalmamıştı. Yine de ona başka bir yük daha yüklemek istemiyordu. Suçluluk duygusu ve öfke acımasız birer denetçiydi. Ildiko'nun tüm bu fiyaskoda hatalı olan tek kişinin, umutsuzluğun körlüğü ve bağınazlığın yanlış yönlendirilmiş coşkusu sayesinde korkunç bir bedel ödeyen çaresiz bir kadın olan Ineni olduğu konusundaki ısrarı bile, kenarları köreltmek için hiçbir şey yapmadı.

Saggara'nın hapishanesi, tabyanın altındaki toprağın derinliklerine gizlenmiş olsa da temiz ve kuruydu. Brishen bunun böyle olması konusunda ısrarcı davranmış ve emirlerine titizlikle uyulduğundan emin olmak için düzenli olarak kendisi teftiş etmişti.

Bir keresinde Ildiko'ya "Pislik, rutubet ve haşarat hastalığı artırır," demişti. "Mahkûmlara merhamet etmesem gardiyanlara ederim ve ailemin ve hizmetkârlarımın vebalı bir çukurun üzerinde yaşamasını kesinlikle istemem."

İyi bir kral, diye düşündü. Tacı olsun ya da olmasın. Böyle bir adamın eşi olduğu için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kutsanmıştı.

Maiyetindekiler köşeyi dönüp çok daha kısa bir koridora girerken bu düşünce aklından çıkmadı; koridorun sonunda yeni inşa edilmiş bir hücre duruyordu. Sinhue'nun taşıdığı lamba olmasaydı, karanlık kürekle kazılacak kadar kalın olurdu. Gardiyanlardan biri duvara cıvatalanmış soğuk bir meşale yaktı, ışığın parıltısı Ildiko dahil herkesin bir an için irkilmesine neden oldu.

"Bu ihtiyaçlarınız için yeterli olacak mı, Hercegesé?" Gardiyan gözlerini kısarak baktı.

kapüşonunun gölgesinden ona bakıyordu. Meşale ışığı alçak tavanda dans etti ve tek bir kişinin çömeldiği, sırtı parmaklıkların diğer tarafında duran ziyaretçilere dönük hücrenin içine yayıldı.

Ildiko başını salladı ve Sinhue'ye feneri ona uzatmasını işaret etti. "Bize yalnız zaman verin," diye gruba talimat verdi. "Gitmeye hazır olduğumda sizi çağıracağım." Sinhue'nun yarım kaşları bir tartışmanın eşiğinde olduğunu belli etse de kimse itiraz etmedi. Ildiko hizmetçinin elini okşadı. "İyi olacağım, Sinhue. "Bu

İki insan arasındaki bir sohbetten başka bir şey değil ve aramızda parmaklıklardan bir duvar var. Tamamen güvendeyim."

Sinhue'nun kaşları çatılsa da hanımının dediğini yaptı ve diğerlerini ana koridora kadar takip ederek Ildiko'yu mahkûmla yalnız bıraktı.

"Seyircimiz olmayacak o zaman?" Yavaşça ayağa kalkıp Ildiko'yla yüzleşmek için dönerken Ineni'nin sesi kısıktı. Meşale ışığına sırtını dönmedi ve uyumsuz bakışları ağır bir şekilde Ildiko'nun üzerine yerleşti.

Bir zamanlar zarafet, çekicilik ve zekâ sahibi sevimli bir Kai kadını olan Ineni Emelyin geri dönülemez bir şekilde değişmişti. Brishen'i kandırmak için yaptığı büyü korkunç gücünü yeterince olmasa da çok iyi kullanmıştı. İnsan büyüğü Mürver büyüğü değildi ve büyücülük deneyimli bir el tarafından kullanıldığında bile değişken bir şeydi. Ineni'nin Mürver kökenli olmayan bir büyüğü kontrol etme girişimi muhtemelen hiç beklemediği bir şekilde başarısız olmuştu.

Artık ne Ildiko'ya ne de kendisine benziyordu. Uzun saçları beyaz ve donuk turuncunun soluk bir karmaşasıydı, yüzü hem Kai hem de insan özelliklerinin doğal olmayan bir karışımını yansıtıyordu. Sanki beceriksiz bir tanrı iki ırkın kırık dökük poppetlerinden bir kimera yaratmış gibiydi. Biri siyah gözbebeğiyle insan grisi, diğeri parlayan sarı olan uyumsuz gözleri, parmaklıkların diğer tarafından Ildiko'yu kasvetli bir kararlılıkla izliyordu. Gri ve soluk pembeden oluşan benekli teni meşale ışığında solgun görünüyordu ve iyileşen elleri hâlâ Anhuset'in işkenceciliğinin izlerini taşıyordu. Ineni'nin tuhaf görünüşüne rağmen, Ildiko ona şimdi bakmayı aynadaki yansıması olduğu zamankinden çok daha kolay buluyordu.

Zihinsel olarak o anıyı silkeledi. "Seyirciye gerek yok, Ineni."

"O zaman buraya yaklaşan ölümünden zevk almaya mı geldiniz?" Güldü, acı bir sesle. "Tuhaf. Bunu senden hiç beklemezdim."

Ildiko sinirlendi. "Ve senin ihanetini hiç düşünmemiştim."

Ineni'nin kahkahası aniden kesildi. Parmaklıklara yaklaştı, hücrenin zeminini kaplayan samanlar ayaklarının altında fısıldıyordu. "O zaman neden buradasın, Hercegesé?" Uyumsuz gözleri kısıldı. "Eğer benden bir özür koparmak içinse, vaktini boşa harcıyorsun. Tek pişmanlığım planımın başarısız olması."

"Naibin soyu için ona tecavüz edeceğin, çocuğunu doğuracağın ve kraliçeyi devirmek için büyüteceğin plan mı?" Ildiko bir eliyle fenerin sapını sıkarken diğer elini de arkasından yumruk yaptı.

Ineni vücudunu parmaklıklara çarptığında sıçradı, keskin Kai dişleri ışıktaki parlardı. "Kraliçeye asla ihanet etmem! O Secmis'in torunu!"

Ildiko gözlerini devirdi ve Ineni'nin değişmiş yüz hatlarının tiksintiyle bükülmesini izledi. "Bence yanlış yerleştirilmiş bir ahlakı geri almak için biraz geç." Ineni'nin cevabını durdurmak için bir elini kaldırdı. "Buraya seninle tartışmaya ya da böbürlenmeye gelmedim. Babanın idamına tanıklık etmesini istediğini söylemeye geldim. Herceges bu talebi reddetti. Ancak onu son bir kez görmek isterseniz, bir eskort onu buraya getirecek. Ama tatsızlıklara hazırlıklı olun."

Ezici bir kederin eşlik ettiği nefret daha doğrudu. Tek çocuklarının öldüğü yalanı Cephren ve karısını neredeyse yıkıyordu. Onun hayatta olduğu gerçeği onları kesinlikle öldürecek. Brishen'in sadece Ineni'nin ailesini yaptıklarının gerçeğinden kurtarmak için değil, aynı zamanda tüm Emelyin klanı için herhangi bir utançtan kurtarmak için bulduğu çözüm neredeyse tanrı tarafından gönderilmiş gibi görünüyordu.

Meraklı gözlerden ve dinleyen kulaklardan uzakta, bahçede birlikte durmuşlardı. Küçük bir muhafız ordusu bahçe duvarlarının dışında, kulakların erişemeyeceği ama herhangi bir saldırıya karşı koyabilecek kadar yakındaydı. Güvenlik, şimdilik daha serbest hareket edilen günlerin yerini almıştı.

"Onlara ve muhafızlarının ailelerine, seni ve Tarawin'i kaçıranlar tarafından pusuya düşürüldüklerini söyleyebiliriz. İneni ailesine avlanmaya gittiklerini söylediğini itiraf etti." Brishen onun önünde volta atıyordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Peki ya bedenleri?"

İç çekti. "İşin zor kısmı da bu. Yanarak kül olduklarını söylesek bile, kemikleri hâlâ duruyor olacak. Cesetlerini hiç bulamadığımızı, sadece katillerinin çaldığı atlarını bulduğumuzu söyleyebiliriz. İkisi de Cephren'in içini rahatlatmayacaktır."

Onun elini tutmuş, adımlarını durdurmuştu. "En ayrıntılı masalı anlatmak Cephren'in en çok istediği şeyi, kızını sapasağlam geri getirmeyi asla başaramayacak." Onun parmaklarını sıktı. "Basit tut. Bence pusu fikri işe yarayacak ve cesetleri bulamayışımız daha gerçekçi olacak." İç çekme sırası ondaydı. "Kim bilir? Öldüğüne dair kanıt olmaması belki bir kapanış sağlamayabilir ama belki de ölmediğine, sadece kaybolduğuna dair tutunacak küçük bir umut ışığı olabilir."

Burnunun kemerini sıktı ve gözünü kapattı. "Bir dizi yalan üzerine inşa edilmiş umut."

"Ama yine de umut. Kai ve insan olarak ortak noktamız daha iyi bir şeye inanma ihtiyacı. Bu bize metanet verir."

Onu kendine yaklaştırıp alnını onunkine bastırmak için eğildiğinde elleri kadının sırtında sıcacıktı. "Ruhumu rahatlatıyorsun, karıcığım."

Ona yumuşak bir öpücük vermek için eğildi. "Ve sen beni cesur kılıyorsun, kocacığım."

Ineni'yle son bir kez konuşmak için kendisiyle gelmesi teklifini reddetmiş olsa da, yine de şimdi burada olmasını diliyordu. Özellikle en zor anlarda onun sarsılmaz varlığı her zaman omurgasını güçlendirmişti.

Ineni, Cephren'in isteği karşısında meydan okumayı bıraktı. Sesi ince bir yalpalamaya dönüştü. "O burada mı? Saggara'da mı?"

Ildiko başını salladı, bir damla acıma duygusu öfkesini yatıştırdı. Ineni için, ama özellikle de Cephren için. "Dün geldi ve herceges ile görüşmek istedi. Kızının katiliyle yüzleşmek ve infaza tanıklık etmek istiyor."

Diğer kadın bir an için gözlerini kapattı. "Herceges neden onun isteğini yerine getirmedi?"

Ildiko'yu taklit etme büyüünün etkisi geçmemiş olsa bile, Brishen bu aldatmacayı kısa sürede fark ederdi. Daha önceki dikkatli gözlemlerine rağmen, Ineni onun hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Ildiko cevap vermeden önce bir kez daha gözlerini açana kadar bekledi. "Çünkü zalimliğin cezanın bir parçası olması gerektiğine inanmıyor. Seninki kısa sürecek. Babanın cezası ise bir ömür boyu sürecek."

Ineni'nin ağzında acı bir gülümseme belirdi. "Haklısın. Kına yakmaya değil, bıçağı gömmeye geldin."

Sözleri sertçe çarptı. Ildiko'nun tüm yüzü utancın sıcak kanıyla ısındı. Brishen'e öfkesine yenik düşmemesini öğütlemişti ama tam da bunu yapmış, doğruluk kılığına bürünmüş kutsallığa zehir katmıştı. "Aslında öyle değil," dedi usulca. "Bunu söylememeliydim, yine de canımın yanmasını ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

Ineni sessizce ona baktı, sanki bir bilmeceyi çözüyormuş gibi başını hafifçe eğdi. "Ben hâlâ Herceges'in seni bir kenara bırakıp bir Kai eş alması gerektiğine inanıyorum. Bu inançta yalnız değilim ama sana neden bu kadar olduğunu anlıyorum." Karmakarışık bir tutam saçı şişmiş parmağıyla bir kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bunu benim için yapmadığını biliyorum ama lütfen ona bana, aileme ve klanıma gösterdiği şefkat için minnettar olduğumu söyleyin."

Başka bir şey söylemedi, hücrenin uzak bir köşesine çekildi, sırtı parmaklıklara dönüktü. Ildiko bir süre onu izledi, üzüntüden bitkin düşmüştü. Secmis'in daha fazla güce olan açlığı krallığı ve bir zamanlar yönettiği insanları sonsuza dek değiştirmişti. Başkent'in yıkımından, bir zamanlar Ildiko'nun sadece bir dost değil, Bast-Haradis tahtı tehlikeye girdiğinde yerine geçebilecek kişi olarak gördüğü adil Ineni'nin yok edilmesine kadar, Örümcek Kraliçe'nin kötülüğü Kai'nin varlığının her parçasına bulaşmıştı.

Tanrılara ve Brishen'e şükürler olsun ki Secmis öldü, diye düşündü.

Ildiko diğerlerinin beklediği ana koridora döndüğünde Sinhue onaylamadığını belli etti. "Süt kadar beyazsın, Hercegesé." Gözlerini Ineni'nin hücrene doğru dikti. "O iğrenç yaratık sana zarar verdi mi?"

Ildiko'nun hizmetçisi, Anhuset ve Dendarah onu Saggara'ya getirdiklerinde Ineni'nin kimerik görünümünü görmüştü ama kaçırma olaylarının arkasındaki mimarın kimliğinden başka bir şey bilmiyordu. Onları kurtaran üç kişi ve Ildiko'nun kendisi dışında kimse bilmiyordu. Brishen bunun böyle kalmasını sağlamış, kuzenine ve kraliyet muhafızlarına sessizlik yemini ettirmişti. Bunu tereddüt etmeden yaptılar, Anhuset o kadar ileri gitti ki "Onu bana verin. Yüksek Salure yolunu yarıladığımda onu kılıçtan geçireceğim ve kimsenin onu bulamayacağı bir yere gömeceğim."

Brishen baştan çıkmıştı. Ildiko onun yüz ifadesinden, Ineni'nin onun için yaptığı planın anısı da dahil olmak üzere tüm bu çileden ellerini yıkama arzusunu görmüştü. Bunun yerine başını sallamıştı. "Sen artık Yüce Salure'nin margravinasısın. En başta seni bu işe bulaştırmamalıydım. Onunla ben ilgilenirim."

Anhuset'in kaşları, onu kucaklayıp uğurladığında ve kocasına sağlık ve hızlı atlar müjdesi vermesini istediğinde de azalmadı. "Hanginiz daha inatçı bilmiyorum ama bazen kafalarınızı neşeyle birbirine vurabilirim."

Onun ekşi yorumu ortamı yumuşattı ve Ildiko, Brishen'in dönüşmüş Ineni'nin kamplarında ortaya çıkışını anlattığı andan itibaren merakını uyandıran bir soruyu ona sorma fırsatını yakaladı. "Başlangıçta ondan neden bu kadar şüpheliydin? Brishen tuhaf görünen ufak tefek şeyler olduğunu ama bunların korku ve koşullara bağlanamayacağını söylemişti."

Kai kadınının sitrin rengi bakışları yavaş bir geçişle Ildiko'nun üzerinde gezindi. "Kendini savunmak için elinde bir sopayla ormandan çıktı. Onu tuttu

tamamen yanlış." Brishen'in kaşlarının kalkmasına ve Ildiko'nun gülümsemesine neden olan bir kibirle burnunu çekti. "Sana bundan daha iyisini öğrettim."

"Hercegesé?"

Sinhue'nun sorusu Ildiko'yu şimdiki zamana döndürdü ve Anhuset'in onun eğitim becerilerini savunmasını hatırlayınca gülümsedi. "Oldukça iyiyim, Sinhue. Bir kadeh şarap ve biraz güneş ışığının düzeltemeyeceği bir şey değil." Hizmetçinin yüzündeki buruşuk ifadenin yanı sıra muhafızların yaz güneşi altında teselli arama ve bulma fikrinden duydukları hissedilir dehşetle gülümsemesi genişledi.

Sinhue şüpheci bir sesle, "Dediğiniz gibi, Hercegesé," dedi.

Brishen onu büyük odada bekliyordu ve hemen toplantılar için ayrılmış daha küçük odalardan birine çekti. Ona doğru ilerlemeden önce kapıyı tek ayağıyla tekmeleyerek kapattı. Kadın geri çekildi ve arkasındaki masada durana kadar onun kararlı adımlarına ayak uydurdu. Adam bir elini onun iki yanına koydu ve eğildi. "Seninle gitmem gerektiğini biliyordum. Ya da hiç gitmemeliydin. Şu anda neredeyse seni Orshulgyn'de bulduğum zamanki kadar solgunsun."

Onun yorumu Sinhue'nin daha önceki gözlemini yankıladı. Ildiko iki parmağıyla göğsüne vurdu. "Neden uyumuyorsun?"

Adam homurdandı. "Eminim şaka yapıyorsundur." Kadın kollarını omuzlarına atıp onu kucaklayınca, adam onu kendine doğru çekti. "Seninle buluşmak için hapis haneye gidiyordum."

Kollarında her yönden sağlamdı, sırtını yaslayabileceği bir güç . "Ben iyiyim," dedi. "Bu sadece bir zamanlar olağanüstü bir kadın için üzücü bir son. Yaptığı şey her anlamda yanlış, arkasındaki motivasyon ne olursa olsun. Bunu biliyorum. Hâlâ üzerimde akbabalar dolaşırken acı içinde uyandığım rüyalar görüyorum. Tarawin'in topuğunu kestiğini ve yaradaki kanı sıktığını görmek. Hala..."

Brishen burnuyla onun şakağına sokuldu. "Onun yaşamasına izin veremem, Ildiko," diye fısıldadı. "Bu kişisel bir intikam değil, yine de bunu arzuladığımı kabul ediyorum. Seni öldürme niyetiyle kaçırdı. Ve her ne kadar bu gerçeği çoğu kişiden saklamış olsak da, kraliçeyi kaçırdı. İkisi de kraliyete karşı işlenmiş suçlar. Eğer merhamet teklif edersem, sadece taht için değil, hayatlarımız için de savaşıyor olacağız."

Onun ağzının köşesini öptü. "Biliyorum. Açıklamak zorunda değilsin. Zaten affedilmeyi reddedeceğini düşünüyorum. Kader kendi adaletini dağıttı."

Ne o gün ne de ertesi gün güneş batıya doğru yükseldiğinde ve Brishen giyinmek için sessizce yataklarından kalktığında Ineni'den başka bir şey konuşmadılar.

Ildiko onun hassas hareketlerini dinliyor, tınışına bağladığı gözlerin sayısını zihninde sayıyordu. Kapalı göz kapaklarının ardında onun kıyafetini hayal etti. -Sağ omzunun yanında, kıyafeti giyen kişiyi Kai yasalarının koruyucusu olarak tanımlayan işlemeli bir arma dışında tüm süslemelerden yoksun gri bir yargıç kıyafeti. Ya da bu durumda bir cellat. Adamın onun uyanık olduğunu bildiğinden şüpheleniyordu ama adam sessiz kaldı ve yatak odasının kapısını yumuşak bir kıkırtıyla arkasından kapattı.

Boğazı sıkıca kapandı ve bir damla gözyaşı gözünün kenarından kayarak yanağından aşağı inip kulağını gıdıkladı. Çoktan öldüğünü düşündüğü kızının yasını tutan Cephren için, o kıza nihai adaleti sağlamak gibi acımasız bir görevle kendini görevlendiren Brishen için ve büyülerinin kaybıyla sarsılan Kai nesillerine örnek olan Ineni için ağladı.

Akşam yemeğinden sonraya kadar onu bir daha görmedi. Güneşin altında oturmuş, nakış çerçevesini dikiyordu. Duvar apliklerindeki mumlar odayı aydınlatıyor, annesinin ayaklarının dibinde bir dizi oyuncakla oynayan Tarawin'i izleyen bir çift hemşireyi ortaya çıkarıyordu. Yanıt beklemeyen hızlı bir vuruşla kapı açıldı ve Brishen'in bir hizmetçi ile bir askerin arasında sarhoş bir şekilde sallanmakta olduğu görüldü.

Hizmetçi onu yakalamadan önce bir tarafa doğru eğilirken, ona sunduğu orantısız gülümseme gevşek bacaklı duruşuyla eşleşti. "Merhaba Hercegesé," dedi yavaş bir sesle. "Ben de sizi arıyordum."

Tarawin oyuncağını bırakıp mutlu bir ciyaklamayla ona doğru koşarken, Ildiko refakatçisinden kurtulup tek dizinin üzerine çöktü. Onu kollarına aldığı anda Ildiko'nun kalbi bir an için yerinden fırladı, küçük kızı da yanında götürüleceğinden korktu. Ama Brishen kraliçeye sarılıp onu gıdıklayarak çığlık çığlığa kahkahalara boğmadan önce sabit kaldı.

Birkaç dakika birlikte oynadılar, ta ki adam onu yakınlarda bekleyen hemşirelerden birine doğru yönlendirene ve dengesiz bir şekilde ayağa kalkana kadar. "Sanırım uzanmam gerekiyor," dedi hıçkırıklar arasında.

Ildiko destek direği rolünü hizmetkârdan devralırken, Brishen'in diğer tarafındaki asker sallanan kocasına koridorda rehberlik etmesine yardım ettiği için yatak odalarına geri dönüşleri tökezleyerek oldu. İçeri girdiklerinde onu yatağa yatırdılar ve hizmetçi Brishen'in üzerine hafif bir örtü atmadan önce soyunmasına yardım etti.

Ildiko bir elini terleyen alnında gezdirdi. "Siz Kai'ler çok ağırsınız," dedi ve hizmetkâra yardımları için teşekkür ettikten sonra onu odadan kovdu.

Sinhue dışarı çıkarken onun yanından geçti, yatağın üzerine yayılmış hercege'lere baktı ve boş su kabını Ildiko'ya getirdi. "Bunu yakınında tut," diye talimat verdi. "Buradaki ruhların kokusuna bakılırsa, er ya da geç buna ihtiyacı olacak." Kaşları çatılmış, alnında çizgiler oluşmuştu. "Hercege'lerin aşırıya kaçtığını hiç görmedim."

Ildiko da hissetmemişti ama bunun haftalar gerçekleştiğinden şüpheleniyordu. Adamın saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı, sonra elini göğsünde gezdirerek kalp atışlarının düzenli atışını hissetti. "Son zamanlarda alışılmadık durumlarla karşılaştık."

Brishen konusunda yardıma ihtiyacı olmadığına dair güvence verdikten sonra hizmetçiyi gönderdi. Kapalı göz kapağının seğirmesi dışında, yorganın altında hareketsiz yatıyordu. Dudakları da sarhoşluğun sisi içinde hayal ettiği kişiyle sessiz bir konuşma içinde hareket ediyordu.

"Kupalarının içine bu kadar derin dalmak senin için zor bir gün olmalı aşkım." Kadın kelimeleri mırıldandı ama adam yine de duydu, çünkü yanağını okşayan eli kavradı ve hareketsiz tuttu.

"Cephren'le içtim," dedi, "böylece kızının yasını tutarken ona eşlik edebilir ve merhamet adına yalan söylediğim bir dostumu teselli edebilirdim." Gözleri açıldı, koyu sarı ve kan çanağı gibiydi. Bir Kai'nin duygularını asla gözlerinden okuyamayan Ildiko, Brishen'in yüzündeki kederi okumakta hiç zorlanmadı. "Ölmeden önce Ineni bana, ölümünden sonra ışığını alabilecek kimse olmadığı için minnettar olduğunu söyledi. Babasının hatırı için."

Ildiko içini çekti. "Ona katılıyorum. Bu küçük bir merhamet ama yine de bir merhamet."

Brishen yavaşça göz kırptı ve elini daha sıkı kavradı. "Başka seçeneğim olmasaydı, onun için damızlık oynardım, Ildiko. Seni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapardım. Beni affeder miydin?"

Kalbi hızla çarpıyordu. Bu, diye düşündü. Saggara'ya döndüklerinden beri aralarında sessiz ve zehirli bir şekilde duran şey buydu. Brishen'in canını çok sıkı bir şey olduğunu hissetmişti, boğuştuğu ve savunmasız bir anında şimdiye kadar dile getiremediği bir şey.

"Affetmek, taraflardan biri yanlış bir şey yaptığında söz konusudur," dedi. "Senin affedilmeye ihtiyacın olmazdı." Parmaklarıyla tararken saçları ipeksi bir hal almıştı. "Bunun yerine size sempatimiiletirdim. Minnettarlığımı, inancımı ve en önemlisi de bu duruma maruz kaldığım için duyduğum üzüntüyü."

Böyle bir şey." Kalbi onun için acıyordu. Bu görünmez taç ne kadar ağırdı.

Sonra onu öptü, sert içkinin keskin tadını aldı. Onu altına almadan önce üzerine çekti. Brishen yorganı kenara çekip çıplak bedenini onun giyinik bedenine kadar birbirlerine dolanmış halde yattılar. Kadın öpücüğünü derinleştirdiğinde Brishen onun ağzına inledi ve kısa bir süreliğine geri çekilerek ona baktı.

"Bana sahip çık," diye emretti daha önce hiç duymadığı kadar derin ve gırtlaktan gelen bir sesle.

Ve bunu, vücudu yorgunluktan titreyene ve adam rüyasız bir uykuda ağır ve sıcak bir şekilde onunkine yaslanana kadar tekrar tekrar yaptı.

"Benim," diye fısıldadı boş boş adamın kaslı sırtını okşayarak. "Bir gül bahçesinde tanıştığımız andan son nefesimi verene kadar." Bu ona verdiği sözdü.

EPİLOG

IPPOS KRALI'ndaki olayları takip eden kış

O Karlı bir günde, Saggara'nın Kai şehri uykuya dalıp gündüz dünyasını genç ırklara bırakırken, Brishen Khaskem bahçe kapısını kapattı ve karısına katıldı.

Beyaz çiçeklerin bolluğunun ortasında. Beyaz ve grinin tek renkli tonları arasında bir renk cümbüşüydü, parlak bayrak saçları çözülerek gevşek dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu.

Yüzünü güneşe dönmüş, ışığın tadını çıkarırken gözlerini kapatmıştı. Bank onun ağırlığı altında gıcırdayınca gözlerini açtı ve ona gülümsedi. "Peki naip neden yatağında dinlenmek yerine gün ortasında bahçelerde dolaşıyor?"

Soğuk ellerinden birini ısıtmak için yanına soktu. Pelerininin kapüşonu tarafından korunuyor olsa da gün ışığında gözlerini kısarak baktı. "Çünkü benim tuhaf karım beni battaniyenin altında sıcak tutmak yerine burada tek başına oturup donmayı tercih etti." Solgun parmaklarına üflemek için elini kaldırdı. Kadının memnun bir şekilde "ooh" demesi onu bunu her iki eline de birkaç kez daha yapmaya teşvik etti. "Eldivenlerin nerede?" diye sordu sonunda.

"Dışarı çıkıp ilk kar yağışını izlemek için çok acelem vardı ve onları masanın üzerinde unuttum. Bir hizmetçiyi onları getirmek gibi önemsiz bir görevle rahatsız etmenin anlamı yok." Onun yanına sokuldu. "Ayrıca, harika bir kek yapıyorsun."

Onun tuhaf iltifatına kıkırdadı. "Yararlı olduğuma sevindim, karıcığım."

Boğazındaki bir ısıltı gözüne çarptı ve ona verdiği aytaşı çiçeğini görünce içi ısındı. Bir kuyumcu zinciri onarmış ve Ildiko kolyeyi Tarawin'in merakı yüzünden risk altında olmadığı zamanlarda takmıştı. Şu anda karısının, yapımına ilham veren beyaz çiçeklerin arasında otururken bu özel takıyı takması çok uygun görünüyordu.

"Bana verdiğin pek çok hediye arasında en sevdiğim bu," dedi sanki onun düşüncelerini duymuş gibi.

Siyah bir pençeyle özenle oyulmuş çiçeği kaldırdı. "Buna sevindim. Artık ona bağlı iyi anılar yok. Onu bir kenara koyup bir daha hiç takmasaydın anlayışla karşılardım."

Ildiko başını salladı, bu hareket taşın pençesinden düşmesine neden oldu. "Elimden geldiğince sık takmam için bir sebep daha. Bu kolye seni bana getirdi. Zinciri ince altından daha fazlası. Ona bağlı anılar ne olursa olsun, onu bana ilk veriş nedeninle kıyaslandığında hiçbir önemi yok. En önemli şey bu."

Keskin bir rüzgâr bahçeye doğru savruluyor, kar taneleri gönderiyor ve beyaz çiçeklerin titreyerek sapsarlarında dans etmesine neden oluyordu. Soğuk esintiye boyun eğdiklerinde yapraklarından küçük kar taneleri saçıldı. Eğildiler ama kırılmadılar, acı soğuğa direnen ve meydan okurcasına çiçek açan güçlü siyah köklerle toprağa demirlediler.

Ildiko da onlarla birlikte titredi ve ayağa kalktı. Yanakları kızarmıştı ve burnunu çekti. "Yeterince kar ve güneş ışığı gördüm," dedi. "Yatağımızı bulalım mı?"

Parlak ışıktan kurtulduğu ve karısıyla birlikte yorganın altına girdiği için mutlu olan Brishen'e iki kez söylenmesine gerek kalmadı. Karısının elini tutup bahçeye doğru onu takip etti ve karısı da onun bu hevesine güldü. Ildiko kapıyı açmak için ileri uzandı ve gülümseyerek ona baktı. Gözleri bir Wraith Kralı'nın doğaüstü mavisıyla parlıyordu.

Kalbi bir an için durdu, tıpkı Megiddo'nun dudaklarındaki emirle rüya-görüşten her uyanışında olduğu gibi.

Yüz ifadesi onu telaşlandırmış olmalıydı. Durakladı ve gülümsemesi kayboldu. "Brishen?"

Onu kurtarmak için Orshulgyn'deki bir yamaçta Ölüm'le savaşmış, kırık bedenini iyileştirmek için büyüünden geriye kalanları teslim etmiş ve farkında olmadan hapsedilmiş keşişle olan bağlantısını ona aktarmıştı.

"Cadı, benim için kapıyı aç."

Cadı kimdi? Kapı neydi? Ve biri bu emre itaat ettiğinde ne olacaktı?

Gülümsemeye zorladı ve avucunu öpmek için soğuk elini dudaklarına götürdü. "Her şey yolunda. Güneş gözlerimi acıtıyor."

Şüpheli bakışı, umduğu kadar ikna edici olmadığı konusunda onu uyardı. Cevabını kabul etmeden önce onu bir süre daha süzdü, bakışlarının ruhani maviliği ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. "O zaman içeri girelim." Bir kez daha kapıya uzandı, siyah demir kafesi ince bir buz tabakasıyla sırlanmıştı.

Brishen onu engellemek için döndü ve kaşları kalktı. "İzin verin. Çıplak ellerde soğuk metal asla hoş değildir."

Kapıyı ayağıyla iterek açtığında mandal sert bir şekilde tıngırdadı. Duraksadı, dinledi, etraflarındaki dünyada bir değişiklik olup olmadığını araştırdı. Değişen bir şey olmayınca rahat bir nefes aldı ve titreyen karısını bahçeden dışarı çıkardı. Rüzgâr şarkı söylüyor, kar dans ediyor ve bir Wraith Kralı beklediği rüyadan onları izliyordu.

AVUKATIN HAYIR DUASI

BLACK HELLEBORE'u yazmak bana Wraith Krallarının dünyasında Brishen ve Ildiko'yu (ve Anhuset'i) yeniden ziyaret etmek için harika bir fırsat verdi. Ayrıca Kargaların Efendisi'nin dünyasından bir iki paskalya yumurtası eklememe de olanak sağladı. Eğer [SİYAH KANATLARIN FIRÇASI'ARGALARIN](#)_nı ([KEFENDİSİ](#)'nin devamı) okuduysanız, bu yumurtaları fark edeceksiniz. Eğer okumadıysanız, umarım bir denersiniz. Tanıdık bir keşiş sizi selamlamak için sayfaların arasında bekliyor.

~ Grace

Alıntı

BIÇAK KIZ

Bıçak ve Hançer, Kitap 1

Grace Draven'dan 2026'da Geliyor

"B e hazırlıklı olun," diye uyardı Hadassa, Solunada'nın yanında veliaht prensesin süit odalarına doğru koşarken. "Hizmetkârların söylediğine göre, Dayanılmazlığı'nın gözyaşı döktüğü haberi kendisine ulaştığından beri

Kral'ın Kraliyet Eşi pozisyonu için düşündüğü tek aday değildi. Zavallı kıza saç fırçasını fırlattığında bir hizmetçiyi doktorlara gönderdiğini duydum."

Solunada iç geçirdi. Eğer Faelde'nin davranışları bir şey ifade ediyorsa, bu uzun bir öğleden sonra olacaktı. Veliaht Prenses şu anda nasıl bir öfke nöbeti geçiriyor olursa olsun, herkes düğün için toplandığında onu bastırması için dua etti.

Prensesin odasına varmak üzereydiler ve Solunada, Hadassa'yla odalarından çıkmadan önce beline bağladığı maskeye uzandı. Eli, ince deri kayışların uçlarına bağlanmış küçük silah koleksiyonuyla kemer tokasına aniden durdu. Maske yoktu. Nefesi küçük bir korku hırıltısı halinde dudaklarına hücum etti.

Birkaç adım önünde Hadassa döndü, gözleri kısıldı. "Ne var? Sorun nedir?"

Solunada, bir şekilde maskeyi her zamankinden farklı bir yere bağlamayı seçtiği ve sadece hatırlamadığı umuduyla boyun kemerini önden arkaya doğru okşadı. Bu düşüncenin ardından gelen net bir anı, panikle birlikte onu takip etti.

Maske elindeydi ama eşarbını omuzlarına sarmak için yatağının üzerine bıraktı. Her zamanki gibi o ve Hadassa gitmek için acele etmişlerdi. Maske hâlâ bıraktığı yerde duruyordu.

Solunada ikizinin solgun yüzüne baktı ve kendisinin de aynı şekilde görüldüğünden emin oldu. "Maskemi odamızda unutmuşum."

Hadassa'nın gözleri yuvarlaklaştı. "Hay aksi, emin misin?" Cevap beklemedi ve hemen kendi maskesini uzattı. "Benimkini al."

Solunada sanki eline canlı bir engerek yılanı tutuşturulmuş gibi geri çekildi. "Delirdin mi sen? Benim aptallığım yüzünden ters yumruk yemene izin vermeyeceğim."

Hadassa omuz silkti. "İkimiz de eğitimde daha sert darbelere maruz kaldık ve başka bir gün yaşadık. Çirkinliği en kötü zalimliklerini her zaman daha ince intikamlar için saklar. Bunu biliyorsun." Maskeyi ona doğru itti. "Al bunu."

"Hayır." Solunada arkasındaki koridora baktı, ortak odalarına olan mesafeyi ve hayatı buna bağlıymış gibi koşarsa oraya varmasının ne kadar zaman alacağını hesapladı. Ve bu durumda, öyle de olabilirdi. Hadassa'nın daha fazla tartışmasını engellemek için bir elini kaldırdı. "Önümden gidin. Seninle orada buluşuruz. Eğer haklıysam, Faelde sadece sunum odasına gitme zamanı geldiğinde orada olmazsak geciktiğimizi fark edecektir."

Bir cevap beklemeden geldikleri yöne doğru koşmaya başladı; bitmek bilmeyen merdivenleri ikişer ikişer çıkarak dördüncü katın sahanlığına ulaştı, ardından dar koridordan ikiziyle paylaştığı küçük odaya geçti.

"Tanrılar merhamet etsin, yatağın üzerinde olsun," dedi pantolonunun arasından, maskenin bıraktığını hatırladığı yerde olmayacağından korkuyordu. Eğer yerinde değilse, Faelde'nin hoşnutsuzluğunu tatmaya mahkûmdu.

Kapıyı fırlatıp açtı, büyük bir gürültüyle karşı duvara çarpmasını umursamadı. Dışarıda olsaydı, yastığının üzerine tünemiş maskeyi görünce zaferini haykırırdı. Maskeyi kurdelelerinden tutup kaptı ve kapıyı arkasından çarparak dışarı fırladı.

Merdivenlerden inmek çıkmaktan daha kolay olsa da, basamakları üçer üçer atlayarak boynunu kırma riskini göze aldı. Üçüncü kata ulaşması neredeyse hiç zaman almadı ve Faelde'in odasına sadece zamanında değil, birazcık bile erken varabileceğini ummaya başladı. Bu umut ortaya çıktığı kadar çabuk söndü.

Çocukluktan yeni çıkmış genç bir kız, bir Gündoğumu muhafızının pençesinde kıvranıyordu. Korkunç canavar onu kendisine doğru sürüklüyor, çırpınışlarından ya da defalarca koluna vurduğu kalaylı servis tabağından etkilenmiyordu.

Seçkin kraliyet muhafızlarının hiçbirinin sarayın bu bölümünde bulunmak için bir nedeni yoktu. Onların tek amacı Gaspçı'yı korumaktı. Eğer bunu yapmıyorlarsa, Herensuga Konağı'nda eğitim görüyorlardı. Bu üniformayı giyen

yeni bir aceminin. Ya umutsuzca kaybolmuştu ya da buraya gelmesi için üstleri tarafından kandırılmıştı. Hangisi olursa olsun, buraya ait değildi, saray hizmetkârlarını taciz ediyordu.

"Bırak!" diye bağırdı hizmetçi kız, saldırganından uzaklaşırken kaygan mermer zeminde tutunacak bir yer bulmaya çalışıyordu.

Solunada paniğini unuttu, hanımını gücendirmenin sonuçlarını göz ardı etti ve içine yerleşen soğuk öfkeyi kucakladı. Taktığı atkıyı çözdü, bir ucundan tutarak hızla sıkı bir ip haline getirdi. Diğer ucundaki püskülün içine örülmüş pirinç boncuklar takırtılı bir tıslama çıkardı. "Bırak onu, Sundog."

Hem muhafız hem de hizmetçi onun varlığıyla irkilerek durakladı. Kızın korkudan simsiyah olmuş gözleri Solunada'yı görünce rahatladı. "Blade maiden," diye fısıldadı, ardından kendisini esir alan kişiye karşı mücadelesini daha da büyük bir şevkle sürdürdü.

Gündoğumu muhafızı onu görmezden geldi, onun yerine yeni gelene odaklandı. Bakışları kızın yüzüne indiğinde üst dudağı hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Ne kadar da çirkin bir şeysin." Çenesini merdivenlere doğru eğdi. "Yürü git kızım. Bu seni ilgilendirmez."

Kesinlikle yeni bir acemi. İki haftadır saray topraklarında bulunan her Gündoğumu muhafızı Veliaht Prenses'in kılıçlı kızlarını tanıyor ya da onlarla eğitim görüyordu. Solunada haydutun cehaletinden faydalanıp atkıyı döndürmeye devam etti, bakışlarının harekete nasıl kaydığını fark etti, sonra önemsizmiş gibi görmezden geldi. "Bırak onu," diye tekrarladı. "Ve komutanınızın yanına dönün. Sarayın bu bölümüne girmene izin verilmiyor."

Muhafız inanmayan bir kahkaha attı. "Ve beni durduracak kişi sen mi olacaksın?" Hizmetçiye daha yakına çekerek onu etten bir kucakla sardı. Kadın boğuk bir ciyaklama çıkardı ve tabağı ona vurmaya devam etti.

Adam diski onun elinden kaptı. Disk Solunada'ya doğru süzüldü ve kulak çınlatan bir çınlamayla ayaklarının dibine düştü. Boştaki eliyle almak için eğildi ve muzaffer bir gülümsemeyi gizledi. Pazarlık zamanı sona ermişti.

Atkıyı rakibinin yüzüne doğru bir kez, iki kez savurdu. İlk darbe yanağında kırmızı bir çizgi oluşturdu, ikincisi ise gözüne geldi. Adam çığlık attı, esirini bıraktı ve yüzünü tutarak geriye doğru sendeledi. Solunada öne fırladı, hizmetçinin elini tuttu ve onu ulaşamayacağı bir yere çekti. "Kaç," diye emretti.

Kıza ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Solunada bir göz ucuyla kızın aşağı uçup gözden kayboluşunu izledi. Herhangi bir

Şanslıysa, hizmetçi kâhyayı ya da kahyayı uyarır, onlar da davetsiz misafirle ilgilenmeleri için bir muhafız birliği gönderirdi. Aksi takdirde Solunada kim bilir ne kadar süre burada bekçilik yapmak zorunda kalacaktı.

Yarı kör ve acıdan çılgına dönmüş olan sundog ileri atıldı ve devasa yumruğunu ona vurmak için kaldırdı. Solunada saldırıyı önceden sezdi, bir tarafa doğru adım attı ve elindeki tabağı savurdu. Yuvarlanan kenar rakibinin boynuna, köprücük kemiğinin hemen üstüne sert bir darbeye çarptı.

Gözleri irileşti, sonra dizlerinin üzerine çökerken geriye yuvarlandı ve baygın bir şekilde yere yığıldı. Solunada birkaç dakika boyunca onu izledi ve göğsünün sürekli inip kalkmasına dikkat etti. Tabaktan aldığı darbe onu öldürecek kadar sert değildi ama nefes alıp almadığını kontrol etmek için aralarındaki mesafeyi kısaltmaya hiç niyeti yoktu. Adamın havaya kalkmış yumruğunun görüntüsü hafızasında canlandı. O jambonlardan birinden gelen tek bir darbe, herhangi birinin yüzünün yan tarafını çökertebilirdi.

Solunada eşarbını tekrar omuzlarına doladı ve derin bir ses arkasından ve üstünden konuştuğunda neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Aferin, madam."

Etrafında döndü, eli belindeki hançerin kabzasındaydı. Üstündeki sahanlıkta uzun boylu bir figür duruyordu, tırabzana rahatça yaslanmıştı. Yakındaki bir pencereden içeri süzülen güneş ışığı adamın yüz hatlarını aydınlatınca nefesini tuttu.

Bir Azordian yarı-lim orada durmuş onu izliyordu. Onu Kral Lucelyn tarafından Stido'ya gönderilen ve Lucelyn ile veliaht prenses Faelde arasındaki başarılı vekâleten evliliği denetlemekle görevlendirilen delegasyon üyelerinden biri olarak tanıdı.

Solunada ilk tanışma sırasında bu özel delegeyi fark etmişti. Imrys ban Arve, ya da Gaspçı ve kızına kendini böyle tanıtmıştı. Tüm ziyaretçi yarı-limler gibi o da dikkat çekiciydi. Uzun boylu, zarif, insan ve lim çiftinin mirasını yansıtan zarif yüz hatlarına sahipti. Tanışma sırasında Solunada'yı kendisine bakarken yakalamıştı. Ağzının bir köşesinde küçük bir gülümseme belirmişti ve Solunada, adamın ona bakışını fark ettiği için mahcup bir ifadeyle başını çevirmişti.

Şimdi yine o belli belirsiz gülümsemesiyle onu izliyordu. Neden burada, sarayın hizmetkârlara ayrılmış bir bölümünde tek başınaydı?

Ona sorma fırsatı bulamadı. Merdivenlerden gelen çok sayıda ayağın gürültüsü dikkatini çekti ve Gündoğumu komutanlarından birinin kendisine doğru koştuğunu görünce rahat bir nefes aldı.

Arkasında bir düzine astı vardı. Kafasını kaldırıp baktığında Imrys ban Arve gitmişti.

Solunada komutana sahanlıkta hızlıca anlattı, en yeni acemisini öldürmediğine dair güvence verdi -komutan da ona teşekkür etti- ve ikinci kata ulaşmak için merdivenlerin geri kalanını inmeden önce aceleyle veda etti.

Prences Faelde'in süitine aceleyle girip çıkan bir hizmetli ordusunun arasından geçerken onu bir kargaşa karşıladı. Hizmetçiler ve askerler yanından telaşla geçerken Solunada, hepsi de Majesteleri'nin düğün hazırlıklarına yardımcı olmak için orada bulunan kuyumcular, terziler, değirmenciler ve ayakkabıcılardan oluşan bir kalabalığın arasından geçerek geniş kapı aralığına sıkışmak zorunda kaldı.

Maskesini yerine takmak için Faelde'nin güneş odasının girişinde durakladı. Burada gürültü o kadar sağır edici değildi ama kontrollü kaosun çılgın hissi artmıştı. İşlemeli bir gecelik ve ipek bir cüppe giymiş olan Ekselansları tüm bunların ortasında oturuyordu, makyaj taburesi de sunum odasındaki kadar taht gibiydi. Etrafında bir grup hizmetçi dolanıyordu. Özel hizmetçisi Venosha, hanımının yüzüne kozmetik uygularken konsantrasyon içinde kaşlarını çattı. Bir başka hizmetçi Faelde'nin dalgali saçlarına karmaşık örgüler örerken, bir üçüncüsü ince bir şişeden dökülen kokulu yağla ayaklarına masaj yapıyordu.

Prencesin düğünde giyeceği elbiseyi giymiş bir terzi heykeli yakınlarda duruyordu. En koyu çivitten en soluk lavantaya kadar morun kademeli tonlarında boyanmış ipekten muhteşem bir kreasyondur ve bir tabur terzi tarafından ipeğe dikilen sinek kuşu gözünden daha büyük olmayan binlerce paha biçilmez mücevherle ışıltıyordu - çoğu şimdi son dakika terziliği için telaşlı arılar gibi elbiseye üşüşmüştü.

Solunada ikizinin odanın bir köşesinde nöbet tuttuğunu gördü. Hadassa'nın taktığı maske, hazırlıkları izlerken dudaklarını kaldıran alaycılığı gizleyemedi. Kapı aralığında Solunada'yı gördüğünde alay eridi ve omuzları gevşedi.

Venoşa yüzüne ince bir pudra sürerken Faelde'nin gözleri kapalıydı. Prences Solunada'nın odanın çevresinden geçtiğini görmedi.

Solunada Hadassa'nın yanında durduğunda, "Yüz ifadene dikkat et," diye fısıldadı. "Kapı aralığından alay ettiğini görebiliyorum."

Hadassa öfkeyle homurdandı. "Sen kendi evine bak. Neden bu kadar uzun sürdü? Maskenizi nerede bıraktığınızı bildiğinizi sanıyordum?"

"Yatak arşıflarının arasına saklanmıştı." Küçük bir yalandı ama Solunada, gecikmesinin gerçek nedenini açıklarsa ikizinin onu uyarmasını kaldırabilecek durumda değildi.

"Bir Şeyleri unutup kaybettiğine göre bu evlilik seni düŐündüėümden daha fazla sarsmış olmalı." Hadassa onun kolunu sıktı. "Azordian lim sadece sivri kulaklı, biraz büyülü ve ilerinden biri Faelde'yle evlenmeye gerçekten istekliyse hayatta kalma duygusu olmayan bir grup zıpıktı. EndiŐelenmeyi bırak."

"Belki, ama onlar Gaspi'nın kayınpederi ve ticaret ortağı olarak istediği bir kralın güvenini kazanmış dalkavuklar. İçimizden biri Faelde'in Lucelyn'in gelini olma Őansını mahvederse, bunu hayatımızla deriz." Böylesine feci bir hata ve bunun sonuçları fikri içini burktu. "Tabii ki endiŐeleniyorum. Sen de öyle olmalısın."

Hadassa ikna olmamıştı. "Kutsanmış bir ruhun onu öldürmesine izin vermek dışında, sonucu etkileyecek ne hata yapabiliriz ki? Bizler sadece Sefilliği korumakla görevli kılıç bakireleriyiz. Bu tamamen onun güzelliği ve tahtla olan bağlantısıyla ilgili. Bizim bir nemimiz yok."

"Onun cazibesinden bahsetmediğinizi fark ettim."

"Ona Sefil Kadın dediğim kısmı kaçırdın mı? Kıyamet tellallığından Şüphe duyabilirim ama Faelde'nin karakteri hakkında hayal görmüyorum."

Solunada kahkahasını gizlemek için elinin arkasıyla öksürdü ve Faelde'ye bakma riskini göze aldı. Prenses Venoşa'nın bakımları altında sessizce oturuyor, hizmetçi dudaklarına ruj sürerken gözlerini kapatıyordu. "Hâlâ sa fırcalarıyla insanlara saldırıyor mu?"

"Hayır, ama gün daha bitmedi."

Sarayda görev yapan herkes Faelde'nin sert mizacını biliyordu. Şanslı olanlar bunu sadece dedikodu değirmeninden duyardı. Őanssız olanlar ise bunu ilk elden tecrübe ederdi. Hem Solunada hem de Hadassa, hanımlarının öfkesinin kalıcı izlerini taşıyordu. Solunada'nın yüzüne maskesiz bakanlar ürperiyor ve Gaspi'nın kızıyla aynı kaderi paylaŐmamak için tanrılara dua ediyorlardı.

Veliaht prenses bir zamanlar, soğukluğuyla tüm sarayda nam salmış babasına rağmen, neşeli mizacı ve sevecen doğasıyla tatlı bir ocuktı. Sekiz yaŐına geldiğinde derin bir Şeyler değişti ve gülümseyen kız bir gecede ortadan kayboldu ve yerini efendisi kadar soğuk ve acımasız bir yabancı aldı. On yıldan fazla bir süre sonra, Solunada

hâlâ o nazik çocuğu özlüyor ve onu aniden ele geçiren karanlığın ne olduğunu merak ediyordu.

Faelde sanki Solunada'nın düşüncelerini duymuş gibi gözlerini açtı ve bakışları hiç şaşmadan köşelerindeki ikizlerin üzerine düştü. İnce parmakları kıvrıldı. "Bakireler," dedi. "Katılın."

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Solunada kız kardeşine. Faelde'nin ilgisinin odağı olmak hiçbir zaman iyi bir şey getirmemişti.

TEŞEKKÜRLER

Birçok nedenden ötürü 2022 yılı Casa Draven'da bizim için cehennem gibi bir yıl oldu. Eşit derecede iyi tavsiyeler paylaşan iyi arkadaşların desteği, bunu katlanılabilir kıldı ve BLACK HELLEBORE'a dönüşen romanın temelini oluşturdu. Gerçek hayatın zorluklarıyla başa çıkmak için birçok kez ara verdiğim bu kitabı yazmak üç yılımı aldı. Ancak bu kitap, sıradan bir telefon konuşması ve iki çok akıllı, yaratıcı insanın pratik önerisi olmasaydı doğamazdı.

Bu yüzden, kadehimi muhteşem yazar ikilisi Ilona Andrews'a büyük bir sevgiyle kaldırıyorum.

Salud!

ÜYE HAKKINDA

Grace Draven, kocası, çocukları ve dört şapşal köpeğiyle birlikte Teksas'ta yaşayan bir Louisiana yerlisidir. Hikâye anlatmayı ezelden beri seviyor ve kurgusal kötü çocuk hayranı. Romantic Times Reviewers Choice Awards'da En İyi Fantastik Romantizm ödülünü kazanmıştır ve USA Today Çok Satan yazarıdır.

GRACE DRAVEN TARAFINDAN DA

WRvItH KINGS

[Parlaklık](#) [1]

[Night Tide](#) [1.5]

[Dikenlerin ve Kutsal Tanrıların Aşığı](#) [1.6]

[Eidolon](#) [2]

[En Karanlık Gece Yarısında](#)

[2.5] [Camdan Bir Vahşi Doğa](#)

[2.7] [İp pos Kralı](#) 3]

[Kara Hellebore](#) [3.1]

[Bir Yaz](#) [3.5] **Nomas Kralı** [4
yakında] **Paris Kralı** [5 yakında]
Anastas Kralı [6 yakında]

FvLLEN EMFIRE

[Phoenix Unbound](#)

[Dragon Unleashed](#)

[Raven Unveiled](#)

KARGALARIN MvSteri

[Kargalarınİçindeki Işık](#)

[Efendisi](#) [1] [1.5]

[Siyah Kanatların Fırçası](#) [2]

[Dikenlerin ve Kutsal Tanrıların Aşığı](#) [2.5]

[Yıldırım Tanrısının Karısı](#)

BONEKEEFER KRONİKLERİ

[Gaslight Hades](#) Gaslight

Viduus [yakında]

DİĞER ÇALIŞMALAR

[Entreat Me](#) [bağımsız roman]

[Sunday's Child](#) [tatil romanı] [The](#)

[Undying King](#) [roman] [Wyvern](#)

ejderha şekil değiştiren roman]

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

